

CHARLES BUKOWSKI

CHUÔNG CHẰNG
GỌI HỒN AI

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN
T.VẤN TUYÊN CHƠN VÀ CHUYỂN NGỮ

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
2025

Henry Charles Bukowski (1920-1994)

TUYÊN TẬP TRUYỆN NGẮN

CHƯƠNG CHẰNG GỌI HỒN AI

Từ đặc tính thành thực trong tính cách và cuộc sống khó khăn vất vả trong khoảng thời gian gần 20 năm đầu sự nghiệp đã có một ảnh hưởng không nhỏ đến văn phong và cách dùng chữ của Bukowski, thể hiện rõ nhất ở hàng trăm truyện ngắn ông đã xuất bản. Do lăn lộn trong các quán rượu, những nơi làm việc chỉ dành cho người ít học và kém may mắn, nên ngôn ngữ sử dụng cũng như văn phong của Bukowski phản ánh một cách trần trụi nhất thực tại ấy. (T.Vấn)

tv&bh

Charles Bukowski

CHUÔNG CHĂNG GỌI HỒN AI

Tuyển tập Truyện Ngắn

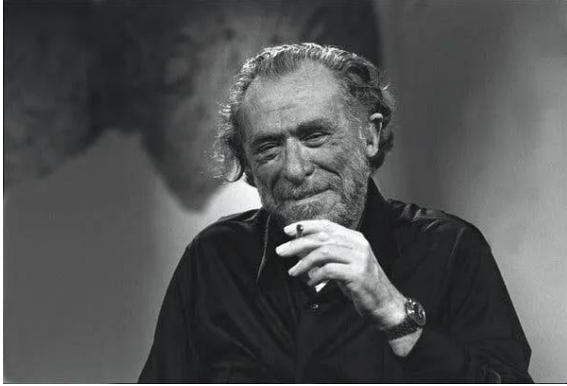
(T.Vấn biên soạn và chuyển ngữ từ nguyên tác Anh ngữ)

Tranh Bìa: Luru Na

Thực hiện: Tủ sách T.Vấn & Bạn Hữu 2025

*Ở phần Mục Lục, chúng tôi đã dùng kỹ thuật chèn đường dẫn (link) vào tiêu đề của từng chương sách. Quý độc giả bấm vào từng tiêu đề để được dẫn trực tiếp đến chương sách muốn đọc.

Charles Bukowski

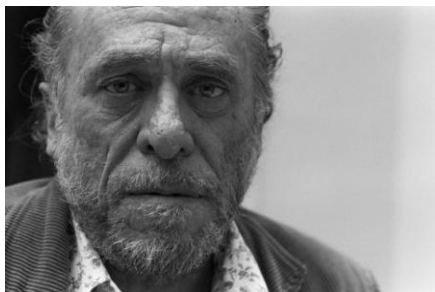
CHUÔNG CHẰNG GỌI HỒN AI

Tuyển tập Truyện Ngắn

(T.Vấn biên soạn và chuyển ngữ từ nguyên tác Anh ngữ)

MỤC LỤC

GIỚI THIỆU CHARLES BUKOWSKI	1
CHUÔNG CHẴNG GỌI HỒN AI	8
BA NGƯỜI ĐÀN BÀ	21
KHÔNG CÓ VALENTINE CHO TÔI HAY SAO?	39
CỨU CHUỘC THẾ GIỚI	60
NGƯỜI ĐÀN BÀ ĐẸP NHẤT THỊ TRẤN	66
NGƯỜI TÌNH MA-NƠ-CANH*	83
TRONG CĂN NHÀ CHỨA Ở TEXAS	99
MƯỜI HAI CON KHỈ BIẾT BAY NHƯNG LẠI KHÔNG BIẾT CÁCH LÀM TÌNH 122	
ĐẰNG CẤP	137
CÔI NHÂN SINH	151
THẾ GIỚI NGƯỜI CHẾT*	152
TRƯỚC CƠN SAY*	166
TRONG CƠN SAY*	183
SAU CƠN SAY*	207

GIỚI THIỆU CHARLES BUKOWSKI (1920-1994)

T.Vấn

Henry Charles Bukowski (1920-1994) là một nhà thơ, nhà văn người Mỹ gốc Đức. Là con trai duy nhất của một quân nhân Mỹ và một phụ nữ Đức. Năm ông được 3 tuổi, cha mẹ Bukowski qua Mỹ và sinh sống ở Los Angeles. Ông trưởng thành ở đây và theo học Los Angeles City College từ 1939 đến 1941. Sau đó, Bukowski bỏ học, di chuyển đến New York với ước vọng trở thành nhà văn. Truyện ngắn của Bukowski được đăng tải lần đầu tiên năm 1944 và sau đó là một chuỗi dài nhiều năm, tuy vẫn viết, nhưng ông không có may mắn được các nhà xuất bản và tạp chí văn học để ý tới. Trong khoảng thời gian gần 20 năm, vì thất chí khi mộng ước chưa thành, ông trở nên nghiện rượu, sống cuộc sống bê tha, rày đây mai đó và đã làm tất cả mọi công việc lao động chân tay cực nhọc để có tiền mượn nhà, mua rượu và bao gái: rửa bát nhà hàng, tài xế lái xe tải, gác dan, trông coi trạm xăng, phu khuân vác và

đã từng làm nhân viên của Bưu Điện Hoa Kỳ hơn 10 năm. Ông quyết định bỏ việc làm ở Bưu Điện chỉ sau khi có lời hứa hẹn của một người bạn và cũng là người trông coi một cơ sở xuất bản sẽ chu cấp đủ cho ông để ông chỉ chuyên tâm vào việc viết lách.

Trong suốt văn nghiệp hơi trễ tràng của mình so với những nhà văn, nhà thơ khác cùng thời, Bukowski đã xuất bản được hơn 45 tác phẩm gồm đủ thể loại thơ, tiểu thuyết, truyện ngắn.

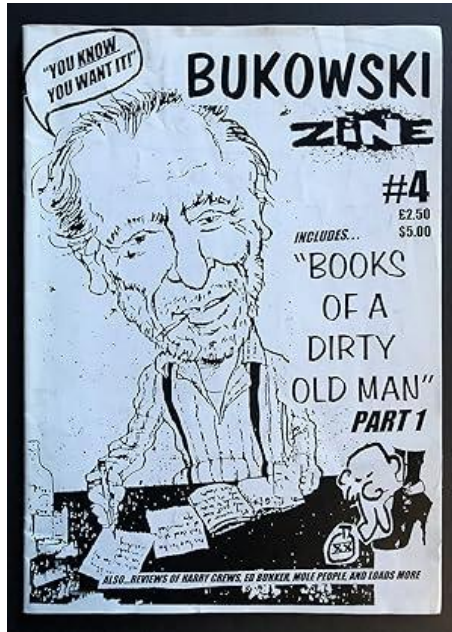
Một đặc điểm nổi bật nhất của Bukowski là nội dung tất cả các tác phẩm, dù là thơ hay tiểu thuyết hay truyện ngắn, đều là tự truyện. Nói cách khác, tất cả các nhân vật của Bukowski đều là chính Bukowski, những người đàn bà đến với đời ông và những người đã từng ít nhiều có mặt trong suốt quãng đời – nhất là quãng đời 20 năm thất chí làm đủ thứ việc tay chân thay vì chỉ ngồi nhà cầm viết – của ông. Nhân vật chính trong các truyện ngắn, truyện dài và cả thơ, dù là dùng đại từ nhân xưng TÔI hay có tên như Henry Chinaski và rất nhiều khi là Henry Bukowski. Ký giả, nhà văn người Anh Howard Sounes, trong lời tựa cho một tác phẩm phác họa chân dung Bukowski đã nhận xét rằng chính sự thành thực khác thường của Bukowski trong các tác phẩm của mình đã tạo nên một sức cuốn hút mạnh mẽ và lâu dài nơi độc giả. John

Martin, đại diện xuất bản của Bukowski, một người rất gần gũi, thân cận với nhà văn thì cho rằng, ngay tự bản chất, Bukowski là một người chúa ghét sự dối trá, sự lừa đảo. Khi viết, ông ngồi trước trang giấy trắng, như người ta đứng trước tấm gương lớn nhìn rõ mặt mày của mình trong đó, để viết về chính mình, về chính những gì đã xảy ra với một sự thành thực khác thường cho dù sự thành thực ấy có thể gây ra những bất lợi cho mình. Tính thành thực mang dấu ấn Bukowski trải dài trên tất cả các hàng chữ trong tất cả các tác phẩm của Bukowski đã tạo nên được sự tin cậy nơi người đọc và từ đó dễ dàng dẫn đến sự yêu mến con người nhà văn.

Từ đặc tính thành thực trong tính cách và cuộc sống khó khăn vất vả trong khoảng thời gian gần 20 năm đầu sự nghiệp đã có một ảnh hưởng không nhỏ đến văn phong và cách dùng chữ của Bukowski, thể hiện rõ nhất ở hàng trăm truyện ngắn ông đã xuất bản. Do lặn lội trong các quán rượu, những nơi làm việc chỉ dành cho người ít học và kém may mắn, nên ngôn ngữ sử dụng cũng như văn phong của Bukowski phản ánh một cách trần trụi nhất thực tại ấy. Câu văn ngắn gọn, không dài dòng, kể cả khi cần triết lý một điều gì từ cuộc sống. Ngôn ngữ sử dụng thì vì từ thực tế, mà lại là thực tế những cảnh đời khôn khéo, vất vả nên sống sượng. Ở những trang viết mô

tả cảnh làm tình (của chính ông) với những người đàn bà của mình, độc giả khó tính sẽ cho đó là những trang dâm thư, không thể gọi là văn học được. Đây cũng là một trong những lý do khiến giới văn học hàn lâm Mỹ e dè trong việc đánh giá Bukowski cũng như ngần ngại mỗi khi cần có nhận xét về nhà văn này.

Những năm 1960s, sau khi đã khẳng định vị trí của mình trên văn đàn, Bukowski phụ trách một chuyên mục trên báo mang tên NHỮNG GHI CHÉP CỦA MỘT LÃO GIÀ DỊCH, nội dung phần lớn là những câu chuyện về tình dục. Những bài viết đăng trên báo này sau đó được ông tập hợp lại trong một quyển sách có cùng tên, xuất bản năm 1969 rất được độc giả tìm đọc. Dĩ nhiên, ngôn ngữ trong NHỮNG GHI CHÉP CỦA MỘT LÃO GIÀ DỊCH rất sống sượng. Nhưng chính sự sống sượng ấy làm nên

thành công cho Bukowski với tư cách một nhà văn viết truyện ngắn. Độc giả ở châu Âu, vốn có truyền thống văn hóa phóng khoáng, nên đã niềm nở tiếp đón những truyện ngắn đầy những từ ngữ sống sượng và hóm hỉnh của Bukowski ngay cả trước khi độc giả Mỹ nhận ra người đồng hương đầy tài năng của mình.

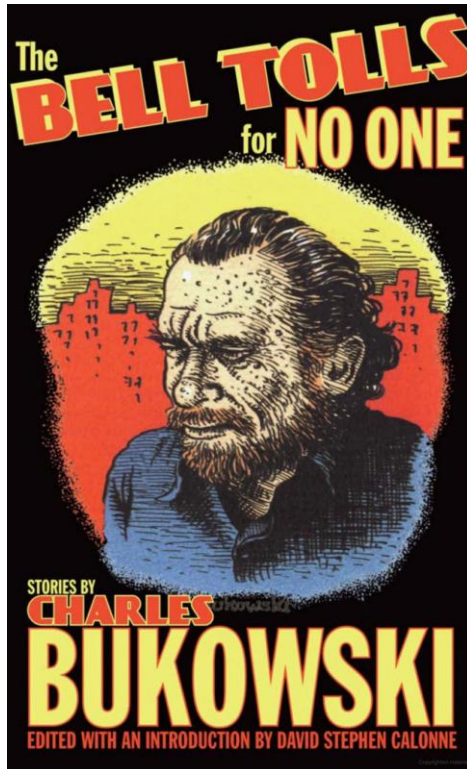
Trong bài giới thiệu ngắn gọn về Bukowski, chúng tôi nhấn mạnh đến đặc tính “tự truyện” và “ngôn ngữ sống sượng” trong các tác phẩm của Bukowski để “chuẩn bị tư tưởng” cho độc giả thưởng thức một số truyện ngắn của nhà văn mà chúng tôi sẽ lần lượt chuyển ngữ và gởi đến độc giả. Với loại “ngôn ngữ đường phố” này, để cho nhẹ bớt “tính sống sượng” mà như đã nói ở trên, có người đọc khó tính sẽ cho đó là “dâm thư”, chúng tôi sẽ “Việt hóa” chúng theo ngôn ngữ đường phố của Việt Nam trong những hoàn cảnh và tình tiết phù hợp. Những từ ngữ sống sượng này, nếu đọc ở ngôn ngữ gốc (không phải tiếng Việt), cảm quan của độc giả Việt sẽ dễ dàng chấp nhận hơn, nhưng khi dịch chính xác ý nghĩa của từ sang tiếng Việt thì e rằng cảm quan của chúng ta sẽ có thể khó chịu. Đó là lý do chúng tôi chọn cách “Việt hóa” thay vì dịch chính xác những từ ngữ này.

Dĩ nhiên, đó là quan điểm chủ quan của người dịch. Có thể có người không đồng ý nhưng đã gọi là quan điểm chủ quan thì xin được miễn thứ.

T.Vấn

*VIỆT HÓA cũng chỉ là một cách nói. Thực ra, trong các tác phẩm chuyển ngữ của cá nhân chúng tôi, từ VIỆT HÓA chỉ có nghĩa là dùng những thành ngữ, cách nói và từ ngữ tương đương trong tiếng Việt. Xét cho cùng, đọc giả Việt, đọc tiếng Việt, chứ đâu có đọc tiếng Anh (Pháp, Ý, Tây ban Nha, ...).

CHUÔNG CHẴNG GỌI HỒN AI

Ảnh (Nguồn: www.goodreads.com)

Khi từ kho chứa đồ phụ tùng xe hơi trở về *nhà* – bố khi, khoan đã, đó không phải là *nhà*, mà chỉ là một căn phòng, một căn phòng trong cái nhà chia ra nhiều phòng cho nhiều người mượn – Tôi mở cửa, thấy trong đó có hai gã đàn ông ngồi chờ.

“Anh có phải là Henry Chinaski không?” một trong hai gã hỏi tôi.

Cả hai đều mặc bộ quần áo vét xám, cổ đeo cà vạt xanh nước biển. Trông họ có nhiều nét tương tự nhau. Khuôn mặt họ nhạt nhẽo, nước da hầu như vàng vàng. Không ai biểu lộ một nét gì có thể gọi là giận dữ hoặc khó chịu. Nhưng cả hai đều chứng tỏ sự thành thực chuyên nghiệp trong mục đích của họ khi đến đây. Dĩ nhiên, mục đích của họ là tôi.

“Tôi là Henry Chinaski.”

“Anh có muốn lấy áo khoác hoặc cái gì đó mặc thêm vào không?” Một gã nói.

“Để làm gì?”

“Anh sẽ phải đi với chúng tôi.”

“Chừng bao lâu?”

“Chắc phải khá lâu, tôi nghĩ vậy!”

Tôi không hỏi họ là ai, vì tôi nghĩ câu hỏi đó sẽ làm họ khoái trá. Tôi bước về phía tủ quần áo, mở ra. Cả hai đứng chăm chú nhìn tôi.

“Tôi với tay lấy chiếc áo khoác!”

Và tôi mặc vào chiếc áo khoác duy nhất tôi có.

“Đưa hai tay ra sau lưng.”

Tôi làm theo và họ luôn cái còng số 8 vào hai cổ tay tôi. Lúc ấy, mặt họ có vẻ giận dữ. Cái gã làm công việc còng tay đã xiết quá chặt, khiến máu thép lạnh ắn sâu vào da thịt đau điếng.

Nhưng tôi không hé môi nửa lời. Chẳng ai buồn nói cho tôi biết quyền của người bị bắt như vẫn thường thấy trên TV.

“Xong rồi,” một trong hai gã nói, “đi thôi...”

Họ đẩy tôi ra cửa, bước xuống cầu thang. Đi được nửa đường, một gã xô mạnh tôi. Tôi té lăn xuống bậc thang. Đầu tôi va vào bờ tường phía dưới tưởng có thể bị nứt sọ nhưng đau nhất là khi lăn người đè lên trên cái còng tay.

Tôi cố ngồi dậy và chờ họ.

Họ đẩy tôi qua cửa trước. Khi đến đầu cầu thang cuối cùng dẫn ra đường cái, mỗi người nắm một bên nách của tôi, nâng tôi lên rồi cùng chạy xuống các bậc thang khiến hai chân tôi treo lủng lẳng. Tôi cảm thấy mình giống hệt một thứ đồ chơi quái đản bằng gỗ.

Dưới đường có một chiếc xe đậu sẵn, màu đen. Đến gần chiếc xe, họ thả tôi đứng xuống, mở cửa sau rồi ném tôi vào trong. Tôi ngã lăn chiêng trên sàn xe, rồi được kéo lên cho ngồi giữa hai gã đàn ông trên ghế sau. Còn hai gã trước đó khiêng tôi xuống đây thì leo lên ngồi đằng trước, một gã mở máy xe vọt đi.

Ở phía băng trước, gã không lái xe quay xuống nói với hai gã ngồi băng sau: “Làm nghề này bao lâu nay, tui đã từng lượm nhiều người nhưng chưa có đứa nào như thằng này cả!”

“Nghĩa là sao?”

“Nó có cái vẻ bất cần thấy ghét!”

“Vậy sao?”

“Ừ há. Đúng là một thứ đàn không ra đàn, độn không ra độn. Một thằng khốn kiếp thực sự.”

Nói xong, gã quay người lại đằng trước.

Gã ngồi bên trái tôi hỏi, “Mày ngon lành lắm hả?”

“Không!”

Gã ngồi bên phải tôi hỏi, “Bộ mày nghĩ cắt mày không hề thối phải không?”

“Cắt tôi thối lắm!”

Xe lăn bánh trong im lặng được một lúc.

Bỗng nhiên gã ngồi trước quay xuống lần nữa.

“Thấy chưa mấy cha?”

“Thấy rồi,” gã ngồi bên phải tôi trả lời. “thằng này ngẫu thiệt chứ chẳng chơi.”

“Tui hông thích thằng này chút nào hết,” gã ngồi bên trái tiếp lời.

Tôi mãi ngắm những tòa nhà quen thuộc chạy qua trên những khu phố quen thuộc.

“tao có thể động cho mày một cú văng ra khỏi xe,” gã ngồi bên phải dọa, “sẽ chẳng một ai biết đây vào đâu.”

“Đúng vậy!”

“Cái đồ cao ngạo thôi tha!”

Gã vung nắm đấm như chớp theo một hình vòng cung vào ngay giữa bụng dưới của tôi. Mắt tôi nô đom đóm đen, rồi sang màu đỏ, rồi không còn gì nữa. Bụng tôi như có lửa cháy quay cuồng trong đó. Tôi cố chú ý tập trung đến tiếng máy xe nổ như thể nó là một cái gì thân thuộc lắm.

“Này,” gã đánh tôi hỏi, “Tao có đánh mày không?”

“Không.”

“Sao mày ngầu chó má dữ vậy?”

“Tui không có ngầu ngon gì hết. Máy anh mới là thượng hạng.”

“Nó là một thằng quái chết bằm,” gã bên trái nói, “nó là thằng dõm mà làm như thánh tướng, một thứ dõm thú tha chết tiệt!”

Rồi gã vung tay, một lần nữa trúng ngay bụng dưới. Tôi cảm thấy hụt hơi, hầu như nghẹt thở, mắt tôi tóe nước. Bụng tôi như sẵn sàng nôn ọe. Một thứ gì đó trào lên cổ - máu hay thứ gì đại loại - tôi cố nuốt nó xuống bụng. Nuốt được xong, tôi cảm thấy sự đau đớn giảm dần.

“Nào nghe đây, tao có ỳnh mày không?”

“Không.”

“Sao mày không năn nỉ tụi tao ngừng tay?”

“Ngừng tay!”

“Đồ quái dị chết bầm!”

Một gã xáng vào mặt tôi bằng lòng bàn tay. Bên trong miệng, một cái răng cắn vào một chỗ nào đó và tôi cảm thấy vị mặn của máu.

“Mày không thèm hỏi tại sao bọn tao lượm mày?”

“Không.”

“Mày là đồ con c. Mày ngu hơn c.”

Một vật gì đó quất mạnh vào sau gáy tôi. Bên trong não tôi xuất hiện hình ảnh một khuôn mặt vàng

không lộ đang chăm chăm nhìn tôi, miệng nó đỏ lòm, nửa toe toét nửa mím chi, như thể đang sắp sửa phá lên thành một nụ cười ngật nghẻo. Thế rồi, tôi không còn biết gì nữa...

Bây giờ không còn là buổi chiều nữa. Đêm non vừa bắt đầu, một đêm có trăng sáng tỏ. Tôi đang bị đẩy qua một bãi cỏ ướt đầm, chung quanh bao bọc bởi những hàng cây. Cỏ cao tới đầu gối, ướt nhẹp, những cánh lá ve vuốt chân tôi, êm ái dễ chịu. Tôi ở trong một tình trạng mất hết cảm giác. Tôi không còn cảm thấy sự hiện hữu của cái còng tay vẫn siết chặt hai cổ tay tôi.

Rồi tất cả dừng lại. Họ xoay tôi như xoay mòng. Cả bọn cứ đứng đó nhìn.

Bọn họ hầu như đều cùng một cỡ người và trọng lượng cơ thể. Hình như không có ai là kẻ chỉ huy cả.

“Thôi được rồi, thằng lố đít kia,” một gã nói, “mày biết chuyện này xảy ra là vì sao rồi, phải không mày?”

“Không.”

“Tiên sư cha nó! Tui ghét thằng chết tiệt này biết là chừng nào!”

Kỳ quặc làm sao, tôi thấy mình đang nằm trong một cái bồn tắm, một cái bồn tắm chứa đầy nước nóng. Lúc ấy, tôi đang kỳ cọ dưới nách trong khi đó mắt tôi nhìn lên những vết nứt ở trần phòng – những vết nứt có hình dạng như con sư tử, con voi, và còn có dạng một con cọp đang nhảy chồm lên.

“Một cơ hội cuối cùng cho mày,” một gã nói, “mày nói đi, một điều gì đó...”

“Chân không.”

“VẬY ĐỦ RỒI.”

“Cứ xẻo bố thằng chó đẻ đi!”

“ĐƯỢC, NHƯNG TRƯỚC HẾT PHẢI LÀM NHỤC NÓ ĐÃ.”

“ĐÚNG RỒI.”

Trong đêm, tôi có thể nghe được tiếng chim, tiếng dế, tiếng ếch... một con chó đang sủa và xa xa vọng lại âm thanh một chiếc xe lửa; vạn vật sao duyên dáng, yêu kiều và trọn vẹn đến thế. Tôi có thể ngửi được màu xanh của cỏ, thậm chí ngửi được cả cái gốc cây chết; và tôi còn có thể ngửi được mùi đất giống như một con chó thính mũi.

Một gã nắm tóc tôi, đẩy cho tôi ngã xuống đất, rồi lại nắm tóc tôi kéo tôi ngồi dậy ở tư thế quỳ hai chân xuống đất.

“Bây giờ mày có gì để nói không hả thằng ngầu kia?”

“Tháo còng tay tao ra rồi tao sẽ quất cho mày quần đít.”

“Được chứ, tao sẽ tháo còng cho mày, Ngầu ạ! Nhưng trước hết mày phải làm chuyện này...”

Gã kéo phọc-ma-tuya quần rồi kéo thẳng nhỏ của gã ra. Mấy gã kia cười âm lên.

“Mày ráng làm cho ngon lành, không cần, chỉ dùng lưỡi rà, rồi bú, rồi nuốt. Xong việc, bọn tao sẽ tháo còng cho và xem mày có thể ngon lành cỡ nào.”

“Không.”

“Bằng cách nào rồi thì mày cũng sẽ làm theo lời tao thôi, thằng lỏi ngầu ạ! Bởi vì tao bảo như vậy!”

“Không.”

Tôi nghe có tiếng chột súng an toàn bật.

“Một cơ hội chót...”

“Không.”

“Cút!”

Tiếng súng nổ. Tôi cảm thấy một cái gì trên cơ thể mình vỡ rách bồng rạt, sau đó chẳng còn cảm giác gì nữa. Rồi máu nhỏ từng giọt. Thêm nhiều những giọt máu nhỏ xuống từ chỗ trước đó là vị trí của cái tai bên trái trên mặt tôi... rồi những mảnh vụn vỡ.

“Sao không giết nó luôn cho rồi hả cha nội?”

“Tui hông biết nữa...”

“Cha nội có nghĩ là bọn mình lượm đúng người cần lượm?”

“Tui không biết. Thằng này không có cử chỉ thái độ gì chứng tỏ nó là thằng mà mình muốn.”

“Mục tiêu của mình sẽ có thái độ, cử chỉ như thế nào?”

“Cha nội biết mà...”

“Ờ.”

Tôi vẫn còn có thể nghe được họ. Vẫn còn nghe được mà. Không có cảm giác đau đớn ở bên tai bị mất. Thay vào đó là cảm giác một sự mát lạnh như thể có ai đó đã áp một mảng đá lớn vào phía bên trái của cái đầu.

Rồi tôi nhìn thấy họ bỏ đi. Họ đơn giản bỏ đi để tôi đứng đó một mình. Trời trở nên tối đen hơn và lạnh hơn.

Tôi tìm cách đứng thẳng dậy.

Thiệt kỳ lạ hết sức, tôi không cảm thấy buồn bực chút nào hết. Chân tôi bắt đầu bước đi nhưng tôi lại không biết hiện mình đang ở đâu và nơi nào là chỗ tôi có thể đến.

Bỗng nhiên, trước mặt tôi xuất hiện một con thú. Trông nó giống như một con chó rất lớn, loại chó hoang. Mặt trăng lúc ấy ở phía sau lưng tôi, ánh trăng chiếu thẳng vào hai mắt con thú. Đôi mắt con chó đỏ rực như hai cục than đang cháy.

Tôi có cảm giác buồn tiêu. Với cái còng tay vẫn còn phía sau lưng, tôi để mặc cho tự nhiên làm việc. Tôi có thể cảm nhận được một dòng nước nóng chảy từ phần trước hạ bộ xuống tới đùi bên phải.

Con thú hoang bắt đầu gặm gù, chậm rãi nhưng kéo dài. Tiếng gặm gù phát ra từ bên trong cơ thể con thú và xuyên suốt bầu trời đêm yên tĩnh.

.....

Con thú co người lại trong tư thế chuẩn bị nhảy tới.

Tôi biết rằng nếu lúc ấy tôi lui lại thì là đã toi đời.

Tôi phóng thẳng tới, vung chân đá con thú, nhưng bị hụt và ngã xuống một bên, rồi lăn người đúng lúc một hàm răng nhọn hoắt như ánh chớp xuyên màn đêm tĩnh lặng ập tới. Tôi đứng phắt dậy, nhìn thẳng mặt con thú, suy nghĩ, chắc hẳn những tình huống tương tự làm thế nào mà không xảy ra với tất cả mọi người... chỉ là cách này hay cách khác mà thôi...

*Nguyên tác: THE BELL TOLLS FOR NO ONE, Trích trong tập truyện ngắn THE BELL TOLLS FOR NO ONE của Charles Bukowski do nhà xuất bản City Lights Books ấn hành (2015)

BA NGƯỜI ĐÀN BÀ

Bukowski, Đàn bà và Rượu –

Ảnh: heroinwave.blogspot.com

Căn nhà chúng tôi ở - Linda và tôi – đối diện với công viên MacArthur. Một buổi chiều, trong lúc ngồi uống rượu, tôi nhìn thấy bóng một người rơi ngang cửa sổ phòng. Cảnh tượng ấy có vẻ kỳ lạ, giống như là một trò đùa nhưng khi thân người anh ta chạm vào mặt đường thì chắc chắn đó không phải là một trò đùa.

“Trời ơi,” Tôi kêu lên với Linda, “Anh ta rớt xuống như một quả cà chua chín thối trên cây rớt xuống vậy đó! Con người mình được tạo thành từ ruột gan phèo phôi, phân cứt và đủ loại chất nhòn! Lại đây, lại đây em, nhìn anh ta kìa!”.

Linda tiến lại cửa sổ, rồi chạy ngay vào nhà vệ sinh, ói mửa liên tục. Khi nàng bước ra, tôi quay nhìn nàng. “Ôi trời ơi, em ơi! Trông anh ta như một cái bát chứa đầy tràn món thịt thối trộn với mì ống được bao bọc bên ngoài bằng lớp áo vét và sơ mi rách tả tơi!”. Linda lại chạy vào nhà vệ sinh nôn ọe lần nữa.

Tôi vẫn ngồi uống rượu. Một lúc sau tôi nghe có tiếng còi hụ của xe cảnh sát. Điều cần thiết thực sự phải là người của sở Vệ Sinh. Mẹ kiếp! Ai mà chẳng gặp phải những khó khăn phiền muộn của riêng mình. Bản thân tôi không bao giờ biết mình sẽ đào đâu ra tiền trả tiền nhà. Uống rượu nhiều quá nên

sinh bệnh, mà bệnh thì làm sao đi kiếm việc làm. Mỗi lần có chuyện phải lo lắng, cách duy nhất giúp chúng tôi quên nó đi là rủ nhau làm tình. Cũng tạm ổn trong một khoảng thời gian. Chúng tôi rủ nhau lên giường hoài. Cũng may, Linda là một bạn tình không chê vào đâu được. Cả cái khách sạn tuyến những kẻ như chúng tôi, chỉ biết uống rượu và làm tình chứ chẳng biết gì khác hơn. Thịnh thoảng cũng có người nhảy cửa sổ. Riêng với chúng tôi, tiền bạc dường như tìm đường chạy đến từ một nơi chết tiệt nào đó, đứng vào những lúc tưởng như chỉ còn có nước bốc cứt mình ị ra mà ăn. Khi thì 300 đô la bay đến theo lời trời trăn của một ông chú vừa qua đời. Khi thì một khoản tiền thuế trả dư khai từ lâu rồi nhưng mãi đến giờ mới được chính phủ nhả ra. Một lần, tôi leo lên xe buýt, thấy ở cái ghế trống trước mặt mình một đồng tiền kẽm 50 xu. Chúng nằm đó vì lý do gì, để làm gì và ai đã làm công việc để chúng ở đó, tôi không biết và cho đến bây giờ vẫn không thể hiểu tại sao. Thế là tôi chạy lên ngồi xuống cái ghế đầy tiền đó và tha hồ nhét chúng vào trong túi của mình. Khi túi tôi đã đầy ụ tiền xu, tôi kéo dây báo hiệu cho tài xế biết tôi muốn xuống ở trạm kế tiếp. Chẳng có ai nói gì và cũng chẳng có ai tìm cách chặn tôi lại. Ý tôi là khi mình say thì phải là kẻ ăn may. Và cho dù không say thì nhất thiết phải là kẻ ăn may.

Mỗi ngày, chúng tôi dành một phần thì giờ vào công viên trước nhà ngồi ngắm mấy con vịt đứng đỉnh qua lại. Tin tôi đi, khi mà sức không còn được khỏe cho lắm, vì liên tục say sưa và vì thiếu thức ăn bổ dưỡng, cộng thêm với việc làm tình để cố quên đi những lo lắng phiền muộn thì sức mấy mà đuổi bắt được mấy con vịt kia. Ý tôi là mình phải ra khỏi phòng, chứ cứ nằm chết dí trong đó thì chán chường nói tiếp chán chường, sẽ đến lúc chúng sẽ đẩy mình té nhào ra khỏi cửa sổ. Chuyện đó coi bộ dễ dàng xảy ra hơn là ngồi đó tưởng tượng. Thế là tôi và Linda rủ nhau ra ngồi trên băng đá nhìn ngắm lũ vịt. Chúng nó chẳng bao giờ phải lo lắng nghĩ ngợi gì hết – không lo tiền thuê nhà, không lo tiền quần áo, mà thức ăn thì thừa mứa – chỉ việc đứng đỉnh loanh quanh ỉa phèn phẹt và kêu quang quác. Gặm chỗ này, mổ chỗ kia, lúc nào cũng bận bịu ăn uống. Thỉnh thoảng có anh chàng cư ngụ trong khách sạn, chờ đêm xuống ra bắt vịt, làm thịt từ ở ngoài rồi xách về phòng rửa ráy, nấu nướng. Chúng tôi cũng có nghĩ đến chuyện ấy nhưng chưa bao giờ làm thử. Và lại, không dễ gì mà bắt được chúng. Bước đến vừa trong tầm tay thì SOẠT, con vịt chết tiệt xẹt ra một bãi nước rồi bay mất dạng. Hầu như lúc nào chúng tôi cũng chỉ ăn bánh kếp, một loại bánh nhồi bột với nước, hoặc thỉnh thoảng thưởng được trái bắp từ khu vườn nhà ai đó – cái khu vườn chỉ độc có

một loại cây bắp của một gã chuyên gia – Tôi chẳng bao giờ tin gã ăn thứ mình trồng; rồi còn cả việc bỏ túi trộm rau trái bày bán trên đường đi – Ý tôi muốn nói đến cái quầy rau đặt ngoài cửa một tiệm bán thực phẩm. Khi thì quả cà chua, khi thì một hay hai trái dưa chuột, nhưng chúng tôi chỉ là dân ăn trộm vặt, nên may mắn luôn là thần hộ mệnh. Trộm thuốc lá là dễ nhất – đi bộ ban đêm – ngang qua một chiếc xe cửa kính hạ xuống, thấy có gói thuốc để quên trong đó là thò tay lấy. Lẽ dĩ nhiên, làm sao có tiền mua rượu và trả tiền thuê nhà luôn là mối bận tâm nhức nhối nhất, thế nên chúng tôi làm tình để quên nó nhưng vẫn bị nó hành hạ. Và cũng giống như trước đây, những ngày thậm tuyệt vọng cuối cùng cũng đã đến. Không rượu, không còn nữa những vận may, nghĩa là không còn gì nữa hết. Chẳng còn chút uy tín nào sót lại với mụ chủ nhà, với lão chủ tiệm rượu. Tôi quyết định cài đồng hồ báo thức lúc 5 giờ 30 sáng để chạy đi kiếm việc làm ở khu chợ bọn chủ nông trang thường đến đó mướn nhân công. Nhưng cả cái đồng hồ cũng chạy không chính xác. Nó đã bị hỏng và tôi phải tháo bung ra để sửa. Lò xo đồng hồ đã bị gãy. Cách duy nhất để sửa là cắt bỏ phần gãy của lò xo, móc lại, ráp các bộ phận đã tháo ra và lên dây cốt trở lại. Ai muốn biết một sợi lò xo bị cắt ngắn sẽ ảnh hưởng đến sự vận hành của cái đồng hồ báo thức (và bất cứ loại đồng hồ nào) như thế nào

thì nghe đây. Cái lò xo càng ngắn thì hai kim chỉ giờ và phút quay càng nhanh. Nó cũng điên điên chẳng khác gì chúng tôi. Mỗi khi chúng tôi rã rời vì làm tình để quên mọi phiền muộn, chúng tôi hay nhìn vào cái đồng hồ để xem bây giờ là mấy giờ, thấy cái kim chỉ phút chuyển động làm chúng tôi bật cười.

Rồi một ngày – cũng phải mất cả tuần lễ - chúng tôi mới nhận ra rằng, trong khoảng thời gian thực sự chỉ có 12 tiếng thì các cây kim đồng hồ di chuyển 30 tiếng. Ngoài ra, cứ mỗi 7 hay 8 tiếng phải lên dây cót một lần, nếu không, chúng không chịu di chuyển nữa. Đôi lúc, choàng tỉnh dậy giữa giấc ngủ, nhìn đồng hồ mà chúng tôi không thể quả quyết lúc ấy là mấy giờ.

“Mẹ kiếp! Cút thật em à!” Tôi nói. “Em cố tính toán xem sao. Đồng hồ chạy 2 lần rưỡi nhanh hơn tốc độ lẽ ra phải chạy. Dễ mà!”

“Nhưng nó chỉ mấy giờ lúc anh lên dây lần chót?”

“Chết mẹ nó đi, lúc ấy xin quá rồi sao mà nhớ nổi.”

“Thôi giờ lên dây nữa đi, không nó lại ngừng nữa.”

“Ừ thì lên!”

Tôi lên dây đồng hồ và chúng tôi lao vào nhau ịn tiếp.

Vậy là vào buổi sáng tôi định đi kiểm việc ở chợ lao động nông trang thì tôi lại không thể cài được giờ báo thức của chiếc đồng hồ. Tối hôm trước, không hiểu sao chúng tôi còn có được chai rượu vang và chia nhau chậm rãi nốc. Tôi cứ chăm chăm nhìn chiếc đồng hồ, không biết thực sự là mấy giờ, và rồi vì sợ dậy quá trễ thì toi cả việc, nên chỉ nằm đó mà không dám ngủ suốt đêm.

Đến sáng, tôi mò dậy thay quần áo, đi bộ ra khu phố San Pedro, thấy rất nhiều người đang đứng chờ đợi. Trên dãy cửa sổ, có mấy trái cà chua nằm vắt vẻo. Tôi nhặt lấy 2 hay 3 trái gì đó và bỏ vào mồm. Tôi còn trông thấy một tấm bảng đen to tướng, đề hàng chữ: CẦN NGƯỜI HÁI BÔNG VẢI Ở VÙNG BAKERSFIELD. THỨC ĂN VÀ CHỖ Ở. Cái khí gió gì thế này? Hái bông vải ở Bakersfield, California? Tôi tưởng cái anh chàng Eli Whitney** và sáng chế máy tách bông của anh ta đã giải quyết xong việc này từ lâu rồi chứ! Chợt một chiếc xe tải bụi tở chẳng chạy tới. Thì ra hôm nay họ cần người đi hái cà chua. Mẹ kiếp, cứ thật! Tôi đâu muốn để mặc cho Linda nằm trơ trọi một mình như vậy. Chưa bao giờ nằng chịu nằm một mình trên giường như thế. Nhưng tôi quyết định cứ thử xem sao. Mọi người ủa nhau leo lên xe tải. Tôi chờ cho tất cả các phụ nữ lên hết, rồi kể đến là mấy gã to lớn lực

lương, sau đó mới đến phiên tôi. Vừa định leo lên xe thì một anh Mễ cao to, chắc là tay sếp sòng, đưa tay kéo tấm bửng xe – “Xin lỗi ông, đủ người rồi!”. Chiếc xe chạy đi mà không có tôi.

Bấy giờ là khoảng 9 giờ sáng. Đi bộ từ khu chợ lao nông về đến khách sạn mất một tiếng đồng hồ. Trên đường về, tôi gặp toàn những kẻ trông rất ngu ngu nhưng lại ăn mặc khá bảnh bao. Một lần tôi suýt bị một gã mặt mày hầm hầm lái chiếc xe Cadillac đâm vào. Tôi chẳng biết cái gì hay ai làm anh ta tức giận như vậy. Cũng có thể là vì thời tiết hôm đó. Một ngày nóng chảy mỡ. Về đến khách sạn tôi phải leo bộ mấy bậc cầu thang vì lối vào thang máy nằm ngay cửa phòng con mụ chủ khách sạn. Lúc nào mụ ta cũng lẩn quẩn bên thang máy, lau chùi mấy chỗ có bọc đồng, hoặc đơn giản chỉ tìm cơ xoi mói người này người kia.

Leo lên 6 tầng lầu mới tới hành lang dẫn về phòng. Vừa tới cửa, tôi đã nghe có tiếng cười cợt vọng ra. Con đĩ chó Linda chẳng đợi lâu để bắt đầu giở thói. Mẹ nó, tôi sẽ quát đít con đĩ chó và quát cả thằng điếm chó bên cạnh nó nữa.

Tôi mở cửa phòng, thấy Linda, Jeanie và Eve đang ngồi với nhau.

“Ồ, Cung!” Linda chạy tới. Nàng ăn vận tề chỉnh, đi cả giày cao gót. Nàng ôm hôn và nhét ngập mồm tôi lưỡi của nàng. “Jeanie vừa mới nhận được tờ séc

đầu tiên của sở thất nghiệp. Còn Eve thì vẫn đang hưởng trợ cấp. Vì vậy, tụi em ăn mừng!”.

Tôi thấy trên bàn có khá nhiều chai vang đỏ, loại ngọt dành cho phụ nữ. Tôi vào phòng đi tắm rồi trở ra với chiếc quần soọc cổ hữu. Tính tôi thích khoe cặp giò của mình. Chúng trông cứng cáp khỏe mạnh so với vô số cặp giò đàn ông khác. Tôi chỉ có cặp giò thôi, còn những thứ khác thì chẳng mấy gì hay ho. Mặc chiếc quần soọc rách bươm, tôi ngồi xuống và gác cả hai chân lên bàn.

“Cút thật! Nhìn cặp giò kia!” Jeanie nói.

“Ồ há...ờ!” Eve trả lời.

Linda chỉ cười. Có ai đó rót cho tôi một ly rượu.

Bàn nhậu nào rồi cũng giống nhau. Chúng tôi uống, rồi nói, nói rồi lại uống. Mấy bà chạy ra mua thêm rượu. Thêm nói. Thời gian cứ trôi cứ trôi, chẳng bao lâu trời sập tối. Chỉ còn mình tôi mặc quần rách ngồi uống một mình. Jeanie đã vào phòng nằm và ngủ mê mết. Eve thì nằm ngủ trên ghế sofa. Còn Linda lăn ra ngủ trên chiếc ghế da nhỏ hơn kê ngay lối đi dẫn vào phòng tắm.

Tôi vẫn không hiểu sao gã Mẽ ấy lại đóng cửa xe tải không cho tôi lên. Tâm trạng tôi lúc ấy chẳng vui chút nào.

Tôi đứng dậy vào phòng vệ sinh rồi leo lên giường nằm kế Jeanie. Nàng khá bự con, trên người chẳng

có mảnh vải nào hết. Tôi hôn lên vú nàng rồi mút ngọt. “Làm gì dzậy cha nội?”

“Làm gì à? Anh sẽ ăn thịt em chứ làm gì!”

Tôi đút ngón tay vào hố chôn lỗ đàn ông của nàng và đẩy vào kéo ra. “Anh sẽ làm cho em sướng!”

“Không được! Con Linda sẽ giết em!”

“Bả sẽ không bao giờ biết đâu mà lo!”

Tôi leo lên người nàng, rồi rất CHẬM RẼI, NHE NHÀNG để cho lò xo giường không phát ra tiếng động kễ kẹt. Tôi nhét nó vào, rồi ra, vào ra, vào ra chậm chạp như muốn kéo dài hàng thế kỷ. Khi phún thạch trong tôi bùng vỡ, tôi cứ ngỡ nó sẽ không bao giờ dừng lại. Đó là một trong những lần sướng khoái nhất trong đời tôi. Lúc lau chùi dấu vết cuộc truy hoan trên chăn nệm, một ý tưởng hiện ra trong đầu tôi – rằng hàng thế kỷ nay đêch có thằng đàn ông nào biết thế nào là làm tình đúng cách.

Sau đó, tôi bỏ ra ngoài phòng, ngồi uống một mình trong bóng tối. Tôi không còn nhớ mình đã ngồi như thế bao lâu. Chỉ nhớ mình đã uống khá nhiều. Và tôi bò vào nằm bên Eve. Eve ăn trợ cấp. Eve núng nính béo mỡ, hơi nhăn nheo một chút nhưng cặp môi hết sảy, cặp môi gợi ham muốn, cặp môi xấu xí tục tũ nhìn chỉ muốn...Tôi hôn vào đôi môi khủng khiếp và hết sảy ấy. Nàng chẳng một cử chỉ tỏ ra phản kháng. Lại còn hé rộng hai đùi để cho tôi dễ đi vào. Lúc ấy, Eve như một con lợn cái đòi ăn, miệng rên rỉ, mũi khụt khịt, đít đánh rắm, thân thể ngọc ngậy

ngộ nguậy. Khi tôi lên đỉnh, nó không giống như với Jeanie – cảm giác kéo dài và run rẩy – chỉ là vài cái ngắc ngư rồi thôi. Tôi xuống ngựa. Chưa kịp trở ra ghé ngồi uống tiếp thì tôi đã nghe tiếng nàng ngáy khò khò. Thiệt hết biết – con nhỏ làm tình như thờ – như chẳng có gì phải rộn lên cả. Mỗi con đàn bà làm tình theo một kiểu khác nhau, dù chỉ là khác nhau một chút. Chính điều đó tạo thêm động lực cho bọn đàn ông tiếp tục sống nốt đời mình và dĩ nhiên khiến cho chúng tiếp tục sập bẫy.

Tôi lại ngồi, lại uống, lại nghĩ đến thằng Mẽ chó đẻ bản thủ kéo chiếc bửng xe tải lên chặn không cho tôi leo lên xe. Xét cho cùng, nó đâu có được trả công để tỏ ra lịch sự. Tôi lại miên man nghĩ về tiền trợ cấp. Máy đưa độc thân, cả đàn ông lẫn đàn bà, có thể nhận được tiền trợ cấp? Dĩ nhiên là không. Phải để cho chúng nó chết đói. Tình yêu chỉ là một chữ bản thủ. Nhưng đó lại là thứ đẩy tôi và Linda lại gần với nhau – Tình Yêu. Đó là lý do chúng tôi cùng đói với nhau, xin với nhau, sống với nhau. Hôn nhân có ý nghĩa gì? Hôn nhân có nghĩa là những cuộc làm tình giữa vợ chồng đã được thánh hóa, luôn luôn được thánh hóa, và cuối cùng, không một ai thoát khỏi, những cuộc làm tình sẽ trở nên CHÁN NGẬY, chỉ còn là một nhiệm vụ, không hơn không kém. Nhưng đó lại là thứ mà thế giới loài người mong muốn: một thằng chó đẻ tội nghiệp, bị kẹp bẫy hôn nhân, âu sầu ủ rũ với một trách vụ phải chu toàn. Mẹ

kiếp, cứ thật! Tôi rơi xuống bùn đen và đẩy Linda vào vòng tay của thằng Eddie vạm vỡ. Thằng này tuy ngu ngốc nhưng ít nhất nó có thể mua cho Linda quần áo đẹp và nhét vào bụng nàng thứ thịt bò hảo hạng điều mà tôi ít có khả năng làm cho nàng hơn nó.

Gã chân voi Bukowski, một biểu tượng của sự thất bại về mặt xã hội.

Tôi uống cạn chai rượu rồi quyết định tôi cần phải ngủ. Tôi vặn cốt chiếc đồng hồ rồi chui vào mền Linda. Nàng vừa thức giấc và bắt đầu lấy tay rờ rẫm khắp người tôi. “Ôi, cứ thật, cứ thật chứ chẳng chơi”, nàng thì thầm, “Em không hiểu mình bị sao ấy!

“Gì dzậy, gì dzậy, nhỏ? Em bị bệnh? Em muốn anh gọi cho bệnh viện?”

“Ôi không, cứ thế, em chỉ cảm thấy NÓNG! NÓNG! EM MUỐN! EM MUỐN!”

“Hả?”

“Em biểu, em đang thèm muốn chết nè! Ấy em đi!”

“Linda...”

“Hả, cái gì?”

“Anh đang mệt lả cả người đây nè. Mắt ngủ cả hai đêm. Đi bộ rạc người đến chợ Nông Trang rồi đi bộ về, tổng cộng 32 block đường giữa trời nắng chang chang, để rồi chẳng được gì hết. Không việc làm, cơ thể rã ra mệt mỏi...”

“Em sẽ GIÚP anh mà!”

“Ý em là sao?”

Nàng trườn người xuống nửa chiều dài chiếc ghế sofa và bắt đầu liếm láp thẳng nhỏ. Tôi rên rỉ vì mệt mỏi rã rời. “Em ơi, 32 blocks đường dưới sức nóng chang chang... Anh hết hơi rồi.”

Nàng vẫn không chịu ngưng lại. Lưỡi của nàng như một tờ giấy nhám và nàng biết cách sử dụng nó.

“Cung à,” Tôi cố bảo nàng, “Anh là một con số không to tướng ngoài xã hội! Anh không xứng đáng với em! Thương xót anh một chút đi mà!”

Như tôi đã bảo, nàng hết sẩy trong việc này. Đàn bà thì cũng có người sở hữu nghệ thuật này, có người không. Phần lớn chỉ biết gạt gù thẳng cu theo lối ông tăng bà tổ. Riêng với Linda, nàng bắt đầu với thẳng cu, rồi bỏ đó qua vòn hai bánh xe, rồi lại bỏ xe chạy qua thẳng bé, và dành cho phía dưới cổ thẳng bé một kho năng lượng vô tận, nhưng luôn để ý không chạm tới phần đầu hói. HÃY ĐỂ YÊN CHO NÓ. Cuối cùng, nàng buộc tôi phải rên rỉ la hét cho tới 9 tầng trời, miệng luôn lảm nhảm nói với nàng đủ mọi lời nói dối trơ trẽn nhất trên đời về một tương lai tôi không còn là một thẳng ma cà bông vô lại, khi ấy, tôi sẽ cung phụng nàng tử tế như bất cứ thẳng đàn ông tử tế nào trên đời. Chưa xong, bây giờ tới lúc nàng chăm sóc cái đầu không tóc, đưa nó vào miệng khoảng một phần ba, dùng răng cắn nhẹ và lưỡi quặp siết. Tôi lại THĂNG một lần nữa. Có nghĩa là

tôi đã thăng thiên 4 lần trong một đêm và thân thể hoàn toàn rũ liệt. Mẹ kiếp, phụ nữ họ rành rẽ chuyện này còn hơn là y khoa tân tiến.

Khi tôi thức giấc, cả bọn họ đã dậy từ bao giờ và trang phục tề chỉnh – trông rất bắt mắt – Linda, Jeanie và Eve. Họ thò tay cù lét tôi dưới lớp chăn, cười cợt. “Hày, Hank! Bọn em đi ra ngoài tìm người còn sống và khỏe mạnh đây! Chúng em cũng cần thứ khiến bọn đàn ông phải vênh mặt lên nhìn nữa. Vì thế, chúng em sẽ đi sắm sửa ở tiệm Tommi-Hi Thời Trang Cao Cấp đấy!”

“Ok. Bye!”

Rồi họ vung vẩy đít ra khỏi cửa. Và tất cả loài người sẽ bị chìm ngấm mãi muôn đời.

Tôi vừa thiu thiu ngủ lại thì có tiếng điện thoại phòng reo vang.

“Nghe!”

“Ông Bukowski phải không?”

“Đúng ông!”

“Tôi thấy mấy phụ nữ từ phòng ông đi ra!”

“Làm sao bà dám quả quyết như thế? 8 tầng lầu, mỗi tầng từ 10 đến 12 phòng.”

“Tôi biết rất rõ những người mướn phòng của tôi, ông Bukowski à! Họ đều là những người lao động đứng đắn cả!”

“Phải,”

“Phải, ông Bukowski à, tôi trông coi ở đây gần suốt 20 năm nay và chưa bao giờ, không bao giờ thấy những gì xẩy giống những thứ tôi thấy xẩy ra từ phòng của ông! Ở đây toàn là những người đứng đắn, đáng trọng cả, ông Bukowski nhé!”

“Phải rồi, họ là những người đáng kính trọng đến nỗi cứ mỗi hai tuần lại có một thằng chó đẻ leo lên nóc tầng lầu rồi phóng thẳng xuống ngay trên lối đi tráng xi măng giữa những chậu cây giả đặt hai bên lề.”

“Đến trưa nay là hạn chót để ông dọn ra đây, ông Bukowski ạ!”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“8 giờ sáng!”

“Cám ơn bà!”

Tôi cúp máy. Ngồi dậy lục tìm một viên thuốc Alka-seltzer, bỏ vào một chiếc ly bản khuấy uống. Tôi còn tìm được một ít rượu vang sót lại. Tôi kéo màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Đó là một thế giới khốc liệt, chẳng có gì đáng để ý cả, nhưng tôi chúa ghét khu nhà ổ chuột. Tôi thích những căn phòng nhỏ nhắn, những nơi ít người ở để thỉnh thoảng tìm có cãi nhau cho vui. Và dĩ nhiên là với một người đàn bà. Và những cuộc rượu. Nhưng không phải là cuộc sống với những nghĩa vụ gượng ép. Nhưng tôi không thể nào đạt được. Tôi không đủ sự nhạy bén tháo vát. Tôi đã nghĩ đến việc nhảy lầu nhưng không thể thực hiện được. Tôi mặc quần áo và đi

đến tiệm Tommi's. Mấy mụ đàn bà của tôi đang cười cợt với 2 gã đàn ông trong một góc bar. Anh chàng pha rượu tên Marty quen biết với tôi. Tôi khoát tay ra dấu hết tiền rồi. Rồi tôi ngồi xuống một góc.

Một ly Scotch và một ly nước được mang đến trước mặt tôi. Cùng với một mẫu giấy nhỏ: “Gặp em ở Roach Hotel, phòng 12, vào nửa đêm nay. Em sẽ có phòng cho chúng mình. Yêu anh, Linda”.

Tôi uống cạn ly rượu trước mặt, bỏ đi. Mò đến Roach Hotel lúc nửa đêm, người tiếp tân ở quầy bảo “Không có ai đặt phòng hết. Không có phòng 12 đặt trước dưới tên Bukowski.” Tôi quay lại lần nữa lúc 1 giờ sáng, sau khi đã lang thang suốt ngày, suốt đêm ở công viên, đứng lên ngồi xuống. “Không có phòng 12 đặt trước, thưa ông!”

“Xem coi có phòng nào được đặt trước với tên của tôi hay với tên Linda Bryan”

Hắn xem lại sổ sách.

“Thưa ông, không có phòng nào hết!”

“Anh không phiền cho tôi được liếc qua cái phòng 12 được không?”

“Thưa ông, không có ai ở phòng đó cả. Tôi đã thưa với ông rồi.”

“Này anh bạn, tôi bị cú sét ái tình. Tôi thành thật xin lỗi nhưng hãy cứ để tôi liếc qua phòng một cái được không?”

Hắn ném cho tôi cái nhìn thường chỉ để dành cho bọn vô lại hạng tư, rồi liệng cho tôi chiếc chìa khóa phòng.

“Ông có 5 phút để quay lại đây. Nếu không thì rắc rối đấy!”

Tôi mở cửa phòng, bật công tắc đèn – “Linda!” – Lũ gián, nhìn thấy ánh sáng bèn bỏ chạy tán loạn và chui vào bên trong những lớp giấy dán tường. Chúng có đến cả ngàn con chứ không ít. Khi tôi đưa tay tắt công tắc, tôi nghe được cả tiếng chân chúng rào rào túa ra khỏi chỗ trú ẩn. Những tấm giấy dán tường trông như một lớp cánh gián không lồ.

Tôi vào thang máy đi xuống bàn tiếp tân.

“Cám ơn! Anh nói đúng, không có ai ở phòng 12 cả.”

Lần đầu tiên tôi nhận thấy trong giọng nói của hắn có một âm điệu nghe tử tế.

“Rất tiếc, thưa ông!”

“Cám ơn nhé!”, Tôi nói.

Ra khỏi cửa khách sạn, tôi rẽ trái về hướng đông, hướng về phía tận cùng của xã hội. Khi những bước chân chậm rãi đưa tôi đi, tôi tự thắc mắc, sao người ta lại nói dối nhỉ? Giờ đây thì tôi không còn thắc mắc nữa nhưng tôi vẫn nhớ, không quên. Bây giờ thì hễ ai nói dối là tôi nghĩ ra được ngay, nhưng tôi vẫn không thể tỏ ra khôn ngoan được như cái gã tiếp tân của khách sạn đầy gián dạo đó. Anh ta biết quá rõ rằng chỗ nào cũng đầy những kẻ lừa lọc dối trá. Tôi

cũng không thể tỏ ra khôn ngoan như người nhảy lầu ngang qua cửa sổ lúc tôi ngồi uống rượu trong một buổi chiều ấm áp, đối diện là công viên MacArthur của thành phố Los Angeles, nơi người ta vẫn lén bắt làm thịt mấy con vịt để lấp đầy bao tử trống rỗng.

Cái khách sạn mà chúng tôi tạm trú vẫn còn đó, căn phòng chúng tôi ở vẫn còn đó và nếu quý bạn đi ngang trong một dịp nào đó, tôi sẽ chỉ cho quý bạn thấy. Nhưng thấy để thấy vậy thôi chứ chẳng còn ý nghĩa gì nữa hết, phải không?

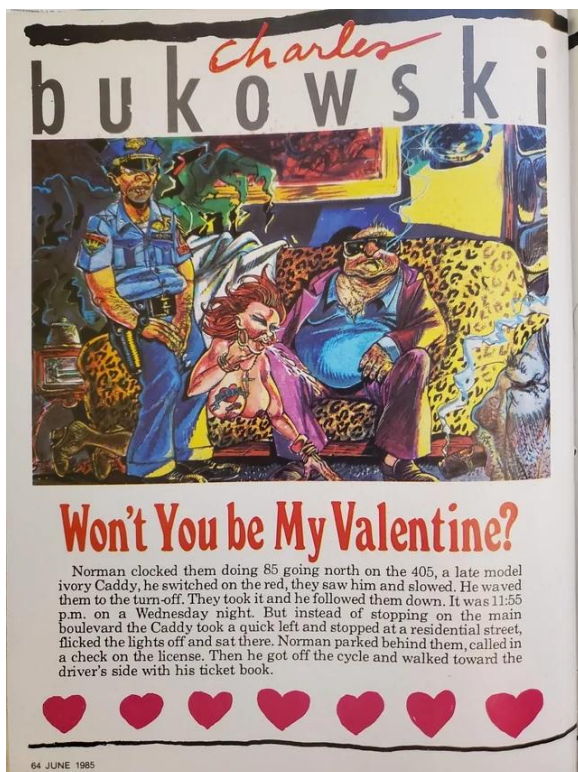
Hãy chỉ nhớ một chi tiết là có một đêm, tôi đã làm tình hay bị làm tội với 3 con mụ đàn bà.

Bấy nhiêu đủ để làm thành một câu chuyện rồi, phải không?

*Nguyên tác: 3 WOMEN, Trích trong tập truyện ngắn The Most Beautiful Woman in Town & Other Stories của Charles Bukowski do nhà xuất bản City Lights Books ấn hành (1988)

** Eli Whitney (1765-1825) người Mỹ, đã sáng chế ra máy tách bông vải năm 1793.

KHÔNG CÓ VALENTINE CHO TÔI HAY SAO?

Trên xa lộ 405, một chiếc Cadillac màu ngà đời mới đang phóng như bay về hướng Bắc. Norman bấm máy ghi tốc độ: 85 dặm một giờ. Viên cảnh sát bật nút quay đèn đỏ trên xe mô tô. Chiếc Cadillac chùng như đã nhận ra cảnh sát, nên chạy chậm lại. Gã ra dấu cho họ rời khỏi xa lộ. Chiếc Cadillac làm theo lệnh và viên cảnh sát theo sát sau lưng. Lúc đó là 11:55 khuya thứ Tư. Thay vì ngừng lại trên đại lộ chính, chiếc Cadillac rẽ trái thật gắt rồi đậu hẳn lại trên một con đường thuộc khu dân cư và tắt đèn xe, chờ đợi. Norman ngừng xe mình phía sau chiếc Cadillac, gọi điện thoại kiểm tra lý lịch bằng số xe. Chuẩn bị mọi thứ xong, anh ta bước xuống xe và tiến về phía tài xế chiếc Cadillac, tay cầm sẵn quyển sổ ghi phạt.

Người tài xế là một phụ nữ, khoảng 32 tuổi, có mái tóc nhuộm đỏ. Cô ta đang phì phà điếu xì-gà. Trên người cô chỉ có độc một chiếc quần lót màu hồng nhàu nát dơ dáy và chân đi đôi ủng màu nâu có nhiều chỗ bị trầy trụa. Cô ta có bộ ngực quả thật là bự mênh mêng. Trên một bầu ngực có xăm hàng chữ TÌNH LÀ CỨT. Chắc cô nàng đã bị tình hành dữ lắm.

Ở băng ghế sau là hai gã đàn ông to béo, cả hai đều khoảng trên 40 tuổi. Trong xe có quây rượu, chiếc

TV và điện thoại. Hai gã này trông có vẻ xịn xò và thư giãn.

“Bà vui lòng cho xem bằng lái xe...”

“Tôi cũng chẳng biết cái bằng lái của tôi để ở đâu nữa,”

Người phụ nữ trả lời.

“Tên cô ấy là Blanche, thưa ngài cảnh sát,” một trong hai người đàn ông ngồi băng sau lên tiếng. “Này Blanche, hãy đưa cho ngài cảnh sát bằng lái xe của em đi.”

“Em chẳng biết nó ở đâu cả,” Blanche trả lời.

“Thưa bà, tôi sẽ phải ghi phạt bà về tội công xúc tu sĩ, chạy quá tốc độ, kháng cự nhân viên công lực khi bị bắt giữ...”

Blanche quay mặt qua nhìn trực diện anh cảnh sát Norman. Cô ta nhỏ phẹt điều xì gà xuống đất. Cái miệng rộng son môi đỏ chói nhếch lên để lộ ra hàm răng vàng khè cái còn cái mất.

“Mẹ kiếp, anh nói gì hả? Bắt tui? Về cái tội đó gì?”

“Xin bà vui lòng cho tôi xem bằng lái.”

“Bằng lái của tui? Đây, bằng lái xe chết tiệt của tui đây! Xem cho kỹ đi!”

Blanche lấy cả hai tay nâng vú bên trái của mình lên cho chồm ra ngoài cửa sổ xe

“Blanche,” cũng vẫn anh chàng to béo trước đó lên tiếng, bảo cô gái, “Đưa cho ngài cảnh sát xem bằng lái đi.”

“Thưa ngài cảnh sát,” người đàn ông to béo kia nói, “Chúng tôi xin ngài thứ lỗi cho những gì vừa xảy ra. Blanche hiện đang rất đau buồn. Em gái cô ấy ở Cleveland mới chết đêm qua.”

“Xin bà vui lòng cho tôi xem bằng lái.”

“Hả, bú cái hĩm tao nè!”

Viên cảnh sát Norman bèn bước lui lại.

“Được rồi, bây giờ thì tất cả mọi người bước ra khỏi xe!”

“Me, cút thiệt!,” một trong hai gã to béo chửi thề.

Gã kia thì nói chuyện điện thoại: “Hày, Bernie, bọn em bị dính trấu rồi. Bây giờ sao đây? Hả? Thiệt vậy hả? Được.”

“Tất cả ra khỏi xe,” Norman lập lại, “NGAY BÂY GIỜ!”

Nói xong anh ta quay lại chỗ đậu xe của mình, bấm máy gọi cứu viện.

“Hãy!”

Tiếng của một trong hai gã to béo, cái gã trông có vẻ nặng nề hơn. Gã chạy nhanh hết sức nhanh đến viên cảnh sát. Trên người gã là một bộ vét màu xanh đắt tiền, được may cắt rất khéo và vừa vặn ôm sát lấy mỗi khúc mỡ màng của người gã lười ra.

“Ngài cảnh sát ơi, nhìn nè! Ngài vừa đánh rơi một vật gì nè! May mắn là tôi nhìn thấy đó! Đây nè!”

Gã đặt 6 tờ một trăm đô la mới cựa cạnh vào tay viên cảnh sát Norman. Anh cảnh sát nhìn những tờ giấy bạc, lưỡng lự một lúc, rồi đưa lại cho gã béo.

“Vì quyền lợi của ông, tôi sẽ giả vờ như không hề có chuyện ông tìm cách hối lộ tôi.”

Gã béo cuộn tròn mấy tờ giấy bạc rồi đút lại vào túi mình. Gã lấy ra một điếu xì-gà, châm lửa bằng một chiếc bật lửa có nạm kim cương. Hai mắt gã – cái phần có thể thấy được – nheo lại.

“Ngài cảnh sát à, mấy ngài lúc nào cũng làm y chang như sách vở. Sẽ chẳng đi tới đâu đâu. Rồi quý ngài cũng sẽ lâm vào ngõ cụt thôi. Phải, tôi bảo đó là ngõ cụt.”

Trong khi đó, cô nàng tên Blanche đang ngồi trên nắp ca-bô xe. Cô ta chằm một điếu xì-gà rồi ngược mắt lên trời dỗi tìm xem dãy Ngân Hà hiện đang ở đâu.

Gã đàn ông còn lại rời xe, tiến về chỗ đậu chiếc mô-tô của viên cảnh sát. Gã mặc một bộ đồ áo liền quần màu cam, chân đi giày da Kangaroo. Chung quanh cổ gã là một cây thánh giá bằng bạc bự tổ chẳng, bên trong ruột chứa đầy ma túy. Mắt trái gã bị che phủ bởi một lớp màng trông đến khiếp. Mắt bên phải lòi ra, có màu xanh trông đẹp đẽ nhưng đầy nét bệnh hoạn.

“Chiện gì dzậy, Eddie, chả hồng căn mồi hả?”

“Chúng ta gặp phải một thằng quân tử tàu rồi, Marvin à!”

“Buồn thiệt,” Marvin nói

“Còn tệ hơn là buồn,” Eddie nói. “Buồn đến thú vị ruột luôn!”

Viên cảnh sát cầm máy nói lên định gọi.

Eddie móc ra một cây súng nhỏ, ngắn.

“Xin ngài vui lòng bỏ cái máy xuống nào!”

Norman làm theo.

Marvin đi vòng về phía sau Norman, tháo bao súng, lấy súng và cây dùi cui.

Eddie hít mũi súng ra dấu cho Norman.

“Tốt lắm, thưa ngài cảnh sát, bây giờ thì chậm rãi bước về phía chiếc Cadillac.”

Norman vừa bước đi vừa nghĩ thầm, “Có người nào đang chứng kiến cảnh này không?”

Các công dân ở chỗ chết tiệt nào khi có m cần đến sự giúp đỡ của họ?

Chẳng hiểu vì sao anh ta chợt nhớ đến trận cãi cọ với vợ trước khi đi làm. Cũng khá là trầm trọng. Chỉ vì một việc không đâu. Cả hai bàn tính việc tìm nơi đi nghỉ phép. Chị thì muốn Hawaii. Còn Anh thì lại muốn Vegas.

“Đứng lại ở đó, quân tử tàu!”

Eddie và Norman dừng lại trong lúc Marvin đang mở cửa sau của xe.

Họ tiếp tục đi về phía chiếc xe. Blanche trông thấy hai người bèn nhảy xuống khỏi ca-pô. Bộ ngực nặng nề suýt chút nữa kéo cô ả ngã xuống mặt đường.

Ả cười nham nhở.

“Mẹ họ, cái gì thế này hả? Chọc cho cha cóm này nổi sùng được không?”

“Muốn làm gì thì làm, Blanche à!”

Eddie mở cửa sau xe, dùng đầu gối thúc vào đít Norman rồi đẩy anh cảnh sát vào trong. Gã ngồi vào một bên cạnh Norman. Phía bên kia là Marvin. Blanche ngồi ở tay lái. Chiếc Cadillac chuyển bánh.

Marvin huyết sáo giai điệu mở đầu của bản nhạc “God Bless America” và tự pha cho mình một ly rum với soda từ quày rượu.

“Uống chút gì không, ngài cảnh sát?”

Norman không trả lời.

“Mày uống gì, Eddie?”

“Whiskey với chỉ một chút póc-tô.”

“Blanche?”

“Em uống Sa-kê. Nóng nghe!”

“Bọn tui pha sa-kê nóng đó, ngài cảnh sát à! Thiệt là ngài không muốn thử chớ?”

Norman không trả lời.

“Này Eddie, mày có để ý cái gì không?”

“Cái gì?”

“Đít của tất cả các ngài cảnh sát công lộ đều có hình giống như trái tim Valentines.”

“Ồ há! Phải đấy. Tao nghĩ đúng là như vậy. Chỉ thắc mắc là tại sao lại như dzậy thôi.”

“Việc Chúa làm bao giờ cũng là điều bí ẩn.”

“Hả dzậy rồi!”

Marvin chuyển ly sa-kê lên cho Blanche, cô ả nốc cạn một hơi rồi hất chiếc ly ra cửa sổ xe.

“Mấy người tốt nhất nên thả tôi ra,” Norman nói.

“Ồi mẹ ơi, nghe kìa!” Eddie bảo.

“Buồn thiệt,” Marvin nói

“Còn tệ hơn là buồn,” Eddie nói.

“Buồn đến thú ruột luôn!” Blanche nói.

“Thả tôi ra thì mấy người còn có cơ hội,” Norman bảo.

“Chính ngài mới là người không có nhiều cơ hội,” Marvin nói. “Để tôi nói cho ngài nghe nè: ngài cứ làm ra vẻ quân tử tàu theo đúng lời dạy của sách vở, thì ngài sẽ cứ nghèo mãi cho đến lúc chết. Và thường thì, chết non.”

Blanche quay đầu xuống.

“Nè, đừng có làm khó anh chàng cả dẫn tội nghiệp đó nữa! Cái ngữ này, sau lần đầu tiên thủ dâm là chạy ngay đến tòa giải tội liền à.”

“Hả,” Marvin kêu lên, “ngữ này thậm chí đến thủ dâm cũng không biết làm sao nữa là.”

“Cút thiệt, cái thứ ngữ ngẩn...” Blanche bảo

“Trong thời đại nguyên tử này, mọi thứ càng ngày càng ngớ ngẩn, đần độn hơn. Buồn thiệt!”

“Còn tệ hơn là buồn,” Eddie nói.

Chiếc Cadillac màu ngà đã quay lên lại xa lộ 405, xoắn bánh lướt đi trong đêm...

***

Chiếc xe rẽ vào một khúc đường vòng khá dài. Bóng chiếc xe lơ mờ trong bóng tối tĩnh lặng giữa những hàng cây có những nhánh vươn ra như những chiếc vôi của con bạch tuộc. Ánh trăng chiếu nhỏ giọt từ trên cao một thứ ánh sáng còn non trẻ, làm những chiếc lồng thấp thoáng ẩn hiện, có chiếc trong đó chứa đầy chim chóc, có chiếc chứa những con thú lạ lẫm. Tất cả những sinh vật ấy – chim chóc, thú lạ - đều im lặng; có vẻ như chúng bằng lòng sống trong một tình trạng chờ đợi đến không cùng.

Một cái cổng xuất hiện. Blanche nhấn một cái nút trên xe. Cánh cổng mở toang. Cả phần trên và dưới của cánh cổng đều có những song sắt đầu nhọn hoắt. Và khi chiếc xe lọt qua cổng, một luồng ánh sáng khổng lồ lóe lên. Cả chiếc xe lẫn những người ngồi trên đó được chiếu qua một màn hình an ninh của kỹ nguyên không gian.

Luồng ánh sáng bất ngờ làm Norman ngồi thẳng dậy

“Thoải mái đi nào, ngài cảnh sát,” Eddie nói, “ngài sắp sửa trở thành một phần của lịch sử của nơi này. Những kẻ đến đây có kẻ đã bỏ xác lại. Nơi này đã từng là sở hữu của nhiều nhân vật kỳ lạ cũng như đã từng đón tiếp nhiều vị khách kỳ lạ không kém.”

“Ồ há,” Marvin tiếp lời, “như Churchill (1) đã từng bí mật ghé qua đây đây. Lâu lắm rồi, tất nhiên.”

“Còn thêm nữa,” Eddie nói, “cũng ở đây người ta khám phá ra là ngài Churchill khi uống rượu, ngài chẳng bao giờ đi vô cầu tiêu. Ngài chỉ ngồi một chỗ, nốc cạn hàng lít rượu rồi tè và ị trong quần.”

“Đúng là một anh chàng say xỉn hôi hám,” Marvin nói.

“Cái ô chết dầm này dễ cũng đã có từ mấy thập kỷ nay rồi đấy chứ,” Eddie bảo, “như cái lão Babe Ruth ấy, có đêm chả nhậu quắc cần câu, vô đập bẻ hết tất

cả mọi cầu tiêu trong các phòng, rồi móc túi cho một cô hầu phòng một nghìn đô la để cô ta ngồi nút từng sợi lông nách của chả. Thiệt là một tay bộm hết biết, cái lão Babe ấy.”

Chiếc Cadillac đậu lại rồi tắt máy.

“Tài tử Bogart (2) đã có lần hạ đo ván anh chàng quản gia ở đây chỉ vì anh ta cho rằng Casablanca là một cuốn phim chẳng có gì đáng xem,” Marvin nói thêm.

“Người ta cũng đồn là sau chiến tranh Hitler (3) có đến đây,” Eddie kể, “lão ta đòi phải làm thịt rắn cho lão ăn điếm tâm nữa đấy.”

‘Hitler đã tự sát chết ở dưới hầm mà,’ Norman xen vào.

“Đó chỉ là một sự dàn dựng thôi, “Eddie tuyên bố, “Hitler chết ở Argentina ngày mùng 3 tháng Tư năm 1972. Nào, xuống xe thôi.”

Tất cả ra khỏi xe.

Bầu trời khuya âm áp. Một đêm tuyệt hảo. Khi cả bọn tiến về cánh cửa chính của tòa dinh thự đồ sộ, Marvin nói, “Ngài cảnh sát này, bây giờ thì đã quá trễ cho ngài bằng lòng bỏ túi 600 đô la rồi. Nhưng tôi có ý nghĩ rằng ngài đã hối tiếc rằng phải chi lúc

ấy ngài cầm tiền đút vào túi cho rồi... Đúng không?”

“Đúng,” Norman trả lời và tự ngạc nhiên sao câu xác nhận ấy lại phát từ cửa miệng của mình.

Cả bọn đi ngang qua một dãy những nhân viên an ninh đứng canh gác, rồi thấy ông trùm ngồi đó, ngay trước lò sưởi với những thanh củi cháy bằng một ngọn lửa dịu dàng. Đó là một gã to béo hơn hết thảy, đại ca Big Bernie. Gã trùm nằm trên ghế sofa. Chưa bao giờ gã trùm rời khỏi sofa. Gã điều hành việc kinh doanh ở đó, làm tình ở đó, để cho các cô gái trẻ đẹp sục sạo liếm láp mình ở đó, ăn ở đó, điều đình mua bán (qua điện thoại) ở đó. Thậm chí đôi khi gã còn ngủ luôn ở đó. Tòa dinh thự có tới 32 phòng. Trong số đó có 27 phòng gã chưa bao giờ đặt chân tới hoặc muốn đặt chân tới. Phần lớn đó là phòng dành cho đám an ninh cận vệ.

Đại ca Big Bernie nặng 322 cân, không con cái, không bạn bè. Gã nghiện ma túy đá, chỉ quan tâm đến công việc kinh doanh và thu nhập của mình, mà phần lớn số thu nhập ấy kiếm được là do những việc làm phi pháp. Toàn bộ tài sản của gã đã được phân tán, che giấu dưới những nhãn hiệu kinh doanh đủ loại và dĩ nhiên được quản lý bởi những tay luật sư và kế toán viên giỏi thượng hạng trên thế giới.

Trông dáng vẻ bên ngoài của Bernie có cái gì đó giống giống với Đức Phật. Phong thái gã đáng mến, dễ gần. Quyền lực bao trùm cũng đôi khi làm người ta trở nên dễ chịu hơn, vì những kẻ quyền lực thường có khuynh hướng tỏ ra phóng khoáng, thoải mái về mọi việc lớn cũng như nhỏ.

Vẫn ngồi trên sofa, đại ca Big Bernie nhìn nhóm người đang tiến tới gần và dừng lại ở một khoảng cách.

“À há, cái gì đây?”

“Sếp, chúng em bắt giữ một tên cớm. Cái thằng mà bọn em đã gọi điện thoại nói chuyện với sếp đó.”

Big Bernie thở dài, “Khí gió gì đâu, Qua chúa ghét mấy chuyện như thế này! Thôi được, Qua là một người rất sòng phẳng. Tốt nhất là mình hãy tiễn anh bạn đây về quê được vui vẻ. Để chớ có ai than phiền là qua không có lòng trắc ẩn.”

Dứt lời, gã quay qua nhìn Blanche.

“Blanche, bây giờ con thổi kèn cho anh bạn đây nhé!”

“Cái gì dzậy chời? Chả là một thằng CỘM! Một thằng cớm đã bắn chết em gái của con đêm qua trong một cuộc nổ súng ở Cleveland!”

“Con gái của ta ơi, cái chết đó đã làm ta sầu muộn không kém gì con đâu. Nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục sống đời của mình con ạ! Nào, hãy kéo quần anh bạn của chúng ta xuống và làm nhiệm vụ của mình đi con!”

“Chờ, cứ hết chịu nổi! Con phải làm chuyện này hay sao?”

“Blanche, con hãy làm theo lệnh của ta đi!”

Cô gái bèn quỳ hai chân xuống và lấy tay kéo phéc-ma-tuya quần của Norman.

“Mẹ họ, tui ghét chiện này quá!”

“Một nửa thế giới sống trong hận thù, còn nửa kia thì giấu mình dưới sự sợ hãi. Thi hành đi!”

Blanche ngoan ngoãn theo lệnh. Và cô ta làm việc chăm chỉ một cách hết sức đáng khen.

“Anh bạn sinh quán ở đâu?”

Norman không trả lời.

“Anh bạn trả lời hoặc là sẽ chết mà không kịp sướng!”

“Pasadena, California.”

“Vậy là anh bạn sẽ không được nhắm mắt nơi quê nhà rồi. Có con cái gì không?”

“Không!”

“Vậy là tốt. Tốt lắm.”

Cô gái vẫn đang cân mẫn với công việc đang làm.

“Điều gì khiến anh bạn trở thành cóm?”

“Đồng lương cũng khá.”

“Vậy sao? So sánh với nghề gì để gọi là khá? Nhân viên Phú-De? (bắt chó) (4)

“Ói,” Norman bắt đầu ú ớ, “Ói, ói, ÓI...”

Đầu cô gái lúc lắc dữ dội.

Norman đã phóng tinh. Blanche kéo quần anh ta lên, khắc nhỏ xuống thảm, bước qua phía quầy rượu tự pha cho mình một ly cốc-tai whiskey trộn chanh đường.

Đại ca Big Bernie nhồm dậy khỏi sofa bước tới phía Norman. Nếu Phật có bao giờ bước thì Big Bernie là Phật. Gã nhìn Marvin, buồn rầu lắc đầu

“Hai việc phải làm bây giờ. Phải thủ tiêu chiếc Cadillac, cho dù các em dùng biển số giả. Chúng ta không thể để có một chút manh mối nào. Và phải

cho anh bạn đây về châu ông bà. Không còn cách nào khác. Mong anh bạn cóm hiểu cho điều đó.”

“Phải làm thế thôi,” Eddie nói.

“Phải làm thôi,” Marvin nói.

“Rất tiếc,” Big Bernie nói.

“Tiên sư cha nhà nó,” Blanche chửi, xong nhấp một ngụm cốc-tai, “chỉ là một thằng cóm thôi mà.”

“Đừng nói thế, Blanche,” Big Bernie xen vào, “cóm cũng có cảm xúc, biết sợ hãi, biết thèm khát, giống như tất cả mọi người chúng ta.”

“Tiên sư cha cả lò nhà nó!”

“Khoan đã,” Norman lên tiếng, “Các ông hãy để cho tôi đi. Tôi sẽ không hé môi bất cứ điều gì. Tôi sẽ tìm cách giải quyết chuyện này êm thấm.”

“Tôi cũng muốn làm như vậy lắm, anh bạn à! Nhưng như thế mạo hiểm quá. Anh bạn có thể phá hỏng toàn bộ doanh nghiệp có lợi tức 20 triệu đô la một năm. Tôi có 232 nhân viên làm việc dưới quyền. Anh bạn có thể làm tiêu từng cuộc sống của 232 người ấy. Họ cũng có gia đình, con cái đang đi học đại học, ở Harvard, ở Yale, ở Standford. Tôi lại còn có một người ở trong Thượng viện Hoa Kỳ và 4 dân biểu ở Hạ Viện. Thị trường, hội đồng thành phố

cũng nhận lương của tôi. Vì thế, tôi không thể liều lĩnh tin vào LỜI NÓI của anh bạn. Anh bạn biết quá rõ mà, phải không?”

“Tôi hiểu rồi,” Norman trả lời, “Nhưng có một điều tôi muốn được biết. Ông là một người thông minh, có khả năng kiểm soát hết mọi thứ và biết rất rõ việc mình làm. Vậy thì tại sao ông lại sử dụng một con hãm đàn độn như cái con Blanche này dưới quyền mình? Tôi đã từng phải đối phó với biết bao nhiêu con đĩ thối tha nhưng con Blanche này là đỉnh của đỉnh! Nhòng nhỗng ngoài phố với bộ ngực thối thện và chiếc quần lót dơ dáy trông phát mửa! Đã thế, đến thối kèn cũng thối không ra hồn!”

“Blanche,” Big Bernie nói, “là con gái của tôi anh bạn ạ!”

“Hả? Vậy mà ông biểu nó thối kèn cho tôi?”

“Tôi biết tay nghề thối kèn của nó còn dỏm lắm, nhưng đó là lý do tôi muốn nó có cơ hội thực tập để một ngày nào đó khi tay nghề hoàn hảo rồi thì nó sẽ thối cho tôi.”

“Thiệt tình, tôi không thể tin được điều ông nói.”

“Chuyện chẳng có gì lắt léo cả.”

“Ông điên rồi!”

“Ý anh bảo tôi điên là vì tôi muốn kèn của mình được thổi bởi một tay nghề lão luyện hơn?”

“Ông là một con quái vật điên rồ! Ông xài thứ ma túy quý quái gì vậy?”

“Đời sống,” Big Bernie đáp.

Rồi gã gạt đầu ra dấu cho Eddie và Marvin.

“Xong rồi. Lo cho anh bạn đây đi các em!”

Hai người này nắm lấy Norman và lôi anh ta ra cửa.

Big Bernie quay trở về sofa, ngồi xuống.. Gã hơi quay đầu về phía Blanche, bảo:

“Lấy cho bố một ly whiskey đậm gấp đôi đi con.”

“Whiskey pha nước hả bố?”

“Không pha!”

Đại ca ngồi nhìn những thanh củi trong lò sưởi đang cháy gần hết. Chắc chắn gã sẽ tiếc nhớ chiếc Cadillac màu ngà. Nhưng gã vẫn còn 4 chiếc Rolls-Royce. Hay là 5 chiếc thì phải! Chẳng qua là khi ngồi trên chiếc Cadillac màu ngà gã có cảm tưởng mình là một tay chạy mồi ngoại hạng. Gã cảm thấy mình hơi mệt mỏi. Điều hành một đế chế tuy quyền lợi nhiều thật đấy nhưng cứ bã cả người ra. Với mỗi ngày trôi đi, ai cũng có những vấn đề nhỏ nhặt cần

phải được giải quyết. Không giải quyết được những việc nhỏ đó thì có ngày bóc cút. Bí quyết để gạt hái được những thành tích vĩ đại chính là ở sự kiên nhẫn chú ý đến những chi tiết nhỏ nhất nhất. Không quan tâm đủ và đúng đến những vấn đề nhỏ thì khi những vấn đề lớn ập đến thì mất cả đít để ị.

Blanche mang đến cho đại ca ly whiskey. Gã mim cười, nói: “Cám ơn con.”

Một ly whiskey đậm gắp đôi sẽ đem bỏ béo đến cho tâm hồn.

Big Bernie tọp một hơi cạn ly.

Thế là chấm dứt một mùa đông.

(nguyên tác: WON'T YOU BE MY VALENTINE
trích trong tập truyện ngắn THE BELL TOLLS FOR
NO ONE (Chuong Chẳng Gọi Hồn Ai) của C.
Bukowski, ấn bản năm 2015 của City Lights
Books.)

Chú Thích:

1. Winston Churchill (1874-1965), thủ tướng Anh 2 nhiệm kỳ, từ 1940 đến 1945 và từ 1951 đến 1955.

2. Humphrey Bogart (1899-1957) diễn viên điện ảnh người Mỹ lừng danh với cuốn phim kinh điển Casablanca.

3. Adolf Hitler (1889-1945) nhà độc tài Đức Quốc Xã từ 1933 đến 1945. Ngày 30 tháng 4 năm 1945, sau khi biết chắc chắn quân đội Đồng Minh sẽ tiến vào Berlin, ông ta đã xuống tầng hầm của Thủ Tướng phủ, dùng súng bắn vào đầu tự sát.

5. Phở-De , từ gốc từ tiếng Pháp FOURRIÈRE (nơi nhốt chó chạy rong, giam xe đậu trái phép trên đường...). Ở miền Nam Việt Nam, trước tháng 4-1975, có một cơ quan chuyên trách việc đi bắt chó chạy rong ngoài đường, dân gian quen miệng hay gọi là sở phở-de.

CỨU CHUỘC THẾ GIỚI

“You begin saving
the world by
saving one man at
a time; all else
is grandiose
romanticism or
politics.”

Charles Bukowski

BẠN CỨU THẾ GIỚI BẰNG CÁCH CỨU TỪNG CON NGƯỜI
MỘT; TẤT CẢ NHỮNG CÁCH KHÁC CHỈ LÀ KIỂU LÃNG MẠN
PHÔ TRƯƠNG HOẶC TRÒ CHÍNH TRỊ KIẾM PHIẾU MÀ THÔI.

Nàng bước vào. Tôi để ý thấy nàng đi va vào bức tường vì mắt nàng có vẻ như không tập trung ở trước mặt. Hôm đó là ngày sau của buổi hội thảo các nhà văn mà nàng có tham dự. Lúc nào nàng cũng có vẻ như vậy như thể là đang chơi thuốc. Cũng có thể lắm chứ. Nàng đánh đũa con nhỏ vì nó vô ý làm đổ ly cà phê nàng đang uống. Rồi nàng bốc điện thoại, bắt đầu một trong những buổi nói chuyện “trí thức” với một ai đó một cách liên tu bất tận. Tôi chơi đùa với đũa con gái của tôi. Nàng cúp máy. “Hôm nay em khỏe chứ?” Tôi hỏi.

“Ý anh là sao?”

“Anh thấy em có vẻ gì ... hơi kỳ kỳ, hình như em có điều gì lo nghĩ?”

Đôi mắt cô trông giống mắt của những diễn viên trong phim đóng vai người điên.

“Em bình thường mà. Anh thấy mình ổn không?”

“Không bao giờ. Anh luôn cảm thấy lẫn lộn, mơ hồ.”

“Hôm nay anh đã ăn gì chưa?”

“Chưa. Em ném giúp mấy củ khoai tây vào nồi được không? Cái nồi đang để ngâm nước ở bồn rửa bát.”

Tôi vừa mới ra khỏi bệnh viện nên người còn rất yếu.

Nàng đi vào bếp, rồi ngừng lại ở cửa bếp nhìn cái nồi. Nàng cứ đứng đó, chống tay, vắn vẹo, rồi trần trần nhìn như thể cái nồi là hiện hình của ma quỷ. Căn bếp không thể làm cho nàng sợ hãi được vì trong số những người vợ cũ của tôi, nàng là một bà nội trợ dóm nhất.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Nàng không trả lời.

“Cái nồi không bản lắm đâu. Nó có một chút xà phòng trong đó, chỉ cần khoảng sơ vài cái rồi đổ nước đi thôi em.”

Cuối cùng, nàng từ bếp bước ra, đi qua đi lại, đụng phải một cái ghế. Nàng trao cho tôi hai tờ tạp chí: CƯƠNG LĨNH CỦA ĐẢNG CỘNG SẢN MỸ và NGƯỜI MỸ ĐỐI THOẠI. Bìa tờ ĐỐI THOẠI có in hình một đứa trẻ nhỏ nằm ngủ trên chiếc võng kết bằng dây đeo súng với những viên đạn lòi ra. Bìa báo cũng cho biết nội dung bên trong: ĐẠO ĐỨC TRONG THỜI ĐẠI CỦA CHÚNG TA. VỀ TÍNH ƯU VIỆT CỦA CHỦNG TỘC DA ĐEN.

“Này, em bé,” Tôi bảo, “Anh không mẫn mà lăm với chuyện chính trị chính em. Mà em cũng biết, anh không rành chuyện đó lăm đâu. Nhưng anh sẽ cố đọc mấy thứ này vậy.”

Tôi ngồi đó, lật từng trang tạp chí, đọc mỗi trang một chút, trong lúc nàng nấu thịt trong bếp. Nàng gọi tôi vào bếp. Tôi và đưa con gái đi vào. Chúng tôi ngồi xuống.

“Anh có đọc về tính ưu việt của người da đen,” Tôi nói, “như em biết, anh là chuyên gia về người da đen. Ở chỗ làm, hầu hết công nhân là người da đen...”

“Sao anh không là một chuyên gia về người da trắng?”

“Thì anh cũng là chuyên gia về người da trắng mà. Bài báo trong tờ tạp chí nói về ‘hệ thống cơ bắp săn chắc, khỏe mạnh, màu da đậm đà, sáng đẹp, trên khuôn mặt lộ rõ các nét đầy đặn kèm thêm mái tóc quăn xoắn duyên dáng của người da đen’ và vì thế nên khi bà mẹ Thiên Nhiên bắt tay vào việc tạo nên người da trắng thì bà đã quá mệt mỏi, kiệt sức nên chỉ còn biết câu véo quấy quá khuôn mặt rồi hoàn tất công việc trong khả năng sức lực còn lại của bà cho phép.”

“Em đã từng biết một chú bé da màu. Tóc của chú mềm mại, những sợi tóc thật ngắn. Mái tóc chú thật đẹp, tuyệt đẹp.”

“Anh sẽ cố đọc CƯƠNG LĨNH CỦA ĐẢNG CỘNG SẢN MỸ tối nay,” tôi hứa với nàng.

“Anh có ghi danh đi bầu chưa?” Nàng hỏi.

“Chưa bao giờ làm việc đó.”

“Anh có thể ghi danh ở ngôi trường gần nhà nhất trên đường 29. Dorothy Healey đang ra ứng cử chức Giám Định Viên Thuế của quận hạt mình.”

“Marina mỗi ngày một trông xinh đẹp.” Tôi nhắc đến đứa con gái của mình.

“Đúng vậy, con bé càng ngày càng xinh. Nhưng mẹ con em phải đi thôi. Con bé phải đi ngủ lúc 7 giờ tối. Và em phải nghe đài KPFK tối nay. Họ đã đọc một trong những lá thư của em mấy đêm trước.”

KPFK là một đài phát thanh FM.

“Được,” Tôi bảo.

Tôi nhìn theo bóng dáng hai mẹ con. Nàng cho đứa bé vào xe đẩy rồi đẩy xe băng qua đường. Nàng vẫn có lối sải bước dài cứng queo như gỗ, chẳng có gì

uyên chuyên hết tron. Một thế giới tốt đẹp hơn. Chúa Giê-Su. Mỗi người có một cách sống khác nhau. Mỗi người có những ý nghĩ khác nhau. Và ai cũng tỏ ra quả quyết với xác tín của mình. Nàng cũng tỏ ra kiên định không kém, người phụ nữ cứng queo như gỗ với đôi mắt điên loạn và mái tóc xám, người phụ nữ bước đi mà cứ va vào tường, điên cuồng vì cuộc sống và những nỗi sợ hãi và nàng không bao giờ hoàn toàn tin rằng tôi không hề ghét bỏ nàng và đám bạn bè của nàng cứ mỗi tuần lại tụ họp nhau 2 hoặc 3 lần chỉ để ca ngợi lẫn nhau về những bài thơ họ sáng tác và để rồi sau đó là nỗi cô đơn vì họ là những người tạo nên lẫn nhau, những người mang vác đủ loại khẩu hiệu với nhiệt tình đầy ắp và chắc chắn, họ sẽ không bao giờ tin rằng sự yên tĩnh, sự riêng tư mà tôi yêu cầu chỉ là để tự cứu lấy mình để tôi có thể đoán ra họ là ai và ai là kẻ thù.

Dù sao, được một mình quả là quá tuyệt.

Tôi quay vào nhà, từ từ bắt đầu lau rửa bát đĩa.

(Nguyên tác: SAVE THE WORLD, trích trong tập truyện ngắn BELL TOLLS FOR NO ONE của Charles Bukowski do nhà xuất bản City Lights Books ấn hành (2015))

NGƯỜI ĐÀN BÀ ĐẸP NHẤT THỊ TRẤN

Women with glass of Wine(1949) – Tranh: Zygmunt Bukowski* (1923–2006);

Nguồn: Edinburgh College of Art (University of Edinburgh)

Trong số năm chị em, Cass là người trẻ nhất và đẹp nhất. Và cô cũng là cô gái xinh đẹp nhất thị trấn. Mang trong mình một nửa dòng máu của bộ tộc da đỏ, với thân hình mềm mại một cách lạ kỳ, trông uốn éo yếu điệu nhưng cũng sẵn sàng bốc lửa khiến bao cặp mắt cứ dán vào đó không rời. Nàng là hiện thân của lửa ở thể lỏng, như một linh hồn bị kẹt trong một hình hài không đủ sức để cho nàng làm nơi trú ngụ. Mái tóc nàng dài, đen nhánh và mượt mà như lụa, lúc nào cũng chuyển động, lượn quanh như thân thể của nàng. Nàng luôn ở trong trạng thái tinh thần hoặc là rất cao hoặc rất thấp. Với Cass, không có gì mang tính cách trung dung. Có người bảo cô nàng điên khùng. Mấy kẻ ngu đàn hay nhận xét như thế. Những kẻ đàn độn thì làm sao mà hiểu được Cass. Đối với lũ đàn ông, nàng đơn giản chỉ là một cái máy làm tình. Vì thế, họ chẳng bận tâm nàng điên hay nàng khùng. Lúc nào Cass cũng nhảy múa, lả lơi, hôn hít đám đàn ông, nhưng cũng đôi khi đến lúc lẽ ra phải để chuyện ấy xảy ra thì nàng lại tìm cách thoái thác, tránh né bọn đàn ông đang lên cơn rượn đực.

Các chị nàng cho rằng nàng đã lạm dụng sắc đẹp của mình và quá vô tâm không chịu suy nghĩ trước khi làm việc gì, nhưng Cass có đủ suy nghĩ và đủ tâm cho việc mình làm; nàng vẽ, múa, hát, nặn hình bằng

đất sét, và khi gặp người bị tổn thương tinh thần hay thể xác, nàng đều bày tỏ sự đồng cảm chân thực tận đáy lòng và sẵn sàng chia sẻ. Chẳng qua là nàng có lối suy nghĩ khác hẳn, không hề mang tính thực dụng. Các chị nàng ghen tức chỉ vì nàng đã thu hút những người đàn ông của họ, họ giận dữ vì cho rằng nàng đã không biết lợi dụng lũ đàn ông ấy. Nàng luôn có thói quen tỏ ra dịu dàng, tử tế hơn với những người đàn ông xấu xí. Còn những gã đàn ông gọi là đẹp trai thì nàng lại không thích – cho rằng họ “*chết nhất. nhạt thếch! Bọn này chỉ biết khoe khoang cái vẻ ngoài điển trai, vênh ra vành tai xinh xắn, chu lên sống mũi cân đối...tất cả chỉ là cái mẽ bên ngoài, còn bên trong thì rỗng tuếch...*”. Tính khí nàng có vẻ như gần với sự điên rồ; vì vậy, có kẻ bảo tính tình Cass điên điên rồ rồ.

Cha nàng chết vì chứng nghiện rượu, sau đó mẹ nàng cũng bỏ rơi chị em nàng. Một người họ hàng đã đem mấy chị em đến trao cho một tu viện. Nơi cư ngụ mới này chẳng vui vẻ gì hơn, nhất là với Cass. Mấy chị nàng lúc nào cũng tỏ ra ganh tị với nàng và họ cãi nhau chí chóe suốt ngày. Cánh tay trái của Cass vẫn còn những vết sẹo dao lam cứa vào trong lúc phải tự vệ từ hai trận đánh nhau với các chị của mình. Trên má trái của Cass còn có một vết sẹo không cách nào tẩy xóa được, nhưng có vẻ như vết

seo ấy làm nổi bật thêm vẻ đẹp khuôn mặt nàng hơn là làm cho nó xấu đi.

Tôi gặp Cass tại quán rượu Cục Tây sau khi nàng được ra khỏi tu viện mấy ngày. Là người nhỏ nhất trong 5 chị em, nên nàng là người cuối cùng được cho ra khỏi tu viện. Một cách hết sức tự nhiên, Cass đến ngồi bên cạnh tôi. Cũng có thể do tôi là thằng đàn ông xấu xí nhất thị trấn nên việc Cass đến với tôi là đúng với tính khí của nàng.

“Uống chứ?” Tôi hỏi nàng.

“Hẳn rồi, sao lại không chứ?”

Tôi chẳng nghĩ có điều gì bất thường trong câu chuyện của chúng tôi vào tối hôm ấy, đơn giản chỉ là cảm giác mà sự có mặt của Cass mang lại. Nàng đã chọn tôi để ngồi xuống, sự việc chẳng có gì khác hơn điều đơn giản đó. Không ai áp lực ai. Cass thích thức uống của mình và đêm ấy nàng uống khá nhiều. Trông nàng có vẻ chưa đủ tuổi uống rượu nhưng quán vẫn cứ mang rượu ra phục vụ nàng. Cũng có thể nàng đã sử dụng thẻ tùy thân giả mạo chẳng hạn. Tôi không biết. Dù sao, mỗi khi nàng đi vào nhà vệ sinh rồi khi ra vẫn ngồi lại cạnh tôi làm tôi cảm thấy tự hào. Cass không chỉ là người đàn bà đẹp nhất thị trấn mà còn là người đẹp nhất trong số những người

đàn bà mà tôi đã được gặp. Một lúc, tôi vòng tay ôm ngang eo ếch Cass và hôn nàng.

“Anh có nghĩ là em đẹp không?” nàng hỏi.

“Có chứ, tất nhiên là em đẹp lắm, nhưng còn một cái gì khác nữa... không chỉ vẻ đẹp bên ngoài...”

“Người ta luôn buộc tội em là xinh đẹp. Anh có thực sự nghĩ em xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp không phải là chữ chính xác để diễn tả, nói thế là chưa công bằng với em.”

Cass thò tay vào túi xách của nàng. Tôi tưởng nàng đang lục tìm chiếc khăn tay. Nhưng tay nàng cầm một chiếc kim dài dùng cài mũ vào tóc. Trước khi tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra để kịp thời ngăn cản thì nàng đã đâm cây kim ngang qua mũi mình, phần thịt ngay trên hai lỗ mũi. Tôi cảm thấy choáng váng, sợ hãi.

Cass thân nhiên nhìn tôi, cười, “Bây giờ anh có còn nghĩ em xinh đẹp nữa không? Ý kiến anh thế nào, hả?”

Tôi rút cây kim ra khỏi mũi nàng và dùng khăn tay của mình chặn chỗ máu chảy ra. Nhiều người khác, kể cả anh chàng pha chế ở quầy rượu, nhìn thấy sự việc từ đầu đến cuối. Anh chàng này bèn bước đến:

“Này, cô nhỏ,” anh ta bảo Cass, “cô làm thêm một lần nữa thì sẽ bị mời ra khỏi đây ngay đây. Chúng tôi không cần cô diễn trò ở đây.”

“Được rồi, tiên sư anh!” Nàng trả lời.

Người pha rượu quay qua tôi, bảo:

“Anh nên kiểm soát cô ta kỹ hơn!”

“Cô ấy sẽ ổn mà,” Tôi đáp.

“Mũi của em mà,” Cass phân bua, “Em có quyền làm gì thì làm với cái mũi của em chứ.”

“Không,” Tôi bảo, “Em làm anh đau.”

“Ý anh muốn nói anh cảm thấy đau khi em đâm kim vào mũi của em?”

“Đúng vậy, anh đau lắm. Anh nói thật.”

“Thôi được rồi, em sẽ không làm thế nữa đâu. Vui lên nào!”

Cass hôn tôi, vừa hôn vừa cười toe toét và tay nàng cầm chiếc khăn tay chặn máu trên mũi. Khi quán đóng cửa, chúng tôi về chỗ tôi trọ. Tôi vẫn còn ít bia nên chúng tôi tiếp tục ngồi chuyện trò. Chỉ đến lúc đó tôi mới nhận ra Cass là một người thực sự tử tế và biết quan tâm đến kẻ khác. Nàng đã cho đi mà không hề biết mình đã làm điều đó. Cùng lúc, có vẻ

như nàng lại bị rơi vào một thế giới hoang dã, với những khoảnh khắc rời rạc chẳng một chút liên hệ gì với nhau. Một thứ tâm thần phân liệt chẳng? Nhưng là một trạng thái của tâm linh bay bổng và đẹp tuyệt vời. Có lẽ, sẽ có một gã đàn ông nào đó, một điều gì đó, hủy hoại nàng mãi mãi. Tôi hy vọng kẻ đó sẽ không phải là tôi.

Chúng tôi lên giường. Sau khi tôi tắt đèn, Cass hỏi: “Anh muốn *ấy* lúc nào? Bây giờ hay sáng mai?”

“Sáng mai,” tôi đáp, rồi quay lưng ngủ.

Buổi sáng hôm sau, tôi thức dậy đi pha hai ly cà phê rồi mang đến giường cho nàng một ly.

Cass cười. “Anh là người đầu tiên mà em gặp đã từ chối *ấy* ban đêm.”

“Chẳng có gì quan trọng,” Tôi đáp, “mình cũng không nhất thiết phải làm chuyện *ấy* đâu.”

“Không được, đợi em một chút, em muốn *ấy* ngay bây giờ. Để em đi trang điểm lại chút đỉnh nhé.”

Cass đi vào phòng tắm. Một lúc sau, bước ra, trông nàng thật hết sảy, mái tóc dài lấp lánh, môi và mắt nàng lấp lánh, *cô bé* của nàng lấp lánh... Nàng phô bày thân thể của mình một cách hết sức thanh nhã,

trầm tĩnh, như thể đó là một điều tốt lành phải làm. Rồi nàng chui vào chăn.

“Anh yêu, vào với em nào!”

Tôi nhiệt tình hưởng ứng.

Nàng hôn tôi với tất cả sự phóng dăng ngọt ngào nhưng không một chút vội vã. Hai bàn tay tôi chạy khắp thân thể nàng, tóc nàng. Rồi tôi bắt đầu leo lên dốc. Cảm giác nóng và bó thít. Rất chậm rãi, tôi thả người nhấp nhô, với mong muốn kéo dài càng lâu chừng nào càng tốt chừng nấy. Mắt nàng nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Tên em là gì?” Tôi hỏi.

“Biết tên em hay không biết tên em thì có cái quái gì khác biệt đâu chứ!” nàng đáp.

Tôi cười rồi tiếp tục cuộc chơi. Sau đó, nàng mặc quần áo rồi tôi đưa nàng trở lại quán rượu đêm trước. Tôi cảm thấy thật khó để quên nàng. Hôm ấy, tôi nghỉ làm và ngủ cho đến 2 giờ trưa. Thức dậy, tôi ngồi đọc báo. Lúc tôi đang nằm trong bồn tắm thì Cass đến, trên tay cầm một chiếc lá thật to – chiếc lá tai voi.

“Em biết anh đang tắm,” nàng bảo, “nên em mang cho anh cái lá to như thế này để anh che *cái đó* đấy, con người của thiên nhiên ạ!”

Rồi nàng ném chiếc lá vào bồn tắm cho tôi.

“Làm cách nào mà em biết anh đang nằm trong bồn tắm?”

“Em biết mà.”

Hầu như mỗi ngày, Cass đều xuất hiện khi tôi đang ở trong bồn tắm. Thời điểm có thể khác biệt mỗi ngày nhưng ít khi nào nàng lỡ dịp, cùng với chiếc lá tai voi. Và rồi sau đó chúng tôi làm tình.

Cứ một hay hai đêm gì đó, nàng lại điện thoại cho tôi nhờ lãnh nàng ra khỏi bốt cảnh sát vì tội say sưa và ấu dâm.

“Mấy cái thằng chó đẻ này,” nàng kể, “chúng nó tưởng hễ cứ bao cho mình được mấy ly rượu là chúng có quyền thọc tay vào quần mình.”

“Một khi em nhận ly rượu từ tay người ta là em đã tự gây rắc rối cho mình rồi.”

“Em tưởng họ thích *em*, chứ đâu phải thân xác của em?”

“Anh thích cả *em* lẫn thân xác của em. Dù vậy, anh không tin phần lớn bọn đàn ông sẽ nhìn thấy gì khác ngoài thân xác của em.”

Tôi rời thị trấn, lang thang vô định một thời gian khoảng 6 tháng, rồi trở về. Tôi không bao giờ quên Cass nhưng vì chúng tôi có vài lần cãi cọ không đâu nên tôi nghĩ chúng tôi cũng nên chia tay để ai nấy sống cuộc sống riêng của mình. Khi quay trở lại, tôi định nhìn Cass không còn ở thị trấn này nữa. Nhưng khi ngồi trong quán Cực Tây được chừng 30 phút thì thấy Cass bước vào. Nàng đến ngồi xuống cạnh tôi.

“Đồ chết tiệt! Anh lại quay về hử?”

Tôi gọi cho nàng một ly rượu. Rồi quay qua quan sát người cũ. Cass mặc một chiếc đầm cổ cao. Trước đây tôi chưa thấy nàng mặc kiểu áo này bao giờ. Và ở dưới mỗi mí mắt là một chiếc kim có đầu bằng thủy tinh ghim vào. Nhìn vào chỉ thấy cái đầu kim làm bằng thủy tinh, còn nguyên cây kim thì nằm dưới da mặt nàng.”

“Đồ quỷ tha ma bắt kia, vẫn cứ tìm mọi cách để hủy hoại nhan sắc của mình phải không?”

“Đồ ngốc, đó là *một* đấy!”

“Thiệt điên rồ hết biết!”

“Em nhớ anh quá thể,” nàng bảo.

“Em có đang cặp với ai khác không?”

“Không, chẳng có ai hết. Chỉ mình anh thôi. Nhưng hiện tại thì em đang rất cần tiền. 10 đô la một lần tiếp. Nhưng với anh thì khỏi phải trả.”

“Lôi phút mấy cái kim đó ra đi!”

“Không, đó là mốt.”

“Nhìn thấy chúng anh không cảm thấy thoải mái chút nào.”

“Anh nói thật không?”

“Con bà nó, thật chứ giỡn à!”

Cass từ từ rút hai cây kim ra rồi bỏ chúng vào trong túi xách.

“Sao em cứ phải hành hạ sắc đẹp của mình?” tôi hỏi,
“Sao em không cố thử sống với nó, để cho nó yên?”

“Bởi vì người ta nghĩ rằng em chỉ có sắc đẹp thôi. Nhan sắc một người chẳng là gì hết, nó không ở mãi với người ấy. Anh không nhận ra được anh là một người may mắn biết là dường nào khi anh có khuôn mặt xấu xí hay sao? Nếu người ta thích anh, anh biết sự ưa thích ấy là vì một cái gì khác trong anh, phải không?”

“Được rồi,” Tôi nói, “Anh là người may mắn.”

“Em không nói anh là người xấu xí. Người ta nghĩ anh là người xấu xí. Anh có một khuôn mặt rất lôi cuốn.”

“Cám ơn em!”

Chúng tôi gọi thêm rượu.

“Hiện anh đang làm gì?” nàng hỏi.

“Không làm gì hết. Anh không thể đụng tay vào bất cứ việc gì. Chẳng có chút hứng thú nào.”

“Em cũng vậy. Nếu là đàn bà, anh có thể bán tron để kiếm tiền.”

“Anh không nghĩ mình chịu đựng được sự gằn gủi thân xác với những người lạ không một chút tình cảm yêu thương. Làm thế thì quá mệt mỏi em ạ.”

“Anh nói đúng. Rất mệt mỏi. Mọi thứ đều mệt mỏi.”

Chúng tôi cùng nhau rời khỏi quán. Mọi người trên đường phố vẫn không thể rời mắt khỏi Cass. Nàng vẫn là một phụ nữ tuyệt đẹp, có lẽ đẹp nhất từ trước tới bây giờ.

Chúng tôi về đến phòng. Tôi mở một chai vang và tiếp tục chuyện vãn. Giữa tôi và Cass, câu chuyện lúc nào cũng nở ra dễ dàng. Nàng huyền thuyên một

hồi, tôi chỉ lắng nghe. Rồi tới phiên nàng nghe tôi nói. Những mẫu đối thoại trôi chảy không một chút e dè, ngắc ngứ. Có vẻ như chúng tôi đang cùng nhau khám phá ra những bí mật của đời sống. Khi phát hiện ra được một điều mới mẻ hay ho, Cass cười nụ cười của riêng nàng. Và chỉ có Cass mới có được nụ cười sáng khoái như vậy. Đó là niềm vui đến từ một ngọn lửa ấm áp. Trong khi nói chuyện, chúng tôi hôn nhau, ngòai sát vào nhau gần hơn. Rồi đến một lúc chúng tôi mệt mỏi và quyết định lên giường. Lúc đó, Cass cởi chiếc áo đầm cao cổ đang mặc ra và tôi đã nhìn thấy – cái sẹo xấu xí in dấu những đường khâu lờm chờm như răng cưa trên cổ nàng. Vết sẹo khá lớn và lồi hẳn lên.

“Đồ quỷ tha ma bắt kia, con đàn bà kia!” Từ giường tôi nói, “Đồ quỷ tha ma bắt, em đã làm gì vậy hả?”

“Một đêm, em thử dùng cái chai vỡ cửa cổ mình. Vậy là anh không còn thích em nữa phải không? Em có còn xinh đẹp nữa không?”

Tôi kéo nàng ngả xuống giường và hôn nàng. Nàng đẩy tôi ra và cười lớn, “Có thằng nó trả trước cho em 10 đô la rồi, đến khi em cởi áo ra thì nó mất hứng bỏ đi. Em vẫn giữ 10 đồng. Mặc cười không chứ!”

“Ừ, mắc cười thật!” Tôi đáp, “Anh không nhịn được cười... Cass, con chó cái đáng yêu kia, anh yêu em... nhưng phải ngưng ngay chuyện tự hủy hoại thân xác mình; em là người phụ nữ sinh động nhất mà anh biết đó.”

Chúng tôi lại hôn nhau. Cass thôn thức khóc, nhưng không gây ra một âm thanh nào hết. Tôi cảm thấy những giọt lệ từ đôi mắt nàng. Mái tóc đen buông dài sau lưng tôi như một lá cờ lệnh của thần chết. Chúng tôi ôm nhau, từ tốn và ử rữ làm tình nhưng là một cuộc ân ái không kém phần tuyệt vời.

Buổi sáng, Cass thức dậy trước chuẩn bị điễm tâm. Nàng trông có vẻ hạnh phúc và an lạc. Nàng còn hát nữa. Tôi nán lại trên giường, tự nhắm nháp cơn hạnh phúc của Cass. Cuối cùng, nàng bước đến giường, lay tôi dậy, “Dậy thôi, đồ chết tiệt! Dậy đi vĩa ít nước lạnh lên mặt, lên thẳng nhỏ của anh rồi còn ra thưởng thức đại tiệc.”

Hôm đó, tôi đưa nàng ra biển. Vì là một ngày thường trong tuần và cũng chưa phải mùa hè nên bãi biển vắng tanh vắng ngắt. Đám vô công rồi nghề ăn mặc rách rưới nằm ngủ trên những bãi cỏ sát bờ biển. Một số ngòì trên các băng đá chia nhau một chai rượu độc nhất. Lũ mòng biển bay lượn vòng vòng, chẳng để làm gì nhưng khiến người ngòì đó

chỉ để nhìn biển bị chia trí. Mấy bà già khoảng 70 tuổi, 80 tuổi chụm lại với nhau trên băng đá bàn chuyện làm sao thanh toán được mớ bất động sản để lại từ những ông chồng chết rũ từ lâu vì ăn chơi phóng đảng và cả vì sự ngu xuẩn của việc tìm cách níu kéo sự sống. Phảng phất chung quanh tất cả những người hiện diện trên biển hôm ấy, có một không khí an bình lan tỏa. Chúng tôi dạo chơi, nằm duỗi người trên cỏ và không ai nói gì nhiều. Đơn giản là vì chỉ ở bên cạnh nhau thôi chúng tôi đã cảm thấy thỏa mãn. Tôi mua hai cái bánh sandwiches, một ít khoai tây chiên và thức uống rồi ngồi bệt trên cát ăn uống. Ăn xong, tôi ôm Cass ngủ ngon lành độ chừng một tiếng. Thức dậy, tôi có cảm giác “đã” hơn cả làm tình. Dường như chúng tôi đã được hóa lỏng và đan quyện vào nhau không một chút gượng ép, cố gắng. Sau đó, chúng tôi lên xe về lại chỗ tôi ở. Tôi lo chuẩn bị nấu bữa ăn chiều. Ăn cơm xong, tôi đề nghị với Cass hay là chúng mình xấp lại góp gạo thổi cơm chung. Nghe xong, Cass không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn tôi một lúc lâu rồi chậm rãi đáp gọn lỏn “Không”. Tôi ra lấy xe đưa nàng về quán, mua cho nàng một ly rượu rồi đi về. Ngày kế tiếp, tôi tìm được việc làm đóng gói ở một xí nghiệp trong thị trấn. Suốt cả tuần sau đó, tôi phải đi làm. Tôi quá mệt mỏi vì công việc nhưng tối thứ sáu tuần đó, tôi vẫn ra quán Cự Tây uống rượu. Tôi ngồi và

chờ cho Cass xuất hiện. Hàng giờ trôi qua vẫn không thấy nàng. Sau khi tôi đã ngà ngà say, người pha rượu ở quầy chạy đến nói với tôi, “Chia buồn với anh về người bạn gái của anh nhé!”

“Cái gì vậy?”, tôi hỏi lại.

“Ồ, xin lỗi anh. Anh không biết gì hết à?”

“Không”

“Tự tử. Mới chôn cất hôm qua.”

“Chôn cất?” Tôi hỏi. Tôi có cảm tưởng nàng sẽ bước qua cái cửa kia để đến ngồi bên tôi bất cứ lúc nào mà. Làm sao mà bảo nàng đã chết rồi cho được chứ?

“Mấy người chị của cô ấy đã lo việc chôn cất.”

“Tự tử à? Anh vui lòng nói rõ thêm cho tôi biết được không?”

“Cô ấy tự cắt đứt cổ họng mình.”

“À ra thế. Cho tôi một ly nữa nghe.”

Tôi cứ ngồi uống cho đến giờ quán đóng cửa. Cass là cô gái xinh đẹp nhất trong năm chị em gái, là cô gái xinh đẹp nhất của thị trấn. Tôi xoay sở lái xe về tới phòng, đầu cứ mãi suy nghĩ, lẽ ra tôi nên khăng khăng yêu cầu nàng đến ở chung với tôi thay vì chấp

nhận một tiếng “không” cụt ngủn. Tất cả những gì ở nàng đều cho thấy là nàng rất quan tâm, rất yêu đời. Tôi đã quá hời hợt, vô tâm, lười biếng, quá dửng dưng với mọi chuyện. Tôi đáng để chết cái chết của mình cả cái chết của nàng. Tôi là một con chó. Không được, sao lại đổ lỗi lên đầu mấy con chó? Tôi đứng dậy, lục tìm một chai vang, mở nắp và tu ừng ực.

Cass, cô gái xinh đẹp nhất thị trấn đã chết ở tuổi 20.

Bên ngoài, có ai đó nhân kèn xe. Âm thanh rất lớn và kéo dài. Tôi đặt chai rượu xuống, hét to: “*Quyả tha ma bắt mày đi, đồ chó đẻ, cầm mồm ngay!*”

Đêm vẫn cứ dài thêm và tôi đành bắt lục, chẳng biết sẽ làm gì.

[Nguyên tác: THE MOST BEAUTIFUL WOMAN IN TOWN, Trích trong tập truyện ngắn The Most Beautiful Woman in Town & Other Stories của Charles Bukowski do nhà xuất bản City Lights Books ấn hành (1988)]

** *Zygmunt Bukowski, họa sĩ người Ba Lan không có liên hệ gì tới Charles Bukowski, nhà văn.*

NGƯỜI TÌNH MA-NƠ-CANH*

*Poster cho cuốn phim ngắn LOVE FOR \$17.50
(chuyển thể từ truyện ngắn cùng tên) (Nguồn:
www.imdb.com)*

Khi bắt đầu nghĩ đến những đòi hỏi của xác thịt, thì ước muốn đầu tiên của Robert là một đêm nào đó, hắn sẽ tìm cách lẻn vào một viện bảo tàng các hình nhân bằng sáp và làm tình với những hình nhân nữ ở đó. Tuy nhiên, ý tưởng đó quả là một sự mạo hiểm. Vì thế, hắn đã tự giới hạn việc thực hiện những thềm muốn đó với người sáp, người nộm chỉ trong những tưởng tượng hoang dã về tình dục và đắm mình trong thế giới mà hắn đã tưởng tượng ra đó.

Một hôm, trong lúc dừng xe vì đèn đỏ tại một nút giao thông, hắn lơ đãng ngó vào ô cửa một tiệm bán hàng. Tiệm này là một trong những cửa tiệm bán đủ thứ - đĩa hát, ghế sofa, sách cũ, những thứ vật vãnh khác, kể cả đồ không ai muốn giữ cho chật nhà. Hắn trông thấy nàng đứng đó trong một chiếc áo đầm dạ hội màu đỏ. Nàng còn đeo đôi mắt kính không gọng, thân hình cân đối, dáng điệu quý phái và gợi cảm theo cung cách của các phu nhân thuộc thế hệ trước. Lúc ấy, đèn báo hiệu giao thông chuyển sang xanh và hắn buộc phải đi tiếp.

Đến một góc đường cách đó không xa, Robert đậu xe lại và đi bộ ngược về phía cửa hàng [lạc xon](#). Hắn đứng ngoài cửa, cạnh rãnh treo các tờ báo ngày, ngắm nghía nàng hình nhân ma-nơ-canh áo đỏ bên trong. Ngay cả đôi mắt nàng cũng trông như mắt

người thật, cái miệng như mời gọi, thôi thúc hẳn với đôi môi chu ra phía trước.

Robert bước vào bên trong, ra vẻ chăm chú tìm kiếm trên cái rãnh để các đĩa hát cũ. Hắn đã đến gần được nàng thêm một chút và thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn mỹ nhân áo đỏ. Quả là của hiếm! Bây giờ chẳng có ai còn chế tạo ra những nàng ma-nơ-canh như thế này nữa. Hắn còn nhận ra đôi chân nàng có mang một đôi giày cao gót nữa.

Cô gái đứng bán hàng trong tiệm bước ra hỏi hẳn. “Thưa ông, tôi có thể giúp gì được cho ông?”

“Tôi chỉ ngó xem coi có thứ gì tôi cần không thôi, cô ạ!”

“Nếu ông cần gì, xin cứ cho tôi biết nhé!”

“Tôi sẽ, cô nhé!”

Robert tiến đến cái tượng ma-nơ-canh. Hắn không nhìn thấy tấm bảng ghi giá treo trên đó. Hắn tự hỏi không biết bức tượng này có bán cho khách không hay chỉ để trưng bày. Hắn quay lại phía cái rãnh đựng đĩa hát cũ, chọn một đĩa rẻ tiền rồi đến trả tiền cho cô gái.

Lần kế tiếp Robert ghé vào cửa hàng, cái hình nhân ma-nơ-canh vẫn còn đó. Hắn đảo một vòng nhìn

quanh quất, rồi chọn mua một cái gạt tàn thuốc có hình con rắn uốn lượn, và trở ra.

***

Lần thứ ba trở lại cửa hàng, Robert tiến ngay đến hỏi cô gái bán hàng: “Cô có bán cái hình ma-nơ-canh không?”

“Cái tượng ma-nơ-canh?”

“Đúng, cái tượng ma-nơ-canh?”

“Ông muốn mua bức tượng?”

“Phải, mọi thứ ở đây cô đều bày ra để bán, đúng không? Thế còn bức tượng?”

“Xin ông chờ cho một chút nhé!”

Cô gái bước vào phía sau. Tấm màn ngăn bên trong hé mở, một lão già Do Thái bước ra. Hai chiếc nút phía dưới của chiếc áo lão ta đang mặc bị mất để lộ ra một lớp lông trên bụng. Trông lão có vẻ khá thân thiện.

“Ông muốn mua cái tượng ma-nơ-canh?”

“Đúng vậy, ông có bán nó không?”

“Tôi không có ý định đó, ông ạ! Như ông nhìn thấy đó, nó chỉ dùng để trưng bày cho vui mắt thôi!”

“Tôi muốn mua bức ma-nơ-canh ấy”.

“Hm...để xem nào...” Lão già Do Thái bước đến chỗ để bức tượng, lấy tay sờ râm chỗ này chỗ kia, rồi lão sờ chiếc áo đồ, sờ cả cánh tay. “Xem nào...tôi nghĩ tôi có thể để ông mua cái... này với giá 17 đồng 50 xu.”

“Tôi bằng lòng mua.” Robert lấy ra một tờ giấy 20 đồng. Lão già đếm tiền lẻ thối lại cho hắn.

“Tôi nghĩ mình sẽ cảm thấy nhớ bức tượng này đấy,” lão nói, “trông nó như người thật vậy. Ông có cần tôi bọc bức tượng lại không?”

“Không cần, tôi sẽ mang nó về y nguyên như thế này.”

Robert ôm lấy bức tượng, mang ra xe. Hắn để nàng nằm trên hàng ghế sau. Rồi hắn lái xe về nhà. Khi đến nhà, may mắn thay, không có ma nào lẩn quanh xung quanh, vì thế hắn đưa nàng về nhà mà không có ai trông thấy để thắc mắc. Hắn để nàng đứng ngay giữa phòng rồi cứ thế chiêm ngưỡng bức tượng.

“Stella,” hắn gọi nàng là Stella, “Stella, con đi chớ kia!”

Hắn xấn tới, tát vào mặt nàng. Rồi hắn ghì lấy đầu nàng, hôn lên đôi môi cong cong, mời gọi. Một nụ hôn thật đáng tiền. Đúng vào lúc dương vật hắn rục rịch cương cứng thì tiếng chuông điện thoại reo. “Hello,” hắn bốt máy.

“Robert?”

“Còn ai vào đây nữa!”

“Harry đây!”

“Mày khỏe chứ, Harry?”

“Tao vẫn ổn. Mày đang làm gì vậy?”

“Chẳng làm gì cả.”

“Tao ghé qua mày nghe. Sẽ mang theo vài lon bia.”

“O.k.”

Robert gác máy, bế con ma-nơ-canh lên và đem nàng cất vào trong tủ quần áo. Hắn đẩy nàng sát vào phía trong góc rồi đóng cửa tủ lại.

***

Harry thực sự chẳng có gì nhiều để nói. Gã chỉ ngồi đó, tay cầm lon bia.

“Laura sao rồi?” Hắn hỏi cho có hỏi.

“Ồ,” Robert đáp, “Tao với Laura đã dứt khoát với nhau rồi.”

“Sao thế?”

“Muôn đời nó vẫn là thứ đàn bà thèm hơi trai. Lúc nào cũng ỡng ẹo làm dáng. Luôn luôn cảm thấy cần cái giường. Gặp ai nó cũng tìm cách mời chài, bắt kể ở đâu – tiệm bán thực phẩm, trên đường phố, trong quán cà phê, chỗ nào cũng được, người nào cũng được, miễn đó là một thằng đàn ông. Ngay đến có thằng gọi lộn số điện thoại mà nó cũng chẳng tha. Tao hết chịu nổi nó rồi.”

“Bây giờ mày một mình?”

“Không, tao có đứa khác rồi. Brenda. Mày gặp nàng rồi mà.”

“Ồ, phải rồi, Brenda. Con nhỏ đó được đấy!”

Harry ngòi tì tì nốc bia. Thằng này chưa bao giờ có một con đàn bà của riêng mình nhưng lúc nào cũng thích nói về đàn bà. Dường như gã có vẻ bệnh hoạn thế nào ấy.

Robert không tha thiết đến những gì Harry nói nên chẳng bao lâu sau thằng này bỏ về. Robert mở cửa tủ, bế Stella ra.

“Đồ con đĩ thối tha!”, hấn bảo nàng, “Mày ngủ với thằng nào rồi phải không?”

Stella không trả lời. Nàng đứng đó, điệu bộ điềm tĩnh, lạnh lùng. Hấn tát nàng một cái nên thân. Không dễ gì có mụ đàn bà nào thoát được khỏi bàn tay trừng phạt của Bob Wilkenson một khi đã có hành động lừa dối hấn. Và hấn lại tát Stella một cái nữa nên thân.

“Đồ đĩ thối! Mày sẵn sàng ngủ với một thằng bé 4 tuổi nếu nó có thể ngồng lên được, đúng không?”

Hấn lại tát nàng, rồi ghi đầu nàng xuống hôn đấm đuối. Hấn hôn và hấn hôn nàng. Hấn thò tay xuống dưới váy Stella. Thân hình nàng tuyệt mỹ, hết sức tuyệt mỹ. Stella gọi cho hấn nhớ đến cô giáo dạy môn toán Đại số thời còn ở trung học. Stella không mặc quần lót.

“Con đĩ này,” hấn bảo, “ai cởi quần lót của mày hả?”

Rồi Robert dí sát dương vật của hấn vào phía trước bụng của nàng. Hấn không cảm thấy có cái lỗ nào cả. Nhưng Robert đang trong cơn say đắm mộng mị. Hấn đút dương vật hấn vào giữa hai đùi của nàng. Cảm giác thật trơn tru dịu dàng và không kém phần cọt sạt. Cứ thế hấn dồn dập tới lui. Trong khoảnh

khắc, Robert nhận ra mình thiệt hết sức điên khùng nhưng cảm giác mê đắm đã lại ò ạt chiếm thế thượng phong. Thậm chí, trong lúc nhấp nhô lên xuống, hắn còn cúi xuống hôn cổ nàng.

Robert lau chùi cho Stella bằng cái khăn rửa bát và để nàng trở lại tủ quần áo, phía sau chiếc áo khoác ngoài. Hắn đóng cửa tủ lại và vẫn còn kịp thì giờ ngồi xem hiệp đấu cuối cùng giữa hai đội Detroit Lions và L.A. Rams trên TV.

***

Thời gian trôi đi, Robert trở nên dịu dàng hơn với Stella. Hắn đã mua cho nàng mấy chiếc quần lót, một đôi nịt vớ, một đôi stockings và cả chiếc vòng đeo ở cổ chân.

Hắn còn mua cho Stella một đôi bông tai nhưng đã hết sức kinh ngạc khi nhận thấy người tình của mình không có tai để đeo bông. Mái tóc dài che phủ cả hai bên khuôn mặt, khiến không ai nhận ra người đẹp Stella không có tai. Tuy nhiên, hắn vẫn tìm cách dùng băng keo để dán đôi bông lên khuôn mặt nàng. Robert còn khám phá ra những tiện lợi khác với người tình của mình: không phải dẫn nàng đi ăn tối bên ngoài, đi dự tiệc, đi xem những cuốn phim chán

ngấy; những thú vui trần tục ấy xem ra rất quan trọng với một người đàn bà bình thường. Và còn cả những cuộc cãi vã nữa chứ. Nàng không nhiều lời, lảm chuyện như bao người đàn bà khác nhưng hẳn quả quyết rằng đã có lần nàng bảo hẳn, “Anh là người tình tuyệt vời nhất trong số những người đã đến với em. Cái lão Do Thái già ấy vô vị biết là chừng nào. Anh yêu bằng hết cả tâm hồn, anh Robert ạ!”

Đúng vậy, có nhiều điểm rất thuận lợi khi chọn nàng làm người yêu. Nàng hoàn toàn không giống chút nào với những người tình trước đó mà Robert đã gặp. Nàng không đòi hỏi phải làm tình với nàng vào những thời điểm không thuận tiện. Hẳn có thể chọn thời gian tùy thích. Và nàng không bao giờ có kinh. Hẳn cúi xuống liếm láp phần dưới cơ thể nàng. Nơi đó, hẳn đã cắt một lọn tóc trên đầu nàng để dán trên phần thân thể giữa hai đùi.

Mối quan hệ giữa hẳn và nàng khởi đầu chỉ là chuyện tình dục nhưng dần dần hẳn cảm thấy mình yêu Stella như yêu một người con gái thật. Hẳn nhận ra điều đó vì nó thực sự đang xảy ra. Hẳn đã xem xét đến việc đến khám bệnh nơi văn phòng một bác sĩ tâm lý nhưng sau lại từ bỏ ý định đó. Dù sao, có nhất thiết phải yêu một con người thật hay không? Những mối tình trần thế của loài người không bao

giờ kéo dài được lâu. Giữa những con người với nhau có quá nhiều những điều khác biệt. Thế nên, nhiều khi mối quan hệ khởi đầu là tình yêu mà khi kết thúc lại trở thành tình thù, thành chiến tranh không thể hàn gắn.

Lại nữa, hắn không phải nằm trên giường với Stella để lắng nghe nàng kể lể về những thằng con trai đã đi qua đời nàng. *Anh Karl có thằng nhỏ to bự như thế này này, nhưng ảnh chẳng bao giờ chịu cúi xuống liếm láp con bé của em hết tron đó! Rồi đến anh Louie nhảy đầm thì hết sảy. Lẽ ra ảnh nên theo nghề múa ba-lê hơn là đi bán bảo hiểm. Còn anh Marty nữa, nụ hôn của ảnh là tới luôn chín từng xanh. Ảnh có cách khóa lười không gỡ ra được luôn đó!!!* Cứ thế và cứ thế liên tu bất tận. Cứ đến không chịu nổi. Dĩ nhiên, Stella có nhắc đến lão già Do Thái. Nhưng chỉ có một lần mà thôi.

Robert cặp kè ân ái với Stella được khoảng độ hai tuần thì Brenda điện thoại tới.

“Anh nghe, Brenda!” hắn bốc máy.

“Robert, anh không thèm điện thoại cho em gì hết!”

“Anh thiệt hết sức bận bịu, em à. Anh vừa được cất nhắc lên làm quản lý khu vực nên phải tái sắp xếp lại mọi thứ trong văn phòng.”

“Phải vậy không đó?”

“Thiệt mà!”

“Robert, có cái gì không ổn phải không?”

“Em muốn ám chỉ cái gì?”

“Em có thể đoán biết qua giọng nói của anh. Có cái gì đó không ổn. Cái quỷ quái gì vậy hả Robert? Hay là anh có con đàn bà nào khác rồi?”

“Không phải chính xác là như vậy.”

“Không phải chính xác là như vậy, nghĩa là sao?”

“Ôi, Trời ơi!”

“Cái gì? Cái gì? Robert, có cái gì không bình thường. Em sẽ chạy qua anh ngay bây giờ đây.”

“Chẳng có gì không bình thường hết, Brenda à!”

“Thằng chó đẻ! Anh chơi đùa tôi phải không? Có chuyện gì đó sau lưng tôi. Tôi sẽ đến ngay bây giờ.”

Brenda vừa gác máy, Robert vội chạy đi ôm lấy Stella cất nạng vào trong tủ, cố đẩy nạng vào một góc thật sâu phía sau. Hắn còn cẩn thận với lấy chiếc áo khoác đang treo trên móc choàng kín người của nạng. Xong xuôi, hắn quay lại, ngồi xuống và chờ.

Brenda mở cửa, chạy xộc vào. “Nào, nào! Điều quái quỷ gì đang xảy ra đây? Điều gì?”

“Nghe đây, nhóc,” hấn nói, “Có gì đâu nào. Bình tĩnh lại xem nào!”

Brenda có tướng người khá tròn trịa. Bộ ngực nàng hơi bị xệ một chút, nhưng cặp giò thì không chê được và đẹp nhất là cặp mông. Đôi mắt nàng ta luôn có vẻ mê dại, lác lõng. Có cách mấy hấn cũng không thể nào làm cho đôi mắt Brenda mất đi vẻ mê dại, lác lõng đó. Đôi khi, sau những lần ân ái, một cảm giác an yên tạm thời hiện ra trên đôi mắt ấy nhưng cũng chẳng bao giờ được lâu.

“Anh cũng không thèm hôn em nữa sao?”

Robert nhòm người trên ghế, đứng dậy ôm hôn Brenda.

“Trời đất, cái đó đâu phải là hôn! Cái gì đây hả?” nàng hỏi, “Điều quái quỷ gì đã xảy ra, đúng không?”

“Chẳng có gì, chẳng có gì hết trơn đó...”

“Nếu anh không nói, em sẽ la lên cho mà xem!”

“Thì anh nói đây, không có gì hết!”

Brenda gào lên. Cô ta bước ra phía cửa sổ và tiếp tục gào lên. Tiếng gào vang dội khắp cả khu vực chung quanh. Rồi cô ta bỗng im bật.

“Trời ơi, em ơi! Đừng có làm toáng lên như thế mà! Anh xin em, anh năn nỉ em...”

“Tôi sẽ gào nữa! Tôi sẽ hét toáng lên nữa đây! Nói đi, chuyện gì hả Robert? Tôi sẽ gào lên nữa đây!”

“Được rồi,” hắn nói, “đợi chút.”

Robert tiến về phía chiếc tủ quần áo, nhấc chiếc áo khoác che trên người Stella và nhấc nàng lên ra bên ngoài.

“Cái gì thế?” Brenda hỏi dồn dập, “cái gì thế?”

“Một cái tượng ma-nơ-canh.”

“Một cái tượng ma-nơ-canh? Ý anh muốn nói cái gì?”

“Ý anh muốn nói, anh yêu bức tượng này.”

“Ôi trời ơi là trời! Ý anh là? Cái vật này hả? Cái vật này?”

“Đúng vậy.”

“Anh yêu cái thứ đó hơn cả yêu tôi? Cái cục bột dẻo làm bằng chất celluloid này, hay bất cứ thứ cứt đá

nào đã tạo nên nó? Anh bảo anh yêu cái thứ đó hơn yêu tôi?”

“Phải.”

“Tôi cho rằng anh đã mang cái thứ cứt này lên giường ngủ với anh? Tôi cho rằng anh đã làm tình ...với cái đó?”

“Phải.”

“Ôi trời cao đất dày oi!”

Đến lúc này Brenda mới thực sự gào la. Cô ta cứ đứng đó và gào thét. Robert nghĩ chắc cô ta sẽ chẳng bao giờ ngừng hét. Rồi cô ta chồm tới bức tượng ma-nơ-canh, cào cấu, cắn xé, đánh đập bức tượng không thương tiếc. Bức ma-nơ-canh đổ chổng gọng, ngã dựa vào tường. Brenda chạy ra cửa, leo lên xe và lái đi như điên dại. Chiếc xe va vào sườn một chiếc khác đậu cạnh đấy, cô ta chỉ liếc nhìn rồi bỏ đi.

Robert đi đến chỗ Stella ngã. Cái đầu của nàng đã bị gãy lia khỏi thân và lăn nằm dưới gầm chiếc ghế. Trên sàn nhà, vương vãi một chất liệu như đá phấn bắn ra từ tượng ma-nơ-canh. Một cánh tay bị gãy, treo lủng lẳng bằng hai sợi thép lòi ra bên ngoài. Robert ngồi xuống chiếc ghế. Hắn cứ ngồi như thế một lúc. Rồi hắn đứng dậy đi vào nhà tắm, đứng đó

một phút rồi lại quay trở ra chỗ cũ. Hắn đứng ở giữa lối đi trong phòng và có thể nhìn thấy chiếc đầu của Stella nằm dưới gầm ghế. Hắn bắt đầu thổ thức. Thiệt hết sức kinh khủng. Hắn không biết mình phải làm gì vào lúc này. Hắn nhớ lại lúc hắn chôn cất mẹ hắn, rồi bố hắn. Nhưng sự việc đang xảy ra không giống như vậy. Khác hẳn hoàn toàn. Hắn cứ đứng như thế giữa lối đi, thổ thức và chờ đợi. Cả hai con mắt của Stella vẫn mở to, an nhiên và đẹp tuyệt vời. Chúng chăm chăm nhìn hắn.

*Tên truyện do người dịch đặt. Nguyên gốc Bukowski đặt là “Tình Yêu Trị Giá \$17.50” (Love for \$17.50)

**Trích trong tập truyện ngắn SOUTH OF NO NORTH – STORIES OF THE BURIED LIFE của Charles Bukowski do nhà xuất bản HarperCollins, ấn bản e-books.

***Truyện ngắn Love for \$17.5 đã được dựng thành phim ngắn 25 phút năm 1998 bởi đạo diễn Clive Saunders, Bukowski viết kịch bản với hai tài tử Mickey Swenson và Tom Waldman.

TRONG CĂN NHÀ CHỨA Ở TEXAS

Bukowski trên xe buýt - Ảnh: yanko.lib.ru

Tôi rời xe buýt đặt chân xuống một thành phố ở Texas. Trời lạnh, mà tôi lại đang bị bón. Vượt quá sự mong đợi của tôi, căn phòng thuê ở khách sạn rất lớn, sạch sẽ, chỉ có 5 đô la một tuần. Trong phòng lại còn có lò sưởi nữa. Tôi vừa cởi bỏ được bộ quần áo ra thì có một ông già da đen bước vào phòng và dùng một cây que dài thọc vào lò sưởi. Tôi thảm hỏi chẳng có miếng củi nào trong đó cả mà ông ta thọc gậy vào để làm gì. Rồi ông ta quay sang nhìn tôi, tay túm lấy hạ bộ của mình, miệng phát ra một âm thanh rất khó hiểu. Và tôi nghĩ, có lẽ ông ta cho tôi là một thằng vô lại nào đó nên mới hành xử như vậy. Nhưng tôi đâu phải loại đó nên đành xin lỗi không thể giúp gì ông ta. Hừm! tôi nghĩ, cuộc sống con người là phải thế, đó cũng là cách thế giới này vận hành. Cầm cây gậy lò sưởi, ông ta còn đảo qua đảo lại trong phòng vài vòng trước khi bỏ đi.

Tôi bèn leo lên giường. Ngồi xe buýt cả ngày làm tôi bị táo bón, cộng thêm với chứng khó ngủ. Mà tôi cũng đã bị mất ngủ kinh niên lâu rồi.

Vậy là, khi lão đen xách gậy xéo ra khỏi cửa là tôi duỗi thẳng cẳng trên giường và thảm nghĩ mình sẽ có thể ị dễ dàng trong vài ngày tới.

Cửa phòng lại mở toang. Làn này là một sinh vật có đặc tính ưa sai bảo xuất hiện, một giống cái. Nàng

quỳ xuống chà rửa sàn phòng bằng gỗ. Bàn hậu của nàng đảo tới đảo lui, đảo lui đảo tới theo nhịp bàn tay di chuyển của nàng.

“Muốn một con nhỏ ngon lành không?”. Nàng hỏi tôi.

“Không. Mệt chết mẹ rồi. Ngồi xe buýt cả ngày mới xuống. Giờ chỉ muốn được ngủ thôi.”

“Một con ghê mướt mát sẽ giúp anh ngủ dễ hơn chứ. Chỉ có 5 đồng thôi.”

“Tui mệt rồi người rồi.”

“Con nhỏ vừa sạch vừa thơm.”

“Nó ở đâu?”

“Đây nè! Em là con nhỏ đó đó!”

Nàng đứng thẳng dậy, nhìn tôi.

“Xin lỗi em, tôi mệt muốn chết rồi. Thiệt mà!”

“Chỉ 2 đồng thôi.”

“Không em. Xin lỗi em!”

Nàng bèn bỏ đi. Mấy phút sau, tôi nghe có giọng nói của một người đàn ông.

“Mày bảo mày không thể bán được miếng thịt tươi nào cho nó hả? Bọn tao cho nó ở trong căn phòng tốt nhất chỉ với giá 5 đô la. Vậy mà mày không dụ được nó chịu ôm gái ngủ hay sao?”

“Bruno, em đã năn nỉ gãy lưỡi. Có trời biết, em đã ráng hết sức!”

“Đồ đĩ chó bản thú!”

Tôi biết quá rõ cái âm thanh tiếp theo. Đó không phải là một cú tát. Mấy thằng dốt mỗi chuyên nghiệp không bao giờ làm gì để lại dấu vết trên khuôn mặt các cô gái làng chơi. Chúng nó có đánh thì luôn tìm cách né mắt và miệng. Thường thì chúng chỉ “tác động vật lý” phần hàm dưới, phía sau hai bên má. Thằng Bruno chắc phải là một đứa to con, lực lưỡng. Âm thanh ấy phải là phát ra từ một cú đấm lên đầu. Cô gái rú lên, đội người vào tường và thằng đàn ông tiếp tục bồi thêm một cú nữa vào đầu cô gái tội nghiệp không cho thuê nổi con bướm của mình, dù với giá rẻ mạt. Tiếng cô ta rú lên giữa những cú va chạm từ nắm đấm thằng Bruno và bức tường sau lưng. Tôi đuổi người trên giường, nghĩ ngợi. Ừ thì đôi khi cuộc sống cũng lắm trò hỉ nộ, nhưng tôi chẳng muốn nghe những âm thanh ấy chút nào. Nếu biết trước sự việc sẽ xảy ra như thế này thì tôi đã chấp nhận lời chào mời của nàng.

Sau đó thì tôi ngủ thiếp đi.

Buổi sáng hôm sau, tôi thức dậy, vệ sinh mặt mũi rồi mặc quần áo. Lẽ dĩ nhiên là phải mặc quần áo rồi. Nhưng tôi vẫn không ị được. Tôi rời phòng ra phố, mắt đảo dác tìm tiệm chụp hình. Vừa thấy có một tiệm, tôi bèn bước vào.

“Vâng, thưa ông? Ông muốn chụp một bức hình chứ?”

Cô gái có mái tóc đỏ xinh xắn vừa nói vừa mỉm cười với tôi.

“Với một khuôn mặt như của tôi thì tôi chụp hình làm gì cơ chứ? Tôi muốn hỏi thăm về Gloria Westhaven.”

“Tôi là Gloria Westhaven đây,” Cô gái trả lời, bắt chéo chân lại rồi kéo cái váy về phía sau một chút. Tôi tưởng người ta phải chết rồi mới lên được thiên đường.

“Cô làm sao thế?” Tôi hỏi cô gái. “Cô đâu phải là Gloria Westhaven. Tôi đã gặp cô ấy trên xe buýt từ Los Angeles mà.”

“Cô ta làm gì ở đây?”

“Tôi nghe nói mẹ cô ấy làm chủ một tiệm chụp hình. Tôi đang cố tìm cho ra cô ấy. Trên xe buýt có xảy ra một việc.”

“Ý anh bảo không có gì xảy ra trên xe buýt.”

“Tôi gặp cô ấy. Khi xuống xe, tôi thấy có nước mắt chảy trên mặt cô ta. Tôi vẫn tiếp tục đi cho đến tận New Orleans, từ đó tôi nhảy lên chiếc xe khác quay về đây. Hồi nào tới giờ chưa có người phụ nữ nào khóc vì tôi cả..”

“Có thể cô ta khóc vì một lý do nào khác?”

“Tôi cũng nghĩ như vậy cho đến khi mọi hành khách trên xe quay qua trách móc tôi.”

“Về cô ta anh chỉ biết một một điều là mẹ cô ta có một tiệm chụp hình ở đây?”

“Tôi chỉ biết có vậy thôi.”

“Thôi được rồi. Anh nghe này, tôi có quen biết một tay chủ bút của tờ báo lớn nhất thành phố này.”

“Điều đó không làm tôi ngạc nhiên chút nào,” Tôi nói, mắt nhìn xuống cặp giò của cô gái.

“Anh cho tôi biết tên và chỗ ở đi. Tôi sẽ gọi điện thoại cho tay nhà báo này. Nhưng sẽ phải sửa câu chuyện một chút. Anh đã gặp cô ta trên máy bay,

ình yêu trên mây, hiểu chưa? Bây giờ thì anh và cô ta xa nhau, lạc nhau, hiểu chưa? Thế rồi anh bay một đường dài suốt từ New Orleans về đây mặc dù chỉ biết có mỗi một điều về cô ta là mẹ cô ta sở hữu một tiệm chụp hình ở đây. Anh nắm được rồi chứ? Tờ báo phát hành sáng sớm ngày mai sẽ đăng chuyện này trong mục M-K. Thấy sao?”

“Cũng được,” Tôi trả lời. Tôi nhìn cặp giò cô ta một lần cuối trước khi bước ra trong lúc cô ta lúi húi quay số điện thoại. Tôi đang ở trong thành phố lớn thứ nhì hay thứ ba gì đó của Texas và nó đã thuộc quyền sở hữu của tôi. Tôi nhắm hướng một quán rượu gần nhất bước tới.

Vào giờ này mà quán đã khá đông người. Tôi ngồi xuống chiếc ghế trống duy nhất ở quầy. À mà còn có hai chiếc trống nữa, nhưng ngồi giữa hai chiếc ghế ấy là một gã to vạm vỡ. Trông gã khoảng 25 tuổi, cao khoảng 6.4 bộ và nặng cũng cỡ 270 cân. Tôi chọn một chiếc ghế và gọi một ly bia. Uống cạn ly thứ nhất, tôi gọi thêm một ly nữa.

“Tui khoái cái kiểu uống bia này nghen,” Gã to lớn nói, “Bọn cà chớn ở đây chúng nó chỉ gọi có một ly bia mà ngồi đồng cả tiếng đồng hồ. Anh uống thấy đã mắt lắm, anh bạn lạ mặt nè. Làm gì, ở đâu đến đây?”

“Hong làm gì hết,” Tôi trả lời, “ở California.”

“Kiếm gì ở đây dzậy?”

“Hong gì, hong gì hết. Cà nhong thôi.”

Tôi nốc một nửa ly bia thứ hai.

“Tui khoái người lạ này nghen,” gã to lớn nói, “Dzậy để tui méc với anh bạn chuyện này hén. Nhưng mà tui sẽ nói thì thâm thôi, vì cho dù tướng tá tôi to bự nhưng coi bộ ở đây mình chỉ có hai người thôi.”

“Phọt,” Tôi nói, đưa ly bia lên miệng uống cạn.

Gã to bự ghé sát tai tôi thì thảo: “Bọn Texas hôi hám dễ sợ.”

Tôi đảo mắt nhìn quanh, rồi lặng lẽ khẽ gật đầu, Đứng!

Khi gã to bự vừa rút tay về sau một cú hất ra trò thì cũng là lúc tôi thấy mình nằm gọn lỏn dưới gầm chiếc bàn mà mấy cô gái ở quán rượu dùng phục vụ khách ban đêm. Tôi bò ra, lấy khăn tay lau miệng, cười cười nhìn những người khác trong quán rồi bỏ đi...

***

Về tới khách sạn, tôi lại không vào được. Dưới cánh cửa chỉ hé mở một chút tôi thấy có nhét một tờ báo.

“Này, để tui dzô coi,” Tôi nói.

“Anh là ai?” cái gã đứng chặn ngay cửa hỏi.

“Tui ở phòng 102. Và đã trả tiền mướn cho cả tuần. Tên Bukowski.”

“Anh không phải bọn đi ủng cao tới đầu gỏi phải không?”

“Đi ủng? Là sao?”

“Bọn cóm ấy mà.”

“Cóm? Là sao?”

“Thôi, dzô đi!”

***

Về phòng chưa được 10 phút tôi đã nhảy phóc lên giường, một tấm mùng to phủ hết 4 phía chung quanh. Nguyên cả một cái giường lớn - ở trên còn có nóc giường - vậy mà tấm mùng đủ lớn để che hết. Tôi kéo thả cho chân mùng rơi ra bên ngoài giường. Lần đầu tiên nằm giường có mùng nên tôi có cảm tưởng kỳ kỳ sao đó, nhưng với những gì đang diễn ra với tôi từ lúc bước chân vào khách sạn này đến giờ, tôi lại có cảm tưởng chính bản thân mình cũng

đã kỳ kỳ như mọi thứ chung quanh. Chưa kịp gạt bỏ được cảm giác kỳ quái đang xâm chiếm cả người tôi thì có tiếng chìa khóa đút vào ổ khóa cửa và cánh cửa phòng mở ra. Lần này là một chị lọ nôi vừa lùn vừa to ngang nhưng khuôn mặt khả ái hơn cộng thêm với cái bàn ngời to bè bè.

Chị nàng đen đúa bụi chẳng mà tử tế ấy đưa tay kéo tấm mùng kỳ kỳ của tôi lên và bảo, “Cung nè, đã đến giờ thay ga mền rồi đó nghen!”

Tôi nghe tiếng mình cầu nài, “Nhưng mà tui mới nhận phòng chiều hôm qua.”

“Cung à, tui tui hông có làm cái chuyện thay ga mền dựa vào giờ giấc của cung nghe. Nè, xách cái đít móc của cung ra khỏi giường để cho tui làm nhiệm vụ của tui ngay bây giờ.”

“Ừ thì ra,” tôi nói, nhảy ra khỏi giường với thân thể trần truồng. Có vẻ nàng lọ nôi chẳng buồn để ý tới điều đó.

Nàng bảo tôi:

“Cung à, cái giường này là bụi nhứt, đã nhứt ở đây đó. Phòng đã nhứt, giường đã nhứt của khách sạn. Còn muốn gì nữa hả cung!”

“Chắc là do mình hên thôi hén!”

Nàng bắt đầu trải những tấm ga giường, đưa cái bàn hậu chè bè về phía mặt tôi. Sau khi đã phủ kín tấm nhìn của mặt tôi bằng cái bàn hậu chè bè, nàng quay qua bảo, “Rồi đó cung, giường của cung tui làm xong rồi. Cần gì khác nữa hôn?”

“Nếu có được thùng bia 12 hay 15 thì hết sảy.”

“Tui sẽ đi mua cho cung. Nhưng mà phải đưa tiền trước đó nghe.”

Tôi đưa cho nàng tiền, trong bụng nghĩ thầm, biết con nhỏ có quay lại không hay...

Vì thế, tôi kéo tấm mùng một cách chẳng tha thiết gì và quyết định nhắm mắt ngủ luôn cho rồi. Nhưng cô gái làm phòng da đen tướng tá chè bè đã quay về với thùng bia. Tôi kéo mùng lên, chúng tôi cùng ngồi trên giường và uống bia.

“Kể cho tui nghe về cô đi,” Tôi bảo nàng.

Nàng cười lớn rồi bắt đầu. Lẽ dĩ nhiên, cuộc sống đã chẳng tử tế gì với nàng. Tôi không biết chúng tôi đã ngồi uống với nhau bao lâu. Cuối cùng, nàng nằm xuống cạnh tôi và thương cho tôi một trận ái ân đã nhất đời mình từ trước tới giờ...

***

Hôm sau, tôi thức dậy, ra phố mua tờ báo đọc thấy ngay trên cột báo phụ trách bởi một cây bút được ưa chuộng có tên của mình. Charles Bukowski, tiểu thuyết gia, ký giả, du hành gia. Chúng tôi đã gặp nhau trên mây, một nữ lưu rất khả ái và tôi, Charles Bukowski. Vị nữ lưu khả ái đã hạ cánh xuống Texas. Còn tôi du hành tiếp đến New Orleans để thi hành một nhiệm vụ. Nhưng khi trên đường bay về, hình bóng vị nữ lưu khả ái đã ăn sâu trong tâm khảm người lữ khách. Dù chỉ biết có mỗi một chi tiết: bà mẹ vị nữ lưu khả ái ấy sở hữu một tiệm chụp hình trong thành phố.

Tôi về lại khách sạn, xách theo một chai nhỏ whiskey và một dây bia chừng 5 hoặc 6 lon. Và cuối cùng thì tôi cũng ị được – ôi sung sướng biết bao! Điều này lẽ ra phải được lên báo mới phải.

Tôi bò vào mùng. Tiếng chuông điện thoại reo. Đó là đường dây của khách sạn. Tôi vớ tay, nhắc máy.

“Ông Bukowski, ông có điện thoại của chủ bút tờ báo XYZ. Ông có muốn nhận không?”

Tôi đáp.

“Được.” “Hello.”

“Ông là Charles Bukowski?”

“Đúng.”

“Ông làm gì ở một nơi chốn như thế này?”

“Ý ông là sao? Tôi thấy ở đây ai cũng tử tế cả mà.”

“Đó là nhà chứa tệ hại nhất thành phố ông à. Đã 15 năm nay, chúng tôi tìm đủ cách để đẩy nó ra khỏi đây. Do đâu mà ông lại ở đó?”

“Trời lạnh. Đó là nơi trú ẩn đầu tiên tôi tìm được. Tôi đến đây bằng xe buýt và trên xe lạnh muốn chết.”

“Ông đến bằng đường hàng không. Ông nhớ chứ?”

“Ừ, nhớ rồi.”

“À này, tôi đã tìm ra địa chỉ của người phụ nữ mà ông muốn gặp. Ông muốn biết không?”

“Cũng được, nếu không có gì trở ngại với ông. Nếu như ông ngần ngại điều gì thì thôi cũng được.”

“Tôi không thể hiểu nổi ông lại chọn ở một nơi như thế này.”

“Thế này nhé! Ông là chủ bút một tờ báo lớn nhất thành phố và hiện ông đang nói chuyện với tôi qua điện thoại trong lúc tôi đang ở trong một nhà chứa gái của Texas. Vậy thì, quên hết mọi chuyện đi ông à. Câu chuyện chỉ là người phụ nữ ấy khóc trên xe

buýt khiến cho đầu óc tôi phải nghĩ ngợi thôi. Tôi sẽ rời thành phố bằng chuyến xe buýt sớm nhất.”

“Khoan đã!”

“Khoan, khoan cái gì?”

“Tôi sẽ cho ông địa chỉ của người phụ nữ ấy. Cô ấy đã đọc bài báo. Cô ấy còn đọc được giữa hai hàng chữ nữa. Và gọi điện thoại cho tôi. Cho biết muốn gặp ông. Tôi không nói cho cô ấy biết ông ở đâu. Người xứ Texas chúng tôi rất hiếu khách ông à.”

“Phải. Tôi đã vào một trong những quán rượu ở đây. Và tôi đã kinh nghiệm điều ông vừa nói.”

“Vậy ra ông cũng uống rượu à?”

“Tôi không chỉ uống rượu. Tôi còn là một thằng bết nhè có hạng.”

“Tôi không nghĩ tôi sẽ đưa cho ông địa chỉ của cô ấy.”

“Vậy thì dẹp hết mấy câu chuyện chết tiệt ấy đi,”
Tôi nói và gác máy...

Điện thoại reo lần nữa.

“Ông Bukowski, ông có điện thoại của chủ bút tờ báo XYZ...”

“Nói dây cho ông ta đi.”

“Này, ông Bukowski. Chúng tôi cần phần tiếp theo của câu chuyện. Rất nhiều độc giả đang háo hức theo dõi đây.”

“Bảo người phụ trách cột báo hãy vận dụng trí tưởng tượng của anh ta.”

“À, ông không phiền nếu tôi hỏi ông hiện làm gì để sống chứ?”

“Tôi chẳng làm gì hết.”

“Chỉ leo lên xe buýt đi hết chỗ này đến chỗ kia và làm cho mấy cô gái trẻ khóc lóc thôi à?”

“Không phải ai cũng làm được như vậy nghe!”

“Thôi được. Tôi sẽ đánh ván bài liều. Tôi sẽ cho ông địa chỉ của cô ấy. Ông đến gặp cô ấy xem sao nhé!”

“Có lẽ tôi mới là người đánh ván bài liều đây ông ạ!”

Ông ta đọc cho tôi địa chỉ. “Ông có muốn tôi chỉ đường cho ông đi đến đó không?”

“Không cần đâu. Nếu tôi đã có thể mò đường đến nhà chứa thì tự khắc tôi phải biết cách mò đường đến nhà cô ấy.”

“Tôi thực sự cảm thấy có một điều gì đó khiến tôi không thể có cảm tình với ông được.” Tay chủ bút nói.

“Bạn tâm đến chuyện đó làm gì. Nếu mọi chuyện trôi chảy, tôi sẽ gọi lại cho ông.”

Tôi cúp máy...

***

Đó là một căn nhà màu nâu nhỏ nhắn. Một bà già ra mở cửa.

“Tôi muốn tìm Charles Bukowski,” Tôi nói với bà cụ. “Ồ xin lỗi bà, ý là tôi muốn tìm Gloria Westhaven.”

“Tôi là mẹ nó,” Bà nói. “Có phải ông là người đi máy bay?”

“Tôi là người đi xe buýt.”

“Gloria có đọc được bài báo. Nó biết ngay là ông chứ chẳng phải ai khác.”

“Tốt thôi. Bây giờ thì mình tính sao hả bà?”

“Ồ, mời ông vào.”

Tôi bước vào nhà.

“Gloria,” Bà lão hét lên.

Gloria xuất hiện. Trông nàng có vẻ bình thản. Lại thêm một cô tóc đỏ khỏe mạnh của xứ Texas.

“Xin mời vào trong,” nàng nói. “Xin phép mẹ nghe!”

Nàng dẫn tôi vào phòng ngủ của nàng nhưng vẫn để cửa phòng mở toang. Chúng tôi ngồi xuống, cách nhau khá xa.

“Anh làm nghề gì?” nàng hỏi.

“Tôi là một nhà văn.”

“Ồ, hay nhỉ! Anh đăng bài ở đâu?”

“Tôi chưa đăng ở đâu cả.”

“Vậy thì, hiểu theo một cách khác, anh chưa phải là nhà văn.”

“Cô nói đúng đấy. Tôi cư trú trong một nhà chứa gái.”

“Hà?”

“Tôi bảo, cô nói đúng, tôi không phải là một nhà văn.”

“Không, tôi muốn hỏi cái phần khác anh vừa nói đấy.”

“Tôi cư trú trong một nhà chứa gái.”

“Lúc nào anh cũng ở trong nhà chứa gái hay sao?”

“Không.”

“Sao anh không gia nhập quân đội?”

“Tôi bị rớt ở phần khám sức khỏe tâm thần.”

“Anh hay đùa nhi!”

“Tôi rất vui để nói rằng tôi không đùa.”

“Anh không muốn chiến đấu à?”

“Không.”

“Chúng nó ném bom Trân Châu Cảng.”

“Tôi có nghe nói.”

“Anh không muốn chiến đấu chống lại Hitler?”

“Thực sự là tôi không muốn chút nào. Tôi thà để nhường cho người khác làm chuyện đó.”

“Anh quả là một thằng cà chớn.”

“Rất đúng, tôi là một thằng cà chớn. Mà cũng chẳng phải vì tôi sợ cái chuyện giết người. Chẳng qua cũng chỉ vì tôi ghét ngủ trong trại lính, chung phòng với mấy thằng ngủ ngáy như gọi đò, rồi lại còn bị đánh thức bằng tiếng kèn của mấy thằng khùng nứng giải.

Đó là chưa kể đến cái đồ vải màu ô-liu ngứa ngáy như cứt ấy; da tôi vốn nhạy cảm ấy mà.”

“Tôi thấy hài lòng vì ít nhất trong người ông có một phần nhạy cảm.”

“Tôi cũng cảm thấy hài lòng về điều đó nhưng tôi ước gì phần nhạy cảm không phải là da của tôi.”

“Có lẽ anh nên viết với da của mình chẳng.”

“Có lẽ cô cũng nên viết với con bướm con của cô chẳng.”

“Anh là một thằng đốn mạt. Và đốn mạt một cách ngu xuẩn. Một ai đó phải làm điều gì để ngăn chặn bọn Fascist chứ. Tôi đã dính hôn với một viên trung úy Hải Quân Hoa Kỳ. Nếu anh ở đây anh sẽ đập cho anh một trận nhừ tử.”

“Có thể anh ta sẽ làm điều đó, nhưng làm thế chỉ tổ khiến tôi trở nên đốn mạt hơn mà thôi.”

“Dù sao làm thế cũng giúp cho anh trở nên là một đảng nam nhi đúng nghĩa khi ở gần bên các phụ nữ.”

“Cứ cho rằng cô nói đúng đi. Vậy nếu tôi giết chết Mussolini, liệu tôi có là một đảng nam nhi?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Tôi đi ghi tên nhập ngũ ngay bây giờ đây.”

“Họ đã chê anh rồi. Anh nhớ lại chưa?”

“Thì tôi vẫn nhớ mà.”

Chúng tôi ngồi như thế một lúc thật lâu, chẳng ai nói với ai thêm lời nào. Rồi tôi mở miệng:

“Này cô, không phiền nếu tôi hỏi cô một câu chứ?”

“Thì cứ hỏi đi,” nàng đáp.

“Tại sao cô muốn tôi xuống xe buýt cùng với cô? Tại sao cô khóc khi tôi từ chối?”

“Ờ thì cũng là do cái mặt của anh thôi. Anh biết mà, nó xấu xấu làm sao ấy.”

“Chuyện này thì tôi biết rõ.”

“Ờ mà phải nói mặt anh không chỉ xấu mà nó còn thảm thương nữa. Tôi chỉ không muốn mình vô tâm với cái “thảm thương” ấy mà thôi. Tôi cảm thấy tội nghiệp cho anh, vì vậy mà tôi khóc. Làm sao mà cái mặt của anh trông thảm thương dữ vậy?”

“Ôi trời đất quý thần thiên địa ơi,” Tôi kêu lên, rồi đứng dậy bỏ ra về.

Tôi đi bộ nguyên một đoạn đường dài trở về nhà chứa. Cái gã ngồi cạnh cửa nhớ mặt tôi.

“Này, anh ơi, cái miệng sao dzậy?”

“Thì cũng vì cái xứ sở Texas này thôi.”

“Texas hử? Vậy anh thích hay ghét Texas?”

“Thích, dĩ nhiên rồi.”

“Anh thuộc bài đấy,”

“Ừ, tui thông minh mà.”

Tôi leo lên phòng, gọi cho quầy tiếp tân bảo họ nói số điện thoại của gã chủ bút tờ báo cho tôi.

“Chào ông bạn, Bukowski đây!”

“Ông gặp cô ấy?”

“Ừ, gặp rồi.”

“Có được gì không?”

“Được chứ. Mọi chuyện ổn hết. Tôi ngắt ngay cũng phải cả tiếng đồng hồ. Bảo anh chàng phụ trách cột báo vậy nhé.”

Tôi gác máy.

Và xuống dưới nhà, ra ngoài, đến cùng cái quán rượu hôm trước. Chẳng có gì thay đổi hết. Anh chàng to bự vẫn ngồi đó, hai bên gã là hai chiếc ghế trống. Tôi ngồi xuống một ghế, gọi hai ly bia. Tôi cạn ly thứ nhất thẳng một lèo. Ly thứ hai chỉ một nửa.

“Tui nhớ anh rồi,” gã to bự nói, “anh bị cái gì dzậy?”

“Da. Dị ứng da.”

“Anh nhớ tui hôn?,” Gã hỏi.

“Nhớ chứ!”

“Tui tưởng anh sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.”

“Thì tui ngồi đây nè. Mình thử một trò chơi vặt đi nhé.”

“Ở Texas tụi tui không khoái mấy cái trò chơi, người anh em lạ mặt à.”

“Dzậy sao?”

“Anh bạn vẫn còn nghĩ là bọn dân Texas hôi hám?”

“Cũng còn một số chịu đêch nổi.”

Vậy là tôi lại thấy mình nằm gọn lỏn dưới gầm bàn. Tôi bò ra, đứng dậy và bỏ đi thẳng. Tôi về lại nhà chứa.

Ngày hôm sau, tờ báo lớn nhất nhì thành phố đưa tin cuộc tình lãng mạn đã thành mây bay đi. Từ thị trấn này, tôi đã bay về lại New Orleans.

Tôi thu xếp đồ đạc, đi bộ ra bến xe buýt. Về tới New Orleans, tôi mướn một căn phòng hợp lệ và quanh

quần mấy quán rượu gần đó. Tôi có giữ lại mấy mảnh báo nói về câu chuyện tôi đi tìm người phụ nữ chừng đâu vài ba tuần rồi cũng ném chúng vào giỏ rác.

Ai rồi cũng làm như vậy mà, phải không?

[Nguyên tác: LIFE IN A TEXAS WHOREHOUSE, Trích trong tập truyện ngắn The Most Beautiful Woman in Town & Other Stories của Charles Bukowski do nhà xuất bản City Lights Books ấn hành (1988)]

MƯỜI HAI CON KHỈ BIẾT BAY NHƯNG LẠI KHÔNG BIẾT CÁCH LÀM TÌNH

*Hình minh họa truyện của tạp chí Knight Magazine
(1972) (Nguồn: www.abebooks.fr)*

Tiếng chuông reo. Tôi mở cánh cửa sổ nhỏ bên cạnh cửa ra vào. Trời đã vào đêm.

“Ai đó?” Tôi hỏi.

Một ai đó bước về phía cửa sổ nhưng tôi không thể nhìn rõ mặt. Tôi có hai ngọn đèn ở bàn đánh máy. Tôi đóng sập cửa sổ lại nhưng bên ngoài còn tiếng người nói chuyện. Tôi ngồi lại xuống bàn máy chữ, nhưng tiếng người nói chuyện bên ngoài vẫn vọng vào. Tôi bật dậy, ra mở toang cửa phòng và hét lớn:

“TAO ĐÃ BẢO MÁY THĂNG PÊ ĐÊ TỤI BAY ĐỪNG CÓ LÀM PHIÊN TAO NỮA RỒI MÀ!”

Tôi đảo mắt nhìn quanh, thấy có một gã đứng ở chân bậc thang và một gã khác đứng ở hiên nhà, đang vạch quần đái. Gã đứng ở tư thế sát mép hiên, đái vòng qua bụi cây bên trái của hiên nhà; nước tiểu của gã làm thành vệt hình cung, phóng lên cao rồi rơi xuống lùm cây.

“Này, thằng này mày đang đái vào bụi cây của tao,” Tôi nói.

Gã cười lớn rồi tiếp tục đái. Tôi túm lấy quần của gã, nhấc gã lên rồi ném cái thang cha vẫn còn đang đái lên trên bụi cây trong bóng đêm trước mặt. Gã

biển mất hẳn luôn. Gã đứng đái ở chân bậc thang ngược lên hỏi, “Sao ông lại làm như vậy?”

“Tao cảm thấy thích làm.”

“Ông xin rồi.”

“Xin hả?” Tôi hỏi.

Gã không trả lời, đi vòng qua bên góc nhà rồi biển luôn. Tôi quay vào nhà, đóng cửa rồi ngồi lại trên bàn máy chữ. Này nhé, tôi biết có một anh khoa học gia điên điên khùng khùng. Anh ta dạy khí bay. Anh ta có cả thầy 11 con khí có cánh. Bọn khí bắt chước rất giỏi. Nhà khoa học khùng còn dạy cho khí chạy đua nữa. Phải, cho chúng chạy đua vòng quanh những cột điện cao thế. Hãy xem nào. Phải đua cho ngon lành đó nghen. Muốn kể cho xong câu chuyện thì phải địt, địt càng nhiều càng tốt nếu có thể. Tốt nhất là nên có 12 con khí. 6 con đực và 6 con còn lại khác với đực. Đực rồi nào. Bọn khí sẵn sàng rồi. Cuộc đua bắt đầu. Chúng nó đang chạy quanh cột điện cao thế đầu tiên. Làm cách nào tôi có thể bắt chúng làm tình với nhau đây? Hai tháng nay tôi không có một câu chuyện nào để kể. Lẽ ra tôi nên bám trụ lại ở cái tòa nhà bưu điện chết tiệt kia chứ. Đực rồi. Tụi khí đây. Chúng nó đang chạy quanh trụ điện đầu tiên. Hay cứ cho chúng nó bay lên xem sao. Gây bất ngờ. Sao lại không nhỉ? Chúng nó bay

tới thủ đô Hoa Thịnh Đốn, dạo chơi vòng vòng ở điện Capitol, ỉa lên đầu công chúng, đái lên đầu công chúng, rồi đem cứt chúng ỉa ra đi trét lên các bức tường Nhà Trắng. Tôi có thể cho một con nhắm xuống đầu ngài Tổng Thống mà ỉa không nhỉ? Thôi, đòi hỏi như vậy thì nhiều quá đấy. Đồng ý, cho một cục xuống đầu ngài bộ trưởng Ngoại Giao. Có lệnh là bắn hạ hết bọn khi ra khỏi bầu trời thủ đô. Thế thì bị thảm quá nhỉ? Nhưng còn cái vụ làm tình thì sao? Được rồi. Được rồi. Bàn tính đi. Xem nào. OK. 10 con sẽ bị bắn hạ để giải phóng bầu trời thủ đô. Tội nghiệp chúng quá! Chỉ còn có hai con sống sót thôi. Một con đực và một con khác giống. Không thể tìm ra chúng sao? Một đêm, có anh cóm đi tuần ở công viên, tìm thấy chúng, hai con khi sống sót ấy. Cánh chúng khép chặt lại, đang bầm nhau như những con quỳ đỏi. Anh cóm đi tới. Con đực nghe thấy, quay đầu ra, ngược nhìn rồi nhe răng khi cười một cách ngu xuẩn hết biết, trong khi đó bộ phận khác của nó vẫn làm việc, bang bang bang. Gã cóm nổ một phát bung đầu con đực. Con khi đực đó. Con khi cái hất cái xác không đầu của con đực ra, trông gớm ghiếc gì đâu, rồi đứng dậy. Đối với một con khi thì con cái này là một sinh vật nhỏ nhắn xinh xắn. Trong khoảnh khắc, gã cóm lưỡng lự, suy nghĩ – Nhưng không được, gần quá. Con khi sẽ cắn. Trong lúc gã cóm còn đang phân vân chưa biết xử lý cách nào thì con khi bay đi. Gã cóm chia súng bắn theo. Trúng đạn, con khi cái rơi xuống. Gã cóm chạy vội tới. Nó

bị thương nhưng chưa chết. Gã cóm ngó chung quanh, nhắc con cái lên, lôi thằng nhỏ của mình ra, cho nó vào con khỉ cái. Nhưng chẳng có cảm giác mẹ gì. Chỉ vừa lọt cái đầu hói. Cút thiệt! Gã ném con khỉ xuống đất. Kê súng vào đầu nó. Và BAM! Xong xuôi hết.

Tiếng chuông cửa reo nữa.

Tôi ra mở cửa.

Ba gã bước vào. Lại cũng là những gã này. Phụ nữ chẳng bao giờ ngồi đái trên thềm nhà tôi, thậm chí cũng không hề có một bà hay cô nào đi ngang qua. Vậy thì làm sao tôi có thể nảy ra được những ý tưởng về sex? Đã có lúc tôi chẳng còn nhớ được làm chuyện ấy thì như thế nào. Người ta bảo nó cũng giống như mình đạp xe đạp, khó mà quên được. Theo tôi nhớ, làm chuyện ấy khoái hơn đạp xe đạp nhiều

Đó là thằng Jack Khùng và hai gã tôi không quen biết.

“Này, Jack, “Tôi nói, “Tao tưởng là thoát được mày rồi chứ!”

Jack vừa ngồi xuống. Hai gã kia bắt chước ngồi theo. Thằng khùng Jack đã từng bao lần hứa hẹn thề

thốt với tôi là nó sẽ không bao giờ bén mảng đến đây nữa, nhưng ít khi nào thằng này tỉnh nên những lời hứa hẹn thề thốt với nó chẳng có ý nghĩa gì. Nó sống với bà già nó và luôn miệng tự nhận mình là họa sĩ. Tôi từng biết mấy thằng như nó, sống bám vào các bà mẹ, đi đâu cũng bảo mình là những thiên tài. Còn các bà mẹ thì sĩ diện kiêu: “Tôi nghiệp thằng Nelson nhà tôi, không chỗ nào chịu mướn nó cả. Nó đi trước thời đại của nó quá xa.” Mặt khác, vẫn cứ khoe Nelson là một họa sĩ tài ba, đã có tranh vẽ được treo triển lãm: “Thằng Nelson có tranh được treo ở Warner-Finch Galleries đấy. Cuối cùng rồi thì tài năng của nó đã được nhìn nhận. Bức tranh đó nó đòi tới bốn ngàn đô la lận. Chú nghĩ như thế có nhiều quá không?”. Nelson, Jack, Norman, Jimmy và Ketya. Tiên sư nhà chúng nó.

Thằng Jack mặc chiến quần jean màu xanh, đi chân đất, không áo sơ mi, không áo thun lót, chỉ có cái khăn quàng màu nâu vắt ngang vai. Một gã đẽ râu, mặt nhăn nhăn nhở nhở nhưng lại có vẻ thẹn thùng nhút nhát. Còn gã kia thì béo phì. Trông giống giống một loại đĩa.

“Mới đây anh có gặp anh Borst không?” Jack hỏi tôi.

“Không.”

“Cho em một chai bia.”

“Không. Tụi bay đến uống sạch bia của tao rồi xách đi để tao chết khát nhiều lần rồi.”

“Không sao!”

Nó nhồm dầy, chạy ra ngoài lấy chai rượu vang nó giấu ở dưới tấm nệm ghế ở hiên nhà. Khi quay vô nó vừa đi vừa khui nắp rồi đưa lên miệng tu.

“Em đang ở dưới khu Venice với một con ghê và một trăm gram đá. Em đánh hơi có biển nên chạy đến chỗ anh Borst. Em gõ cửa ảnh và nói, ‘Lẹ lên anh, cho em vô! Em có trong người một trăm gram mà cóm chìm theo sát sau lưng em!’ Anh Borst đóng cửa không cho em và con ghê vô. Em tông cửa rồi hai đứa em chạy đại vô. Lúc ấy, anh Borst đang nằm trên sàn nhà thổi kèn cho một thằng cha nào đó. Tụi em liền chạy vô nhà tắm và khóa cửa nhà tắm lại. Anh Borst gõ cửa ầm ĩ. Em biểu: ‘tui thách anh dám tông cửa vô đó!’. Em với con ghê ở trông cả tiếng đồng, đủ thì giờ làm tới hai phùa cho đỡ ghiền. Rồi tụi em mở cửa đi ra.”

“Mày có liệng đá đi không?”

‘Ngu sao liệng anh! Báo động lắm anh ơi. Nhưng anh Borst có vẻ giận em lắm.’”

“Mẹ nó,”, tôi nói, “thằng Borst không viết được bài thơ nào ra hồn từ hồi 1955. Bà già nó nuôi nó mà. Tao nói xin lỗi chớ, suốt ngày nó chỉ ngồi xem TV, ăn mấy cái cây cần tây với rau riếc này nọ rồi ra biển chạy bộ trong chiếc quần lót hôi hám của nó. Hồi đó nó cũng là một thằng làm thơ hồng thua gì ai chứ bộ, hồi mà nó còn sống chung với mấy thằng con trai ở Ả Rập đó. Nhưng tao không thể thông cảm cho nó. Một thằng đã ngon lành thì phải ngon lành cho đến phút chót. Như Huxley đã nói, Aldous đó, nghĩa là, ‘bất kỳ gã đàn ông nào cũng có thể là một...’”

“Anh lúc này ok không?” Jack hỏi.

“Đéch ra làm sao, toàn là cự tuyệt không hà!”

Một gã lấy sáo ra thổi. Gã con đĩa ngồi lắng nghe. Thằng Jack đưa chai rượu lên tu. Đêm đó là một đêm hết sảy ở Hollywood, California. Rồi thằng cha ở trong căn phòng ngay phía sau tôi xin quã, té lăn ra khỏi giường, gây nên một âm thanh ồn ào cho cả khu. Tôi quen với những thứ như vậy rồi. Cả khu thường xuyên có những náo động như vậy. Cư dân ai cũng ngồi trong phòng, kéo rèm che lại. Mãi đến trưa trờ trưa trật họ mới thức dậy. Xe thì đậu ở ngoài đường, bụi phủ đầy, bánh xe lâu ngày ít đi xì gần hết hơi, bình điện cũng yếu dần. Họ uống rượu trộn với

ma túy và không có một nguồn lợi tức nào ổn định hết. Nhưng tôi khoái họ vì không có ai quấy rầy tôi hết.

Thằng cha vừa té ra khỏi giường, lại leo lên lại. Và lại té nhào nữa.

“Đồ chết bầm đần độn kia,” nghe anh ta chửi mình kia, “leo lên giường ngủ tiếp đi chứ.”

“Tiếng ồn gì vậy anh?” Jack hỏi.

“Cái thằng cha ở nhà sau. Anh ta chỉ có một mình. Thỉnh thoảng mới uống một chai bia. Mẹ anh ta mới chết năm ngoái, để lại cho anh ta hai mươi nghìn đô la. Có tiền, anh ta chỉ ngồi nhà, thủ dâm và coi thi đấu bóng chày, cao bồi bắn súng trên TV. Trước đó, anh ta làm ở một cây xăng ngoài phố.”

“Tụi em phải đi thôi.” Jack bảo, “anh muốn đi với tụi em không?”

“Không.”

Chúng nó đi gặp một nhân vật có liên quan đến cái căn nhà trứ danh có tên “the House of Seven Gables”. Không phải là tác giả quyển truyện cùng tên, không phải nhà sản xuất phim, không phải các diễn viên trong phim, mà là một nhân vật nào đó.

“Không hứng thú,” Tôi bảo ba gã. Cả bọn bỏ đi.

Tôi lại ngồi xuống cùng với lũ khỉ. Hay là tôi thử tung rồi hứng lũ khỉ xem sao. Ném chúng lên, rồi đỡ, rồi lại tung lên, rồi lại hứng... Hay có cách nào cho cả 12 con khỉ làm tình với nhau cùng một lúc! Hay ghen! Nhưng bằng cách nào? Và tại sao lại bắt chúng làm như vậy? Bắt chước nhà hát múa Ballet Hoàng Gia Anh chẳng? Nhưng đâu là lý do? Tôi bị điên mất rồi. Thì đây! Nhà hát múa Ballet Hoàng Gia Anh đã có cái ý tưởng giống như vậy mà. 12 con khỉ cùng bay lên trong lúc chúng nhún nhảy Ballet. Chỉ cần trước khi ra trình diễn, một ai đó dẩy cho chúng nhảy nhót kiểu những con ruồi Tây Ban Nha, chứ không phải múa Ballet. Bọn khỉ ấy mà. Nhưng Ruồi Tây Ban Nha là một cái gì đó không có thật, đúng không? Thôi được rồi, lại thêm một anh khoa học gia khùng khùng điên điên nữa với con ruồi Tây Ban Nha.! Không, không! Ôi trời đất quỷ thần ơi, tôi không còn biết viết gì nữa bây giờ!

Chuông điện thoại reo. Tôi bóc máy. Tiếng của Borst.

“Hello, Hank?”

“Nghe?”

“Tui ngắn gọn thôi. Tui trắng tay rồi.”

“Ừ, Jerry!”

“Tui mất hai chỗ dựa. Thị trường chứng khoán và chút đỉnh tiền dành dụm.”

“Ồ há!”

“Tui đã biết thế nào rồi cũng sẽ xảy ra như thế này. Tui sẽ rời Venice. Không thể sống ở đây được nữa. Tui sẽ đi New York City.”

“Cái gì?”

“New York City.”

“Tui nghe rõ rồi.”

“Tui trắng tay như anh thấy đó. Tôi nghĩ mình có thể sống được ở đó.”

“Chắc thế rồi, Jerry à!”

“Mất đi mấy nguồn tài chánh đó đâm ra lại là những điều tốt nhất xảy đến với tui, anh à!”

“Thực vậy sao?”

“Bây giờ tui cảm thấy mình sẵn sàng chiến đấu lại từ đầu. Anh đã từng nghe người ta nói đến những kẻ nائم thối thây dọc theo bờ biển. Tui nghĩ mình cũng thối thây như vậy ở đây. Tui phải thoát ra khỏi nơi đây. Hiện giờ tui không có gì phải lo lắng hết. Ngoại trừ mớ đồ đạc còn tùm lum tà la.”

“Đồ đạc nào?”

“Chắc là tui không thể nào thu vén hết được chúng rồi. Bà già tui sẽ từ Arizona đến ở đây trong lúc tui đi đây đi đó, rồi từ từ chắc tôi cũng sẽ quay trở lại nơi này thôi.”

“Ồn thôi, Jerry!

“Nhưng trước khi đến New York, tui sẽ ghé qua Thụy Sĩ và có lẽ cũng ghé qua Hy Lạp. Rồi từ đó tôi sẽ đến thẳng New York.”

“Được rồi, Jerry! Giữ liên lạc nghe.????” Always good to hear.”

Tôi lại quay về với những con khỉ. Mười hai con khỉ biết bay, Mẹ kiếp! Biến hóa cách nào cho chúng bay được đây? Tồn hết mười hai chai bia rồi mà vẫn chẳng đâu vào đâu. Tôi đi tìm nửa lít Scotch để dành khi cần tới trong tủ lạnh. Trộn một phần ba rượu, hai phần ba nước lạnh vào ly. Lẽ ra, tôi nên tiếp tục làm

cho cái sở bư điện chết tiệt ngoài phố. Nhưng, nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ cho dù đang ở trong hoàn cảnh ngặt nghèo, tôi nghĩ mình vẫn còn có cơ hội hơn, dù nhỏ. Chỉ làm sao cho mười hai con khí (gió) làm trò khí với nhau. Nếu mây sinh ra để làm thằng chặn lạc đà ở Arabia thì mây chẳng bao giờ có được cơ hội này đâu. Thằng người lên, đem mấy con khí ra vẽ trò (khí) cho chúng làm. Mây may mắn được trời phú cho chút tài năng; mây còn may mắn hơn nữa là mây không phải bị sinh ra ở Ấn Độ, nơi hàng hai chục đứa con nít có thể viết hay hơn mây nếu chúng biết viết. Nếu không hai chục thì cũng một chục đứa chứ không ít hơn.

Tôi nốc cạn nửa lít Scotch, nửa chai rượu vang, rồi lên giường, bỏ mặc mười hai con khí.

Sáng hôm sau, khoảng 9 giờ, tiếng chuông cửa réo. Đứng trước cửa là một con bé da đen cùng với một thằng thanh niên da trắng mặt mày ngu ngơ ngốc nghếch đeo kiếng không gọng. Chúng nó bảo rằng trong một bữa tiệc 3 đêm trước tôi có hứa là sẽ đi bơi thuyền với chúng nó. Tôi trở vào thay quần áo, leo lên xe cùng với hai đứa. Chúng nó lái đến một khu chung cư. Tôi thấy một thằng nhỏ tóc đen chạy ra. “Hello, Hank!” Nó chào tôi. Tôi thực sự không biết thằng bé này. Có thể tôi đã gặp nó trong một bữa tiệc. Thằng tóc đen đem ra mấy cái áo phao màu cam, phát cho mỗi người một cái. Kế đến

tôi biết chúng nó lái xe ra bến tàu. Thú thực, tôi không phân biệt được chỗ nào là cầu tàu, chỗ nào là nước. Rồi chúng giúp tôi leo xuống một cái bục bằng gỗ bập bênh để dẫn ra chỗ cầu nổi. Từ chỗ cái bục này ra đến bệ cầu nổi dài khoảng chừng hơn 1 mét. Chúng nó rất tận tình dìu tôi xuống.

“Cái con mẹ gì thế này?” Tôi hỏi. “Có đĩa nào mang theo cái gì uống không?” Tôi đã làm khi đi theo chúng. Không đĩa nào có cái gì để uống hết. Thế rồi, tôi thấy mình ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ đã được thuê sẵn, phía đuôi có gắn một động cơ nửa mã lực. Đáy thuyền đầy nước, có cả hai con cá chết trên đó. Tôi không biết một ai ngồi trên thuyền cả. Nhưng chúng nó đưa nào cũng biết tôi. Được thôi. Chúng nó lái thuyền ra biển. Tôi ới mưa tầm tã. Tôi thấy có con cá ép bơi lững thững trên mặt nước. Một con cá ép, ờ há, quần chung quanh một con khỉ biết bay. Không được, cái ý tưởng ấy khủng khiếp quá thể. Tôi lại gặp mình nôn ọe.

“Nhà văn vĩ đại của chúng ta thế nào rồi?”, có tiếng hỏi của thằng thanh niên da trắng mặt mũi trông ngu ngơ khù khờ, đang ngồi ở mũi thuyền, hỏi vọng xuống; cái thằng đeo kính không có gọng ấy mà.

“Nhà văn vĩ đại nào vậy?” Tôi hỏi, bụng đình ninh là nó đang nói về Rimbaud, mặc dù tôi chưa bao giờ cho rằng Rimbaud là một nhà văn vĩ đại.

“Ông, chính Ông,” Nó trả lời.

“Tui hả? Ồ, ờn mà. Nghĩ tui sẽ đi Greece (Hy Lạp) năm tới.”

“Grease (dầu nhớt)?” Nó hỏi lại. “Ý ông muốn nói lấy nhớt tống cho đầy lỗ đít của ông hả?”

“Không, tống đầy lỗ đít mày đó!”

Chiếc thuyền bon bon ra biển, nơi Conrad từng đến. Quỷ tha ma bắt Conrad đi. Tôi đã từng uống rượu Bourbon pha với Coca trong một căn phòng tối om ở Hollywood hồi năm 1970 hoặc bất cứ năm nào mà mọi người đọc được. Năm của cuộc làm tình tập thể của những con khỉ đã không bao giờ xảy ra. Động cơ chiếc thuyền lướt đi như muốn ngẫu nhiên nuốt trứng mặt biển. Nó đang ngắm hướng Ái-Nhĩ-Lan lao tới. Không phải, đó là Thái Bình Dương. Nó tiếp tục lao về phía Nhật bản.

Thì cũng mặc xác nó thôi.

[Nguyên tác: THE TWELVE FLYING MONKEYS WHO WON'T COPULATE PROPERLY, Trích trong tập truyện ngắn The Most Beautiful Woman in Town & Other Stories của Charles Bukowski do nhà xuất bản City Lights Books ấn hành (1988)]

ĐĂNG CẤP

Nguồn ảnh (tvtropes.org)

Tôi không quả quyết được cái nơi ấy là ở đâu. Hình như đâu đó phía Đông Bắc của California. Hemingway vừa mới viết xong một cuốn tiểu thuyết. Ông ta từ châu Âu, hay một nơi nào đó, về ở cái nơi mà tôi đang nói đến. Nhưng hiện giờ thì ông ta đang so găng với một ai đó trên võ đài. Trận đấu võ đài mà có mặt đủ thành phần bộ tộc của ông ta: ký giả, nhà phê bình, nhà văn và còn có cả các nữ lưu trẻ đẹp ngồi ngay ở hàng ghế cạnh võ đài. Phần lớn số này không chú ý nhìn lên võ đài xem hai võ sĩ đang thi đấu. Họ mãi mê nói chuyện, cười cợt với nhau.

Mặt trời đã lên. Lúc đó là khoảng đầu giờ chiều. Tôi đang xem Ernie thi đấu. Có vẻ như ông ấy đang đùa giỡn với đối thủ của mình. Ông ta móc ngược, với tay chéo qua đầu đối phương hoặc múa may bất cứ điều gì, bất cứ lúc nào ông ta muốn. Rồi Ernie cho đối thủ đo ván. Mọi người cùng nhìn lên võ đài. Đối thủ của Hem gượng dậy được khi trọng tài đếm đến 8. Hem tiến đến gần đối thủ, rồi đột nhiên ngừng lại. Ông ta kéo miệng ngậm an toàn trong miệng ra, cười sảng khoái, rồi xua tay ra dấu cho đối thủ hãy lui về. Hem thắng trận quá dễ dàng. Ông ta lui về góc của mình, ngồi xuống, bật ngửa đầu để cho một ai đó tiếp nước vô miệng mình.

Tôi rời ghế đứng dậy, chậm rãi đi qua theo lối đi giữa những hàng ghế. Đến gần bên Hem, tôi lấy tay đung nhẹ bên hông ông ta.

“Thưa ông Hemingway?”

“Tôi nghe, chuyện gì?”

“Tôi muốn được so găng với ông.”

“Anh có chút kinh nghiệm đánh box nào không?”

“Không.”

“Vậy thì đi tìm lấy cho mình ít kinh nghiệm trước đã.”

“Tôi lên để hạ đo ván ông đây.”

Ernie cười lớn. Ông ta bảo một gã đang ngồi ở góc, “dẫn thằng nhỏ này đi sửa soạn các thứ găng ghiếc cho nó.”

Gã kia bèn nhảy ra khỏi võ đài. Tôi theo bước gã vào phòng thay đồ.

“Chú mày điên à, nhóc?” gã hỏi tôi.

“Tôi không biết. Nhưng tôi không nghĩ mình điên.”

“Nè, mặc thử cái quần này.”

“OK.”

“Không được rồi. Rộng quá!”

“Kệ mẹ nó đi! Không sao hết!”

“OK, để tao quấn băng tay cho chú mày.”

“Không cần quấn băng.”

“Không cần quấn băng?”

“Không cần quấn băng.”

“Thế chú mày có muốn ngậm miếng an toàn vào miệng không?”

“Cũng chẳng cần nó làm gì.”

“Chú mày không muốn thay giày khác?”

“Giày này được rồi.”

Tôi châm một chiếc xì-gà rồi theo anh ta ra võ đài. Vừa đi tôi vừa phì phà khói. Hemingway đã nhảy lên võ đài và người ta đeo găng cho ông ta. Không

có ai ở phía bên góc của tôi. Cuối cùng, có một người chạy đến và đeo găng cho tôi. Cả hai chúng tôi được lệnh trọng tài ra đứng ở giữa võ đài để nghe hướng dẫn.

“Nào, bây giờ khi anh ôm sát đối thủ,” Viên trọng tài nói, “Tôi sẽ...”

“Tôi không đánh kiểu ôm sát người,” Tôi bảo trọng tài.

Những hướng dẫn khác được trọng tài nhắc nhở

“Được rồi. Bây giờ hai anh về lại góc của mình. Khi nghe tiếng keng đánh, tức trận đấu bắt đầu. Cầu cho người nào giỏi hơn người đó sẽ là kẻ chiến thắng. Và, ông ta nói với tôi, “Tốt nhất anh nên bỏ điều xì gà ra khỏi miệng anh đi.”

Khi tiếng keng gõ, tôi nhào ra giữa võ đài với điều xì gà vẫn còn trong miệng. Rít một hơi đầy khói, tôi phà thẳng vào mặt của Ernest Hemingway. Phía dưới khán giả cười rần.

Hem lao vào, đâm và móc, nhưng cả hai đều trượt. Đôi chân tôi di chuyển rất nhanh. Tôi tung tăng nhảy những bước nhỏ, lao vào Hem, tap tap tap tap tap, 5 cú đâm nhanh như chớp vào mũi của Papa. Tôi liếc xuống nhìn một cô gái ngồi ở hàng ghế đầu. Cũng

vừa lúc Hem vung một cú tay phải, hất văng điều xì gà ra khỏi miệng tôi. Tôi cảm thấy nóng ở miệng và má, bèn lấy tay phải bóp tro còn nóng đi. Tôi nhổ mẩu xì-gà còn đang cắn trên miệng và móc một cú vào bụng Hem. Hem móc một cú từ dưới lên vào bên phải của tôi, đồng thời tay trái vung lên một cú vào tai tôi. Ông ta cúi xuống phía bên phải tôi và tung một cú vô-lê đẩy mạnh tôi ngã vào dây võ đài. Và ngay khi vừa lúc tiếng keng hết hiệp, Hem đã kịp vung tay phải cho tôi một cú vào cằm. Tôi đứng dậy, đi về phía góc của mình.

Một người bước đến góc của tôi với một cái thùng trên tay.

“Ông Hemingway muốn biết nếu chú mày sẵn sàng chơi thêm một hiệp nữa?” Anh ta hỏi tôi.

“Anh nói với ông Hemingway rằng ông ta may mắn đó. Khói nó vương ở trong mắt tôi. Một hiệp nữa là quá đủ cho tôi hoàn tất công việc.”

Anh chàng cầm cái thùng chạy qua bên Hem và tôi thấy ông ta cười ngất.

Tiếng keng vang lên, tôi phóng ra ngay. Tôi bắt đầu nhẩy chồm tới, không mạnh lắm nhưng phối hợp khá đồng bộ với các cử động khác. Ernie lui lại, ông

ta hụt đòn. Lần đầu tiên, tôi thấy trong mắt ông ta có một vẻ thiếu tự tin.

Thằng bé này là ai vậy? Ông ta đang nghĩ ngợi. Tôi giảm tốc độ đấm để mỗi cú đấm sẽ làm ông ta thối hơn. Cứ mỗi lần hạ xuống là một cú đích đáng. Đầu. Cơ thể. Rồi nhiều chỗ khác nhau. Tôi đấm như Sugar Ray* và đánh như Dempsey (1).

Tôi dồn Hemingway đứng sát dây võ đài, khiến ông ta không thể ngã được. Cứ mỗi lần ông ta sắp ngã là tôi lại bồi thêm một cú móc từ dưới lên khiến ông ta không thể ngã tới được. Đó là sát nhân. *Death in the Afternoon (Cái chết vào buổi chiều)*. (2)

Tôi lui lại. Hemingway ngã dúi về đằng trước, bất tỉnh.

Tôi dùng răng kéo dây găng, tháo găng ra rồi chuồn khỏi võ đài. Tôi vào phòng thay quần áo của mình, ý tôi muốn nói là phòng thay quần áo của Hemingway và tắm rửa. Tôi uống một chai bia, đốt một điếu xì gà và ngồi trên mép bàn xoa bóp. Họ khiêng Ernie vào và để ông nằm trên một chiếc bàn khác. Ông ta vẫn chưa tỉnh lại. Tôi tràn trề ngồi đó, nhìn mọi người đang lo lắng cho Ernie. Trong phòng có cả phụ nữ nữa, nhưng tôi cứ mặc kệ. Rồi có một người đến bên tôi.

“Chú mày là ai? Tên gì?”

“Henry Chinaski.”

“Chưa từng nghe cái tên này,” Anh ta bảo.

“Rồi anh sẽ nghe mà,” Tôi nói.

Tất cả mọi người bu quanh tôi. Ernie bị bỏ xó một mình. Tôi nghiệp cho Ernie. Chung quanh tôi có đủ mọi người trong phòng. Tôi rẽ rời cả người từ trên xuống, ngoại trừ một chỗ. Một vị có dáng dấp mệnh phụ chăm chăm nhìn tôi không sót chỗ nào. Bà ta có vẻ giàu có, thượng lưu, trí thức và đủ mọi thứ trên người bà ta đều chứng tỏ đẳng cấp – dáng người xinh, khuôn mặt xinh, quần áo đẹp, đủ cả.

“Anh làm cái gì?” Có người hỏi tôi.

“Chơi gái và nhậu.”

“Không, không! Ý tôi muốn hỏi về nghề nghiệp của anh?”

“Rửa chén nhà hàng.”

“Rửa chén nhà hàng?”

“Phải.”

“Anh có thú vui nào không?”

“Chà, tôi không biết là liệu tôi có thể coi đó là một thú vui được không nghe: Tôi viết.”

“Anh viết?”

“Phải.”

“Viết cái gì?”

“Truyện ngắn. Đọc cũng khá hấp dẫn.”

“Có phổ biến, in ấn ở đâu chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao?”

“Tôi chưa có gửi cho ai hết.”

“Truyện của anh để ở đâu?”

“Kia kìa,” Tôi chỉ tay vào một cái vali rách bươm.

“Nghe này, tôi làm công việc phê bình văn học cho tờ The New York Times. Anh có bằng lòng cho tôi đem truyện của anh về đọc không? Tôi sẽ đem trả lại anh khi đọc xong.”

“Này anh bạn vô dụng à, đó là chuyện nhỏ với tôi. Chỉ có điều, tôi không biết tôi sẽ ở đâu để cho anh bạn tìm thôi.”

Người đàn bà mang dáng dấp thương lưu bước tới.
“Anh ta sẽ ở chỗ tôi.”

Rồi bà ta bảo tôi, “Đủ rồi, Henry, đi mặc đồ vào. Đường khá xa đấy. Vả lại, chúng ta sẽ có nhiều thứ để bàn bạc..”

Tôi đang mặc lại quần áo, thì vừa lúc Ernie tỉnh lại.

“Chuyện quái quỷ gì xảy ra thế?” Ông ta hỏi.

“Ông đã đụng phải một tay không vừa, ông Hemingway à!” Một người nói.

Mặc đồ xong xuôi, tôi bước đến bàn của Hemingway.

“Ông là một người hết sảy, Papa à. Nhưng không có ai chiến thắng mà không biết đến chiến bại.”

Tôi bắt tay ông ta. “Đừng làm nổ tung não mình, ông nhé!”(3)

Tôi rời khỏi võ đài cùng với vị nữ lưu đảng cấp xã hội. Chúng tôi bước lên một chiếc xe mui trần màu vàng dài không dưới nửa dặm phố. Bà ta thản nhiên

đạp lún chân ga, chiếc xe chém góc như trượt trên mặt đường cùng với âm thanh vỏ xe rít lên lạnh lạnh. Đúng là đấng cấp. Nếu nàng làm tình cũng giống như lái xe thì đêm nay sẽ là một đêm quá trọn vẹn cho tôi.

Nơi đến nằm mãi trên những ngọn đồi, tách biệt hẳn với chung quanh. Một viên quản gia ra mở cửa.

“George,” Vị nữ lưu bảo ông ta, “đêm nay về nghỉ đi. Ồ, mà tui nghỉ lại rồi, nghỉ hẳn một tuần nghe!”

Chúng tôi bước vào trong nhà, thấy một gã bự con đang ngồi trên ghế với ly rượu.

“Tommy,” Vị nữ lưu phán, “biến ngay!”

Chúng tôi tiếp tục đi.

“Anh chàng to con đó là ai vậy?” Tôi hỏi nàng.

“Thomas Wolfe,”(4) Nàng trả lời, “chán phèo!”

Nàng ngừng lại ở bếp, thò tay lấy một chai Bourbon và hai cái ly.

Rồi quay qua tôi, bảo: “Vô đây.”

Tôi theo nàng vào trong phòng ngủ.

Sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại đánh thức chúng tôi dậy. Cú điện thoại là cho tôi. Nàng đưa cho tôi cái điện thoại. Lúc ấy, tôi ngồi dậy trên giường sát bên cạnh nàng.

“Ông Chinaski?”

“Tôi nghe?”

“Tôi đã đọc truyện của ông. Hấp dẫn quá khiến suốt đêm tôi không ngủ được. Chắc chắn ông phải là bậc thiên tài vĩ đại nhất của thập kỷ đấy!”

“Chỉ của thập kỷ thôi sao?”

“Ồ, có lẽ của cả thế kỷ.”

“Ừ, được hơn rồi đấy.”

“Hai biên tập viên của tờ *Harper's* và *Atlantic* (5) hiện đang ngồi với tôi đây. Ông có thể cảm thấy khó tin nhưng mỗi vị đã bằng lòng nhận mỗi người 5 truyện cho đăng trong các số báo sắp tới của họ.”

“Tôi tin chớ!” Tôi trả lời.

Anh chàng phê bình gia văn học gác máy. Tôi nằm xuống lại trên giường. Buổi sáng hôm đó, tôi và vị nữ lưu đảng cấp còn quần thảo nhau thêm một hiệp nữa.

[Trích trong tập truyện ngắn SOUTH OF NO NORTH – STORIES OF THE BURIED LIFE của Charles Bukowski do nhà xuất bản HarperCollins, ấn bản e-books.]

CHÚ THÍCH:

1. Sugar Ray Robinso (1921 -1989); Jack Dempsey (1895-1983): hay tay võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp người Mỹ.

2. *Death in the Afternoon* (*Cái chết vào buổi chiều*): Tên một tác phẩm tiểu thuyết của E. Hemingway xuất bản năm 1935.

3. Ngày 3 tháng 7 năm 1961, tờ NYT đưa tin E. Hemingway đã được tìm thấy nằm chết vì một viên đạn bắn vào đầu tại nhà riêng ở Ketchum, Idaho. Vợ ông, bà Mary cho biết, trong lúc lau súng ông đã bất cẩn để gây ra tai nạn.

4. Thomas Wolfe (1900-1938): Tiểu thuyết gia người Mỹ, tác giả: Look Homeward, Angel.

5. Harper's: Nguyệt san văn học, văn hóa, chính trị, tài chính ra đời từ năm 1850 ở New York và là tờ tạp chí có tuổi thọ cao nhất ở Mỹ hiện nay.

The Atlantic: tờ Nguyệt San có tuổi thọ thứ nhì (từ 1867 ở Washington, DC)) sau Harper's. Chuyên về văn hóa, chính trị, thương mại, nghệ thuật, khoa học kỹ thuật...

CỖI NHÂN SINH

*Charles Bukowski – 100 năm sau (Nguồn:
kenneturner.com)*

THẾ GIỚI NGƯỜI CHẾT*

1.

Đó là một cái khách sạn ở gần đỉnh một ngọn đồi với độ dốc vừa đủ để giúp bạn chạy đến tiệm rượu, mua chai rượu rồi bò lên ngọn dốc trở về nhà với một sự cố gắng vừa đủ để bạn thấy nó xứng với cái thứ bạn đang cầm trên tay. Khách sạn này trước đây đã được sơn màu xanh giống màu xanh của lông con công, rất nhiều chỗ đậm đến chói mắt. Nhưng bây giờ thì sau những cơn mưa, thứ mưa đặc biệt của vùng Los Angeles, đã rửa sạch và làm phai màu tất cả mọi thứ, thì những chỗ đậm màu ấy chỉ còn chút gì thoi thóp giữa ngày tháng – giống như những cư dân hiện đang sống bên trong.

Làm cách nào mà tôi đã dọn vào ở đây, hoặc tại sao tôi phải rời bỏ chỗ ở cũ, tôi hoàn toàn không còn nhớ được một chi tiết nào. Có lẽ là do tôi uống rượu nhiều hơn làm việc và những cuộc cãi vã vào lúc “giữa sáng” với những quý bà ăn sương. Khi tôi nói “giữa sáng”, thì không có nghĩa là vào lúc 10:30 sáng, mà chính là “nửa đêm về sáng”, tức khoảng 3:30 sáng. Thông thường, mỗi khi chuyện đó xảy ra, nếu cảnh sát không được gọi đến thì bao giờ dưới cánh cửa phòng tôi cũng có một mảnh giấy xé ra từ

một tập vở, nguyệt ngọc bằng bút chì vài hàng chữ: “Thưa ông, chúng tôi buộc phải yêu cầu ông dọn ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.” Có lần, vụ cãi nhau của chúng tôi xảy ra vào giữa trưa. Khi cuộc cãi vã chấm dứt, chúng tôi quét dọn ly vở, chai bê, tàn thuốc, bỏ hết vào các túi giấy, rồi đi ngủ, rồi thức dậy, rồi nằm lên nhau thì tôi nghe có tiếng chìa khóa đút vào ổ khóa cửa. Tôi ngạc nhiên đến độ không biết là mình vẫn cứ nhấp nhô lui tới trên người bạn tình. Cửa mở, bước vào là gã quản lý khách sạn nhỏ thó, chừng 45 tuổi, trên đầu không một sợi tóc nào ngoại trừ chỗ chung quanh vành tai và , có thể, chung quanh vùng hạ bộ. Gã đứng đó nhìn chăm chăm vào phần dưới cơ thể nàng, rồi sấn thêm một bước, lấy tay chỉ, “Bà – bà ra khỏi đây ngay!” Tôi ngừng đập, nằm ngửa trên giường, nhìn nghiêng khuôn mặt gã. Gã bèn chỉ thẳng vào tôi. “Và Ông nữa, ra khỏi đây ngay!”. Nói xong, gã quản lý khách sạn quay lưng, đi đến cửa, bước ra rồi nhẹ nhàng khép cửa lại. Tôi lại hì hục khởi động bộ máy từ đầu. Lần đó, chúng tôi cho nhau một món quà chia tay tuyệt cú mèo.

Dù sao thì, đó, tôi đó, ở cái khách sạn màu xanh, cái khách sạn màu xanh bạc thếp. Tôi ở đó với hành trang là một chiếc va-li đầy giẻ rách. Lúc ấy thì chỉ có mình tôi thôi, nhưng tôi có tiền trả tiền thuê phòng, thời gian tỉnh táo nhiều hơn thời gian say xỉn. Căn phòng tôi ở phía trước, nhìn ra đường phố,

tầng thứ 3, điện thoại mắc ngoài hành lang, bếp điện để ở gần cửa sổ, bồn rửa bát khá lớn, tủ lạnh nhỏ thôi nhưng gắn sát vào tường, hai chiếc ghế, một cái bàn, giường ngủ và phòng tắm ở cuối dãy hành lang. Tuy khách sạn cũ kỹ, nhưng vẫn có một cái thang máy. Trước đó, chỗ này có một lớp học sát cạnh. Đó là nơi tôi trú ngụ những ngày tháng ấy. Việc đầu tiên tôi làm sau khi dọn đồ xong xuôi là vớ lấy chai rượu tu một hớp. Uống xong, tôi giết được hai con gián. Thế là đã đủ để cho tôi có cảm tưởng mình đã thuộc về nơi này. Sau đó, tôi chạy ra hành lang nhấc điện thoại gọi cho một quý phu nhân mà tôi nghĩ cô ấy có thể giúp đỡ gì được tôi chẳng nhưng gọi mãi không được. Hẳn nhiên cô ta đang bận giúp đỡ một ai đó rồi.

2.

Khoảng 3 giờ sáng, có ai đó gõ cửa phòng tôi. Tôi vớ lấy cái áo khoác ngủ rách bươm choàng vào người rồi ra mở cửa. Trước mặt tôi là một phụ nữ trong chiếc áo choàng tắm. “Sao hả?”. Tôi hỏi. “Sao?”

“Tôi là láng giềng của ông. Tên tôi là Mitzi. Phòng tôi ở cuối hành lang. Tôi có nhìn thấy ông ra gọi điện thoại lúc chiều.”

“Vậy sao?” Tôi nói.

Cô ta chìa ra trước mặt tôi một vật cô vẫn giấu sau lưng. Đó là một chai nửa lít Whiskey thượng hạng.

“Vào đi,” Tôi bảo cô ta.

Tôi lấy ra hai cái ly, lau sạch sẽ rồi mở chai rượu.

“Pha hay không pha?”

“Chừng hai phần ba nước.”

Ở chỗ bồn rửa có một cái kính nhỏ. Cô ta ra đứng đó cuốn tròn từng lọn tóc của mình. Tôi đưa cho Mitzi ly rượu rồi ngồi xuống cạnh giường.

“Tôi thấy anh ở hành lang. Nhìn anh, tôi đánh giá anh là một người tử tế. Tôi có khả năng nhận biết điều đó ở con người. Ở đây có một số người không được tử tế lắm đâu.”

“Người ta bảo tôi là một thằng cà chớn.”

“Tôi không tin!”

“Thì tôi cũng đâu có tin.”

Tôi cạn ly của mình. Còn Mitzi chỉ nhấp nhấp chút một, nên tôi pha thêm một ly khác. Chúng tôi nói

chuyện băng quơ. Tôi uống thêm một ly thứ ba. Rồi tôi đứng dậy, bước ra phía sau nàng.

“Ôi, cái ông khùng này!”

Tôi ấy tới từ phía sau.

“Ôi trời! đồ trời đánh thánh đâm!”

Trên tay nàng đang cầm một cái cuộn tóc. Tôi kéo nàng sát vào mình, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mong manh của nàng. Nàng mềm mại và mở rộng sẵn sàng. Tôi đưa ly rượu vào tay nàng, kéo nàng xuống giường, để nàng ngồi ngay ngắn và bảo. “Uống cạn!” Nàng nghe lời. Tôi pha thêm cho nàng một ly nữa. Trên người tôi không có gì ngoài cái áo ngủ tả tơi. Chiếc áo ngủ toang hoác. Cái vật ấy lộ hình sừng sững. Ôi trời ơi, tôi thấy mình bản thủ làm sao. Tôi tưởng mình đang là một diễn viên, đang đóng một vai trong một cuốn phim. Loại phim gia đình dành cho tương lai của năm 2490 sau Công Nguyên. Tôi cố nén không cười nhạo chính mình trong điệu bộ đi tới đi lui lúng lẳng cái của nợ trông ngu hết biết. Thực ra là tôi thèm chai rượu. Chính cái tòa lâu đài nằm trên đồi mới là thứ tôi muốn. Một phòng tắm hơi là thứ tôi muốn. Tất cả mọi thứ ngoại trừ cái này. Chúng tôi ngồi im lặng uống rượu. Rồi tôi ôm hôn nàng lần nữa, cố nhét cái lưỡi sắc mùi thuốc lá xuống tận cổ họng nàng. Tôi buông

nàng, trôi lên để thở. Tôi mở rộng áo nàng. Kìa là đôi bầu ngực. Không nhiều lắm, trông khá tội nghiệp. Tôi cúi xuống, mở miệng tìm được một bầu. Tôi ngậm lấy, kéo căng ra và nó nhão nhoẹt như một quả bong bóng chỉ được bơm vào một nửa thứ khí Helium đã cũ. Tôi vẫn can đảm tiếp tục ngậm đầu vú trong khi đó bàn tay nàng đã thò xuống nắm lấy cái của nợ lòng thông và cong lưng lại. Chúng tôi ngã đè lên nhau như thế trên mặt giường rẻ tiền. Vớ áo choàng còn mặc trên người, chúng tôi làm chuyện phải làm giữa hai người nam và nữ.

3.

Tên của anh ta là Lou. Lou là một cựu tù phạm và cựu thợ mỏ đá cứng. Anh ta ngụ ở tầng dưới của khách sạn. Công việc cuối cùng của Lou là cọ rửa nồi niêu ở một xưởng nấu kẹo. Anh ta mất công việc đó – cũng như tất cả những việc khác – vì uống rượu. Tiền bảo hiểm thất nghiệp rồi cũng đến lúc cạn, chúng tôi giống như loài chuột – loài chuột không có một chỗ nào để ẩn trốn, chuột mà phải trả tiền thuê nhà, với cái bụng lúc nào cũng đói, với dụng cụ làm tình còn trong thời kỳ sung sức, với tinh thần luôn luôn mệt mỏi, và không có học vấn, không có nghề nghiệp trong tay. Tệ thật! tệ hơn cút! như người ta thường nói, đây là nước Mỹ. Chúng tôi đâu có đòi hỏi gì nhiều nhận cho cam, vậy mà cũng chẳng được gì. Tệ như cút.

Tôi gặp Lou trong một bữa nhậu. Phòng tôi là nơi đặt bàn nhậu nên người ra kẻ vào. Rất nhiều dân nhậu ghé vào. Có một tay người da đỏ, Dick, chuyên đi vào các tiệm rượu chôm chia. Hắn tích trữ mấy chai nửa lít lấy trộm được rồi giấu trong tủ quần áo. Hắn nói làm vậy để cho hắn cảm giác an toàn. Khi bọn tôi không thể kiếm ra rượu ở đâu được thì tủ rượu của Dick luôn là giải pháp sau cùng.

Tôi không được thiện nghệ lắm trong việc chôm chia ở các cửa tiệm bán hàng, nhưng cũng học được chút mách khéo từ Alabam. Gã này có hàng rìa con kiến trên mép và là một tên trộm có hạng. Trước đây gã làm công việc dọn dẹp phòng ốc ở bệnh viện. Mách khéo của Alabam là ném miếng thịt hay những vật dụng đáng giá vào một cái túi lớn rồi rải khoai tây trên mặt để che lại. Quầy tính tiền cân cái túi nặng nhưng giá là giá khoai tây. Nhưng tôi có khả năng xoay sở tốt nhất với thằng Dick để nó bằng lòng bán chịu cho tôi. Ở khu vực chung quanh đó có khối thằng tên Dick, kể cả thằng đứng quầy ở tiệm rượu cũng tên Dick. Bọn tôi gầy sòng ngời uống cả đêm thì thế nào cũng đến lúc hết rượu. Những lúc như thế, việc đầu tiên tôi làm là bảo một thằng trong bọn chạy ra tiệm rượu. *Mày cứ ra bảo thằng Dick rằng tao – tên tao là Hank – kêu mày đi mua thiếu cho tao một chai rượu, nếu nó cự nự cứ bảo nó gọi điện thoại cho tao.* Dĩ nhiên thằng được sai bèn đi

ngay. Bọn tôi ngồi chờ mệt nghỉ, thuốc lá đốt liên miên. Rồi thấy thằng được sai đi quay trở về. “Dick nói không bán chịu nữa. Nó bảo lời hứa của ông không còn giá trị nữa!”

“CÚT!” Tôi gầm lên.

Và tôi sẽ lồng lộn lên như một thằng bị ai đó đào má tổ nhà nó lên. “ĐÉO MẸ NÓ, THẲNG CÚT, THẲNG CHÓ!”

Tôi thực sự giận dữ vì đó là một sự giận dữ chính đáng, dù tôi không biết tại sao tôi lại giận dữ. Tôi chạy ra khỏi phòng, đóng sập cửa lại, vào thang máy, chạy ra con đồi dẫn đến tiệm rượu...thằng chó má bản thủ, đéo mẹ nó! Và đây, tiệm rượu đây.

“Hey, Dick!”

“Hello, Hank!”

“Tôi cần hai chai nghe!” (Tôi nói tên loại rượu ngon hảo hạng). “Hai gói thuốc, hai cây xì gà, và xem nào...một hộp đậu phộng nữa, phải rồi!”

Dick sẽ sắp một loạt những thứ tôi vừa đặt mua trước mặt tôi. Rồi đứng đó nhìn tôi.

“Ông sẽ thanh toán những thứ này liền chứ?”

“Dick, tôi muốn anh ghi chúng vào sổ cho tôi.”

“Ông còn nợ tôi \$23.50. Trước đây, ông vẫn trả sòng phẳng những món nợ, mặc dù ông trả làm nhiều lần, nhiều tuần. Tôi còn nhớ là cứ đến chiều thứ Sáu là ông thanh toán. Đã 3 tuần nay ông không trả tôi các nào. Ông đâu phải thuộc loại mấy thằng cầu bơ cầu bất kia. Ông là người có đẳng cấp mà. Tôi tin ông. Ông nên cố trả tôi, một hai đồng một lần gì đó cũng được mà.”

“Nè, Dick, Tôi không có hứng thú cãi nhau với anh lúc này đâu. Anh có định bỏ những thứ này vào túi cho tôi hay là lấy chúng lại?”

Tôi đẩy những chai lọ, hộp hiếc về phía thằng Dick rồi ra về chờ đợi, miệng phì phà thuốc lá như thể cả thế giới này đang nằm gọn trong tay tôi. Tôi không mang trên người một thứ đẳng cấp nào cao hơn đẳng cấp của lũ cào cào châu chấu. Vì thế, tôi chẳng có một cảm giác nào ngoại trừ nỗi lo sợ rằng anh ta sẽ làm cái điều vô cùng hợp lý là cất những thứ bày ra đó trở lại kệ và yêu cầu tôi đi chỗ khác chơi. Nhưng với nét mặt lúc nào cũng ủ rũ, anh ta bỏ hết mọi thứ trước mặt tôi vào trong cái túi. Tôi đứng chờ cho đến khi anh ta cộng xong số tiền nợ mới hôm nay. Anh ta cho tôi biết tổng số tiền, tôi gật đầu nhận rồi bước ra. Trong những trường hợp như vậy, rượu bao giờ cũng ngon hơn bình thường rất nhiều. Khi trở về

bàn nhậu với cái túi trên tay, trước mặt các đấng đê tử ma men, tôi là một vị vua không ngại.

***

Một đêm, tôi ngồi nhậu với Lou trong phòng của hắn. Hắn trễ tiền nhà một tuần rồi; còn tôi thì cũng đến lúc phải thanh toán. Chúng tôi ngồi uống vang đỏ. Thậm chí chúng tôi cũng tự vắn lấy thuốc lá để hút. Lou có một cái máy vắn thuốc cho ra sản phẩm không tệ. Điều quan trọng là làm sao giữ cho được bốn bức tường che chở cho mình. Nếu mình vẫn còn bốn bức tường, mình vẫn còn cơ hội. Một khi bị ném ra ngoài đường là mình ăn cứt rồi. Chúng nó sẽ nuốt mình, thực sự sẽ nuốt mình. Tại sao lại lấy cắp cái thứ mình không thể nấu nướng được? Làm cách nào mà mình xoay sở được khi mà mình sống lây lất trong một con hẻm? Làm sao mình ngủ được khi cả phòng ai cũng ngáy như sấm gọi đò? Và chôm chia đôi giày của chính mình? Và hôi hám như tổ cú? Và rò rò đại đại? Thậm chí cũng không thể thủ dâm được nữa. Làm như vậy cần phải có bốn bức tường. Cứ cho một người bốn bức tường đủ dài, anh ta sẽ tìm cách làm chủ thế giới cho mà xem.

Vì vậy, chúng tôi thực sự lo lắng. Mỗi bước chân đến gần đều nghe như tiếng bước chân của mụ chủ nhà. Một thứ chủ nhà rất là huyền bí. Một con đàn bà tóc vàng tuy còn khá trẻ nhưng khó có ai dụ dỗ

được. Tôi đối phó với mẹ ta bằng một sự tự tin chủ quan, nghĩ rằng mẹ ta sẽ ngã vào vòng tay mình dễ dàng. Quả thật, mẹ đến phòng tôi thật. Nhưng chỉ để đòi tiền mượn phòng. Mẹ ta có một anh chồng, nhưng chúng tôi chưa bao giờ gặp anh ta. Họ ở đó nhưng hình như cũng không phải ở đó. Chúng tôi cũng đã có ý định của riêng mình với hy vọng mong manh rằng nếu mình tìm được cách nào ngủ với mẹ ta thì ắt mọi khó khăn về tiền phòng sẽ giải quyết được gọn ghẽ. Nhưng cố cách mấy tôi vẫn không thể làm được điều mình muốn. Sự thất bại này gây cho tôi một cảm giác vô cùng bất an. Vì vậy, hằng đêm chúng tôi ngồi đó, hút thuốc chúng tôi tự vấn lấy, uống thứ rượu rẻ tiền nhìn bốn bức tường chung quanh mình đang từ từ rữa ra, biến mất. Những lúc như thế này chỉ có nói chuyện được với nhau là nhất. Chúng tôi nói chuyện trên trời dưới đất giữa hơi men rẻ tiền. Chúng tôi là những thằng khùng bởi vì chúng tôi muốn sống. Dù biết có sống được thì cũng chẳng ra một đời sống nhưng ai là người không muốn sống?

4.

Đầu tôi nhức cả một tuần rưỡi nay. Sau những cơn say, cảm giác ngày ngật ấy cũng có cái đã của nó. Lou thường lo tìm rượu mang đến cho tôi giải nghệ và luôn miệng xin lỗi cho đến khi tôi cảm thấy cần

phải nôn ra cho nhẹ người. Thời gian này tôi cũng có đến chỗ làm đôi ngày chất thùng hàng lên xe. Lou lượm được một cái ví ai đánh rơi trong nhà xí của quán rượu, trong đó có 35 đô la. Vậy là chúng tôi có tiền để mua rượu. Cũng được một khoảng thời gian. Nhưng tôi có cảm tưởng mình nợ Lou một cái gì đó. Một đêm, tôi khám phá ra được tại sao. Lou đang kể về cô bạn gái của anh.

“Nàng có thân hình hết sảy! Bộ ngực cũng hết sảy! Và nàng còn trẻ, rất trẻ Hank à!”

“Vậy hả?”

“Nếu như nàng ta bỏ rượu thì tuyệt. Lúc nào nàng cũng xin. Không trả được tiền mượn nhà nên nàng phải ngủ dưới tầng hầm.”

“Ở dưới hầm?”

“Ồ há, khi anh không có tiền để trả tiền thuê nhà thì họ đưa anh xuống tầng hầm.”

“Hiện giờ cô vẫn còn ở dưới đó?”

“Vẫn còn.”

Chúng tôi ngồi uống thêm một lúc. Rồi tôi bảo Lou, “Lou này, tối nay tôi phải nghỉ làm sớm. Có việc cần phải lo cho xong.”

“OK. Về đi, chú nhỏ!”

Anh ta bỏ ra ngoài. Tôi cũng đi về và ghé tiệm rượu mua một chai Whiskey. Tôi mò xuống tầng hầm. Đường đi xuống dưới đó chỉ có một cửa. Tôi gõ lên cánh cửa. Cửa mở và đứng trước mặt tôi là một cơ thể trẻ trung, trên người trần xù chiếc quần lót và áo ngực, nhưng chân lại đi giày cao gót và bên ngoài choàng một lớp áo mỏng teng. Tôi tự mình bước vào. Cô gái hét lên:

“Cút ngay! Ông cút ra khỏi đây ngay!”

Tôi rút chai rượu ra khỏi cái túi giầy và giơ lên trước mặt cô gái.

“Cút ngay,” giọng cô ta đã nhỏ lại.

“Chỗ này cũng xinh xắn đấy. Cô để ly chỗ nào vậy?”

Cô gái đưa ngón tay chỉ. Tôi đi theo ngón tay và lấy ra 2 cái ly uống nước, rót rượu chừng một nửa vào mỗi ly rồi cùng cô gái ngồi bên thành giường uống rượu.

“Cạn ly đi em. Anh ở trên lầu trên.”

Tôi cởi chiếc áo ngực của cô gái. Bộ ngực cô đẹp tuyệt trần. Tôi hôn cổ, rồi miệng. Tôi cảm thấy mình trần trụi sinh lực. Chúng tôi rót thêm rượu. Rồi tôi tháo bỏ chiếc quần lót của cô và cho của tôi vào. Của nàng vẫn còn ngon lành hết biết. Chúng tôi thức suốt đêm, quấn nhau thêm một vòng nữa, rồi thêm một lần cuối trước khi tôi ra về vào buổi sáng hôm sau. Có vẻ như cô gái khoái tôi. Cô còn ngon lành quá xá mà.

Một đêm, tôi ngồi trong phòng của Lou và hỏi anh ta, “Mới đây, anh có gặp cô bạn gái của mình không?”

“Không, không, tôi vừa định nói cho anh biết về nàng. Họ đã tổng cổ nàng đi rồi. Họ không cho nàng ở tầng hầm nữa. Tôi cố ý tìm nàng khắp nơi nhưng vẫn biệt vô âm tín. Chỗ nào tôi cũng rúc đầu vô tìm. Quý thần ơi, tôi phát bệnh rồi đây nè. Một cô gái đáng tiền biết là chừng nào! Anh không thể nào thấu hiểu được cảm giác của tôi đâu!”

“Có, tôi hiểu, anh Lou à.”

Cả hai chúng tôi cùng nâng ly uống cho cô gái trong thinh lặng.

***

TRƯỚC CƠN SAY*

Tôi đã từng gặp đủ các tay làm văn hóa: nhà văn, họa sĩ, biên tập viên, giáo sư, nghệ sĩ, chẳng có ai thực sự xứng danh đàn ông ở nghĩa nguyên thủy, tức những con người có sức lôi cuốn kẻ khác. Họ trông ngon lành hơn khi ở trên những trang sách, trên mặt những họa phẩm. Trong khi chúng ta khó lòng phủ nhận tầm quan trọng của những hình ảnh vừa kể nhưng vẫn cảm thấy rất không thoải mái khi ngồi đối diện với họ, lắng nghe họ nói chuyện hay quan sát khuôn mặt của họ. Cái gọi là mằm sống, nếu có, thì cũng chìm ngấm mất tâm trong những tác phẩm họ viết, vẽ ra. Để giải trí cho chính mình, để được no đủ về tâm hồn, để được nét thanh nhã cần có và thúc đẩy trái tim hướng thượng, tôi buộc lòng phải đi tìm ở một nơi khác. Và trong cái thế giới đàn ông ấy, với một vẻ ngoài trông chẳng khác nhau mấy, vẫn có đây đó rải rác một vài cá nhân riêng lẻ nổi bật nhờ vào bản chất hoặc diện khùng hoặc thánh thiện của họ. Tôi đã gặp khá nhiều người như thế, nhưng sẽ chỉ kể lại ở đây một vài thí dụ điển hình.

Đó là cái khách sạn ở khúc đường Beverly và Vermont. Chúng tôi – một người bạn phái nữ và tôi – ngồi đó uống vang. Jane bẩm sinh là một người không hề biết đến màu mè, giả tạo. Nàng có cặp giò hết sảy, tuy trên đó cũng có một vài vết trầy nhỏ;

khuôn mặt nàng lộ một vẻ đau khổ kín đáo. Nàng biết tôi quá rõ. Nàng đã dạy cho tôi vỡ ra được nhiều điều hơn cả hàng chục pho sách triết học truyền đời từ nhiều thế kỷ. Ngồi đó, chúng tôi quan sát bọn đàn ông, đàn bà đi ngang qua hành lang khách sạn. Từ cơ thể những người này toát ra một mùi tử khí, mùi của bệnh dịch hạch và từ miệng họ những lời nguyền rủa thậm tệ được tuôn ra. Tôi nghĩ được sự sa đọa ấy, nhưng thấy mình tốt nhất nên lặng thinh với cảm giác mơ màng ngầy ngật của buổi sáng sau đêm nhậu quác cần câu chứ bữa đầu mình ra làm chi với cái thứ nhân loại khốn cùng đang tự nguyện lao đầu xuống dốc kia. Tôi đang suy nghĩ lung tung thì chợt có tiếng của nàng: “Thằng chó đẻ! Tôi chịu nó hết nổi rồi! Đến bịnh mà chết vì nó thôi!”. Rồi nàng cười, kèm theo là thói quen như thường lệ, nêu lên đủ thứ tên tục mà nàng đặt cho “thằng chó đẻ” như – Hàm Râu Xanh hoặc Mất Kiến(g) hoặc Tai Điếc.

Hồi đầu, một lần chúng tôi ngồi trong phòng của tôi uống rượu vang đỏ, nàng bảo, “Anh nè, em nghĩ anh sẽ khoái được gặp nhân viên F.B.I.”*. Nàng làm công việc lau chùi phòng ốc ở đó nên rành rẽ bọn họ.

“Đẹp tụi nó qua một bên đi cung,” tôi bảo nàng, “Anh gặp tụi F.B.I. rồi.”

“VẬY THÌ THÔI!”

Chúng tôi gom cái chai mới uống được một nửa và khoảng hai hay ba chai chưa khui khác theo nạng đi xuống sảnh đường của khách sạn. Khu vực này lúc ấy tối thui như hỏa ngục, có chừng một tá người đang đứng dựa lưng vào vách tường – những người không có tiền trả tiền thuê phòng – kẻ đang đưa chai rượu lên tu, kẻ đang vê vê điều thuốc lá. Họ chỉ ăn khoai tây hấp, cơm, đậu, bắp cải, nấu với đầu heo. Chúng tôi đi thêm một chút nữa, đến trước một căn phòng, Jane đưa tay gõ cửa, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng nhưng liên tục như muốn nói: bỏ bịch đây, không có gì phải sợ.

“Jane đây! Jane đây nè!”

Cánh cửa bật mở, trước mặt chúng tôi xuất hiện một mụ đàn bà nhỏ con nhưng mập phì, cái mặt xấu xí, trông ơn ớn vì cái vẻ man dại của thị; chắc cũng ổn thôi, tôi tự trấn an.

“Vào đi, Jane!”

“Đây là Hank,” nàng giới thiệu tôi cho thị.

“Xin chào,” Tôi nói.

Tôi bước vào, ngồi xuống một chiếc ghế dựa lưng thẳng đứng. Một trong hai người phụ nữ đi vòng quanh đây nhúng cái ly với thứ rượu sặc mùi tử khí.

Trên giường bên cạnh, có một gã đàn ông trông trẻ hơn tôi chừng 10 tuổi. Gã ngồi đó, nhưng không ai buồn mở mồm giới thiệu.

“Ây chú em, làm gì ngồi đó?” Tôi hỏi.

Gã cũng không buồn trả lời. Chỉ giương mắt nhìn tôi. Gặp phải một thằng chó chết nó không tỏ ra chút hưởng ứng nào trong lời chào mời của mình, thế có nghĩa là nó là một thằng thứ dữ theo nghĩa bất cần đời, hoặc là một thằng mang bản năng hoang dã. Tôi biết mình đã bị sa lầy khi theo Jane vào đây. Gã trai trẻ cứ nằm ườn ra trên đồng chăn mềm bản thủ, ly rượu trên tay. Điều tệ hại hơn nữa là trông gã điển trai, rất điển trai là đằng khác. Mẹ kiếp! nêu những đứa ăn thịt (người) sống đều xinh trai đẹp gái thì thằng này là một điển hình. Không sai chút nào. Gã có cái mỏ nhọn và đôi mắt linh hoạt của con kền kền. Gã nâng cái ly lên dốc tuốt một hơi cái thứ rượu nặng mùi tử khí ấy xuống đến tận cổ mà khuôn mặt chẳng hề một chút cảm giác. Tôi cũng là một đứa uống rượu có tâm cỡ trong suốt hai thế kỷ cuối cùng này của nhân loại. Cả đời tôi không biết làm gì khác cho ra hồn ngoài nốc cái thứ chất độc dơ dáy ấy vào trong bao tử, tay làm như bám chặt vào thành

ghế cho ra vẻ, mặt thì lạnh lùng vô cảm như một tay chơi bài phé.

Rót đầy ly cạn. Gã đẹp trai chia ly. Tôi cũng chia ly. Hai mù đàn bà chỉ ngồi và nhìn chúng tôi uống. *Cái thứ rượu nhầy nhụa chảy vào trong nỗi buồn nhầy nhụa.* Chúng tôi làm thêm vài vòng vui đầy đầy vui nữa. Gã điển trai bắt đầu nói lảm nhảm. Những câu nói mới nghe thì hay ho lắm nhưng nghe kỹ thì nội dung lộn xộn, đầu cua tai nheo. Dầu vậy, chúng cũng làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Suốt đêm, cái đèn điện bự tỏ chẳng sáng rực ở trên đầu cùng với một lũ xỉ lảm nhảm như điên như khùng.

Thế rồi việc gì phải đến đã đến – hình ảnh ườn người trên giường của gã đẹp trai đã kết thúc. Bây giờ thì gã ngồi thẳng người lên, dù vẫn còn trên giường. Đôi mắt kèn kèn đẹp tuyệt vời và chiếc bóng điện to tướng chiếu thẳng vào chúng tôi. Gã nói bằng một giọng nhẹ nhàng, êm ả nhưng đầy thâm quyền.

“Tôi là nhân viên F.B.I. Các người đã bị bắt.”

Gã sẽ bắt tất cả chúng tôi, những người ở trong phòng: mù đàn bà của gã, mù đàn bà của tôi, tôi, không chừa một ai. Chúng tôi sẽ phải chịu khuất phục và đêm rồi cũng sẽ qua đi. Tôi không biết trong năm tới đây, gã sẽ bắt tôi thêm bao nhiêu lần

nữa, nhưng cái khoảnh khắc của mỗi buổi tối khi mà việc bắt giữ xảy ra, luôn luôn là khoảnh khắc mang tính ma lực khác thường. Tôi chưa bao giờ thấy gã rời khỏi chiếc giường. Gã đá ỉa, ăn uống, cạo râu lúc nào thì tôi không biết. Suy nghĩ mãi, tôi chỉ còn có thể kết luận rằng gã không có những nhu cầu này. Có thể chúng hiện hữu với gã dưới một hình thức nào khác chẳng, như ngủ hoặc chiến tranh nguyên tử hoặc tuyệt tan. Gã đã khám phá ra rằng chiếc giường là phát minh vĩ đại nhất của con người – hầu như tất cả chúng ta đều được sinh ra ở đó, ngủ ở đó, làm tình ở đó và chết ở đó. Vậy thì tại sao lại phải ra khỏi giường? Một đêm tôi tìm cách ngộ nguậy với mục đàn bà của gã, nhưng mục bảo gã sẽ giết tôi nếu biết được tôi đã đụng đến con đàn bà của gã. Đây cũng là một cách đề dụ cho hẳn ra khỏi tấm mền cầu bản lúc nào cũng phủ kín lên người gã. Và tôi sẽ được chết dưới tay một nhân viên sở Cảnh sát Điều Tra Liên Bang trong lúc trên người chỉ độc một chiếc quần lót dơ dáy. Nghĩ vậy, tôi tha cho mục. Trông mục chẳng đáng để phải chấp nhận rủi ro như vậy.

Một đêm khác, Jane lại gài tôi vào một tình huống khác. Bọn tôi đang ngồi nhậu. Cũng vẫn cái thứ rượu rẻ tiền như thường lệ. Tôi với Jane đã vài lần lên giường với nhau nên khi thấy chẳng còn gì khác vui hơn để làm với nhau nữa, nàng hỏi tôi: “Mún gặp một thằng giết người hôn?”

“Hồng ngân,” Tôi đáp, “hồng ngân thằng tây nào hết!”

“Ừa, mình đi!”

Trên đường đi, nàng kể cho tôi nghe từng chi tiết về thằng sát nhân này. Hắn đã giết những ai và vì sao. Hiện bây giờ thì hắn đang được tạm tha. Viên chức cảnh sát trực tiếp kiểm soát hắn là một người rất tốt, luôn cố tìm công việc rửa bát cho hắn làm nhưng thằng khôn cứ say sưa bết nhè tới ngày nên bị đuổi việc hoài.

Jane gõ cửa, cửa mở, chúng tôi bước vào. Giống hệt như tôi không bao giờ thấy gã nhân viên FBI ra khỏi giường, thì ở đây tôi cũng không bao giờ thấy con bạn gái của thằng sát nhân ra khỏi giường. Con nhỏ có mái tóc đen tuyền và làn da trắng khùng khiếp, trắng nhẽ nhạt, trắng lạ trắng lùng. Nó đang hấp hối. Y khoa tân tiến chết tiệt ở chỗ nào đâu không thấy, còn ở đây thì con nhỏ được nín giữ sự sống bằng rọu vang đỏ.

Tôi được giới thiệu cho thằng sát nhân:

“Ronnie, đây là Hank. Hank, đây là Ronnie.”

Thằng sát nhân ngồi đó với chiếc áo lót bản góm ghiếc trên người. Dường như hắn không có mặt, chỉ là bộ da chảy xệ với những mạch máu. Đôi mắt nhỏ một cách lạ thường. Chúng tôi bắt tay, bắt đầu cụng ly. Tôi không biết chúng tôi ngồi uống với nhau bao lâu. Một, hay hai tiếng đồng hồ gì đó. Càng uống, hắn càng tỏ ra vẻ giận dữ hơn. Đó cũng là chuyện thường xảy ra với người uống rượu, nhất là uống rượu vang. Tuy nhiên, câu chuyện giữa chúng tôi vẫn tiếp tục. Nhưng tôi không thể nhớ chúng tôi đã nói với nhau về những chuyện gì.

Bỗng nhiên, hắn nhòai người về phía chiếc giường, túm lấy người vợ tóc đen da trắng của mình, nhấc con nhỏ ra khỏi giường rồi vung vẩy con nhỏ như người ta vung vẩy một cành cây, khiến đầu con nhỏ đập vào thành giường, phát ra những âm thanh: bang bang, bang bang bang... bang bang bang...

Tôi bảo, “Ngừng tay lại!”

Hắn nhìn tôi hỏi. “Hả? Cái gì?”

“Mày động đầu con nhỏ vào thành giường lần nữa là tao sẽ giết mày.”

Tôi nghiệp, trông con nhỏ đã trắng lại còn trắng hơn nữa. Hắn đặt con nhỏ nằm lại trên giường, dùng tay vuốt lại mái tóc cho vợ hắn. Trông con nhỏ có vẻ vui sướng hẳn ra. Rồi chúng tôi lại tiếp tục nhậu,

cho đến khi dòng xe điên cuồng bắt đầu chạy lên chạy xuống những khu phố đông đúc bên dưới. Rồi mặt trời lên. Sáng rực. Tôi đứng dậy, bắt tay hắn. Và nói, “Tớ phải đi; tớ không muốn đi chút nào hết đâu; chú mày là một thằng ngoan đấy. Nhưng dù sao tớ phải đi.”

***

Tới câu chuyện của Mick. Chỗ đó ở ngay đại lộ Mariposa. Mick không đi làm, chỉ có vợ nó làm thôi. Tôi và Mick thường nhiều lần ngồi uống rượu với nhau. Có lần tôi trả nó 5 đô la để nó đánh bóng chiếc xe của tôi. Lúc đó, xe của tôi không bẩn lắm và Mick cũng chẳng đánh bóng đánh biếc gì chiếc xe. Tôi thấy nó ngồi trên bậc cầu thang. “Trời có vẻ mưa. Trời mưa thì đánh bóng xe làm gì. Tui mà làm thì hết sẩy. Nhưng không muốn thấy công trình của mình bị mưa phá nát.” Nó ngồi trên bậc thang đó say xỉn. “Được rồi, Mick”.

Lần kế nữa, nó cũng ngồi đó say xỉn, thấy tôi nó bảo. “Tui ngồi đây ngó chiếc xe của anh để xem có thể làm được gì với nó. Anh thấy hôn, có mấy chỗ trầy xước nè. Điều đầu tiên tui sẽ làm là tui sẽ sơn lại mấy chỗ trầy xước đó ghen. Tui sẽ đi mua sơn...”

“Trời đất ơi, Mick. Bỏ mẹ chuyện đó đi!”

Nó nghe lời tôi, không nói gì nữa. Dù sao, nó là một thằng không tồi. Một tối, nó cứ khăng khăng bảo rằng tôi xin rồi, trong khi thực sự nó mới là thằng xin. Rồi nó cứ nhất định đòi giúp tôi leo lên 3 cái cầu thang. Trong khi, chính tôi mới là đứa dìu nó lên. Chúng tôi cứ như đánh vật với nhau, đụng chỗ này, vướng chỗ nọ. Đêm đó tôi nghĩ chúng tôi đã đánh thức mọi người trong khu chung cư đây vì những tiếng chửi thề, tiếng động khi va vào tường, khi ngã nhào trên lan can, lên cửa. Khi tôi mở được cửa thì lại vấp phải cái bàn chân to bè bè của Mick. Thế là cả người tôi đổ ập lên chiếc bàn cà phê có lớp kính dày một phần tư inch. Chiếc bàn sụm hẳn xuống sàn phòng – tôi cân nặng tới 218 cân. Bốn chiếc chân bàn gãy lìa. Mặt bàn nứt 4 chỗ nhưng cái mặt kính còn nguyên, không hề hấn gì. Tôi gượng đứng dậy. “Cám ơn nhiều lắm nhen, bạn già!” tôi nói với Mick. Nó trả lời: “Có chi đâu!” Rồi tôi ngồi đó, nghe tiếng nó đâm sầm vào cánh cửa và lao thẳng người xuống mấy bậc cầu thang. Nghe như cả tòa nhà đang bị bom giội xuống. Nó bước ra bị hụt chân, mất thăng bằng vậy thôi.

Con vợ nó thì không chê được. Tôi còn nhớ có lần vợ chồng nó lấy bông băng và thuốc sát trùng chùi mặt cho tôi vì bị té đập mặt sau một buổi tối say xỉn. Vợ chồng thằng Mick có vẻ rất dịu dàng, quan tâm

lo lắng cho tôi. Đó là điều khiến tôi có một cảm giác khá lạ lùng vì lần đầu tiên có người quan tâm lo lắng cho tôi.

Dù sao thì thói quen nhậu nhẹt đã có những hậu quả không hay với Mick. Và dĩ nhiên, thói hư này ảnh hưởng đến mỗi người một cách khác nhau. Với Mick, thì là cả người sưng tấy lên, có chỗ phồng lớn gấp đôi, có chỗ gấp ba. Thậm chí nó không kéo được phéc-mơ-tuya quần lên và phải dùng kéo cắt xẻ ở ông quần ra. Theo lời nó kể lại thì bệnh viện dành cho cựu binh đã không còn giường cho nó nằm điều trị. Tôi thì cho rằng chẳng qua là nó không muốn vào đó chữa trị thôi. Thế rồi một hôm, nó điên khùng quyết định thử đến khám bệnh ở bệnh viện toàn khoa.

Sau chừng hai ngày, nó điện thoại cho tôi. “Mẹ ơi, tui nó giết tui mất, ông ơi. Tui chưa bao giờ thấy một nơi nào như thế này. Bác sĩ thì không bao giờ có mặt còn y tá chẳng đứa nào buồn quan tâm đến bệnh nhân. Chỉ có bọn hầu phòng chạy lăng quăng như khỉ và tỏ vẻ vui sướng vì thấy mọi người đều bệnh sắp chết đến nơi rồi. Cái chỗ quỷ quái gì thế này hả? Thấy họ khiêng người chết ra một lần hàng tá! Đồ ăn thì để lộn xộn tùm lum trên khay. Đã vậy, chúng nó không để cho người bệnh ngủ nữa. Suốt đêm, chúng nó cứ đánh thức hết người này đến người khác dậy, để làm gì tui biết chết liền. Rồi đến

sáng, vừa được nhắm mắt một chút thì lại bị gọi dậy. Chúng nó ném vào mặt chiếc giẻ ướt biếu rửa ráy súc miệng chuẩn bị ăn sáng vào lúc giữa trưa, nếu anh muốn gọi đó là ăn sáng thì tùy anh. Tui chưa bao giờ biết sao người ta có thể độc ác, tàn nhẫn với người bệnh, người sắp chết đến như thế! Hãy giúp đem tui ra khỏi đây anh Hank ơi! Tui xin anh, tui năn nỉ anh, bạn già của tui, hãy đem tui ra khỏi cái tầng đầu địa ngục này. Để tui chết ở căn phòng của tui, để tui chết như ý tui muốn anh Hank ơi!”

“Chú mày muốn tui làm gì đây?”

“Thiệt tình, tui có ráng xin họ cho tui dzìa nhà mà họ hông chịu. Họ còn giữ hết quần áo của tui nữa. Tui đề nghị anh lái xe đến đây, đậu xe gần đó rồi dzô phòng dẫn tui chạy trốn nghe.”

“Chú mày có nghĩ là mình nên hỏi Mona trước thì tốt hơn không?”

“Mona chẳng biết mẹ gì hết trơn. Từ hồi tui không còn địt nó được nữa nó đéch thềm quan tâm đến tui. Cả người tui chỗ nào cũng sưng tấy lên trừ thằng nhỏ thì lại teo nhách anh ơi!”

“Mẹ Thiên Nhiên đôi khi cũng tàn nhẫn quá hén.”

“Ừa, ừa há!. Giờ sao? Anh có chịu tới hôn?”

“Được rồi. Tui sẽ đến trong vòng 25 phút.”

“OK.” Mick nói

Tôi có biết cái bệnh viện đó, cũng từng vào đó hai hay ba lần gì đó để chữa bệnh. Tôi tìm được một chỗ đậu xe gần ngay lối ra vào chính rồi đi vô bệnh viện. Mick đã cho tôi số phòng. Một mùi hôi thối của địa ngục bốc lên. Tự nhiên tôi có cảm giác lạ lùng rằng một ngày nào đó tôi sẽ chết ở chỗ này. Có lẽ là không. Tôi hy vọng là không.

Tôi tìm được Mick. Một thứ mùi bất lực ngọt ngọt bao trùm lên không khí.

“Mick?”

“Đỡ tôi đứng dậy với,” anh ta bảo.

Tôi giúp anh ta đứng dậy. Trông Mick không thay đổi bao nhiêu.

“Đi thôi.”

Chúng tôi bước dọc hành lang. Mick đang mặc cái áo bệnh viện trông thảm hại, phía lưng hở toang vì y tá không giúp cột dây lại cho anh ta. Các y tá bệnh viện không hề để ý quan tâm đến bất cứ điều gì

ngoại trừ việc làm sao mỗi chài cho được một anh chàng bác sĩ trẻ tuổi múp míp không bình thường nào đó. Và mặc dù bệnh nhân rất ít khi gặp được bác sĩ, nhưng các y tá thì gặp khá thường – trong thang máy, cầu véo nhau rùng mỡ và đủ trò – trong lúc mùi tử khí lẩn quẩn chung quanh.

Cửa thang máy bật mở ra. Trong đó đã đứng sẵn một cậu bé mập mạp mặt đầy trứng cá đang mút cà rem. Cậu ta nhìn Mick trong chiếc áo bệnh viện.

“Thưa ông, ông có giấy xuất viện không? Ông phải có tờ giấy ấy mới ra khỏi nơi đây được. Lệnh của tôi là...”

“Tôi tự cho phép mình xuất viện được không? Bây giờ thì anh đem ngay mấy thứ này ra ngoài trước khi tôi động mấy cây cà rem kia vào lỗ đít của anh đấy!”

“Cậu bé kia, cậu nghe lệnh rồi đấy chứ?” Tôi nói với cậu nhỏ.

Chúng tôi cứ thế đi thẳng ra ngoài cửa mà chẳng có ai hỏi han làm phiền gì hết. Tôi đỡ Mick bước vào trong xe. 30 phút sau, Mick đã ở trong phòng mình.

“Ôi, Trời ơi, cứt thiệt!” Mona kêu lên. “Ông làm cái trò gì vậy Hank?”

“Mick muốn vậy mà. Tui tin rằng một người phải được thỏa mãn ước muốn của mình nhiều chừng nào tốt chừng này.”

“Nhưng ở đây chẳng có gì có thể giúp được cho anh hết trơn đó.”

Tôi bỏ ra ngoài, đi tìm mua cho Mick một dây bia rồi để mặc cho hai vợ chồng cãi nhau tìm cách giải quyết.

Hai hôm sau, Mick vào bệnh viện dành cho cựu chiến binh. Rồi lại về nhà. Rồi lại vào đó. Rồi lại về nhà. Tôi gặp anh ta ngồi trên bậc cầu thang.

“Má ơi, tui thêm một miếng bia quá!”

“Sao hả, Mona?”

“Thì muốn chết cho chết, chả biết là không được mà!”

Tôi lại chạy đi kiếm một dây bia và Mick như được tái sinh trọn vẹn. Chúng tôi vào trong nhà. Anh ta lấy ra khoe tôi những bức hình chụp lúc mới gặp Mona ở Pháp. Lúc ấy Mick còn trong quân ngũ. Anh ta gặp vợ tương lai trên một chuyến xe lửa. Câu chuyện khởi đầu là từ chuyến xe lửa. Anh ta thu xếp được cho nàng một chỗ ngồi trên xe lửa trong lúc

mấy tay có máu mặt trên đó muốn đuổi nàng xuống. Đại khái câu chuyện như vậy. Những bức hình chụp hai con người trẻ tuổi, xinh xắn yêu đời. Tôi không thể tưởng tượng được hai con người trẻ ấy bây giờ thảm nào như thế này. Bụng tôi quặn thắt như như có ai lấy dao đâm vào. Họ mời tôi uống thứ rượu thì là mà Mick không thể chạm môi vào được nữa. Tôi nhanh chóng thanh toán ngay chai rượu này. “Mick, chú mày đẹp trai hết biết nghe!”. Mick phồng mũi khoái. Nhưng đã hết tất cả rồi. Một thời ngang dọc đã qua rồi. “Này Mona. Một con búp bê đúng nghĩa! Tui thấy cô cũng còn xuân sắc lắm đó.” Mick nghe và khoái đã tí. Anh ta muốn tôi biết rằng anh ta đã cưới được một cô vợ ngon lành biết là chừng nào. Khoảng chừng một tuần lễ sau đó tôi gặp Mona ở bên ngoài khu chung cư.

“Mick chết đêm hôm qua rồi,” cô ấy bảo tôi.

Tôi chỉ biết đứng chết trân nhìn Mona. “Cút thiệt, tui hông biết nói gì đây. Tui thiệt không nghĩ là ảnh chết cho dù người ảnh sung phù lên như vậy.”

“Em biết,” Mona nói. “Cả hai vợ chồng em đều rất quý anh, Hank à!”

Tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Tôi quay lưng bước về phía lối vào khu chung cư, ngay tại căn phòng số 1, nơi chúng tôi đã từng có nhiều

đêm vui vẻ cùng nhau. Mick không còn ngồi đây nữa rồi. Chú mày đã đi như mùa Giáng Sinh năm ngoái đã đi, như đôi giày cũ đã vô nằm trong đống rác. Mẹ kiếp, sao cứ cứ tùm lum vậy nè. Tôi leo lên cầu thang và bắt đầu uống. Thằng hèn hèn hèn. Tôi uống, tôi uống, tôi uống. Trốn tránh thực tại. Những kẻ say rượu là những thằng hèn nhất, trốn tránh thực tại, không dám trực diện với nó.

Sau đó, tôi nghe nói Mona đã dọn đi Denver sống với một người chị của mình.

Và những anh nhà văn vẫn cứ tiếp tục ngồi viết, những anh họa sĩ vẫn tiếp tục đứng vẽ, nhưng ý nghĩa thì chả còn có được bao nhiêu.

***

TRONG CƠN SAY*

Tôi vốn chẳng bao giờ quan tâm đến những vấn đề chính trị, nhưng trước cuộc bầu cử, tôi không thể không phần nộ trước một số kẻ ngốc nghếch khi quan sát kết quả cuộc đua. Ý tôi muốn nói là kết quả đua ngựa ấy mà. Ai cũng nói Nixon đã về đích. Tôi có cảm tưởng anh này khí tộ hơn Humphrey. Nhưng khi Wallace giành chiến thắng áp đảo thì tôi cũng sững sốt như nhiều người khác. Và khi ông ta tuyên thệ nhậm chức, nhiều sự việc bắt đầu xảy ra. Le May tuyên bố rằng, trừ phi Hoa Kỳ chiến thắng cuộc chiến tranh ở Việt Nam trong vòng một tháng hoặc kẻ thù bị buộc phải đầu hàng; nếu hai điều đó không xảy ra, ông ta có thể sẽ cho ném bom nguyên tử H xuống miền bắc Việt Nam, hoặc xuống Trung cộng. Hoặc xuống cả nước Nga. “Một thằng đàn ông phải cho ra một thằng đàn ông!” ông ta tuyên bố như vậy. “Anh đàn ông đó phải chứng tỏ được bản lĩnh của mình! Ông già Teddy Roosevelt coi vậy mà biết cách đối phó với lũ vô lại.” Wallace chỉ nhe răng cười toét. Ông này quả là chỉ nhe răng cười, rồi khen. “Giỏi lắm nghe con. Hết sảy!”

Bọn họ cho đặt súng máy ở những khu vực dành cho người da đen và ngay lập tức bắt đầu giải quyết vấn đề nhà cửa cho họ. “Tôi không phải là người kỳ thị chủng tộc ,” Wallace nói, “nhưng tôi nghĩ nếu một người nghèo hoặc có màu da đen thì đó là lỗi của họ.”

Le May nhe răng cười tán thưởng: “Đúng vậy.”

Công nhân bị sa thải khắp nơi. Một người đi làm phải làm việc gấp đôi với mức lương chỉ bằng nửa của mình trước kia. Các danh sách cứu trợ bị xóa bỏ. Tiền hưu bổng tuổi già không còn nữa. Lực lượng cảnh sát tăng lên gấp ba lần, các trại tập trung và nhà tù được xây thêm khắp nơi. Ngày hoặc đêm, bất cứ lúc nào người ta có thể nghe được tiếng súng máy nổ đạn. Những người da đen chỉ được phép ra đường trong một khoảng thời gian nhất định từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn và chỉ được lui tới trong những khu vực đã quy định. Thị trường chợ đen đã bắt đầu lưu hành một sản phẩm rất được mọi người ưa thích: TÂY TRẮNG, một thứ thuốc nhuộm trắng để che đi màu đen. Một mái tóc giả của người da trắng cộng thêm với một chút nhuộm trắng thì vẫn còn tốt hơn là không có gì hết. Nhưng hầu hết người da đen đã từ chối không muốn làm như vậy. Cả người Mỹ lẫn Ấn Độ cũng bị đối xử như người da đen dù mức độ có nhẹ hơn chút đỉnh.

Có khoảng chừng 30 triệu người thất nghiệp và những người quá tuổi lao động lang thang vất vưởng trên những hè phố. Khi có người – đàn ông, đàn bà, trẻ con – ngã lăn ra chết vì đói hoặc bị giết bởi cảnh sát hoặc bởi những người lính, sẽ xuất hiện những chiếc xe gọi là “Xe Khôn Kiếp” – ám chỉ những người chết là lũ khôn kiếp không biết tìm cách sống còn. Những chiếc “Xe Khôn Kiếp” liên tục tuần tiễu các đường phố và làm một công việc giống như những chiếc máy quét dọn khắp nơi. Chỉ khác là thay vì hút lá, giấy vụn và đủ loại rác rưởi khác nhau thì những chiếc xe khôn kiếp này thu nhặt xác người chết gồm đủ thành phần già, trẻ, trai, gái. “Chúng ta phải giữ gìn sự sạch đẹp cho những thành phố của chúng ta,” Tổng thống Wallace tuyên bố. Những tử thi này sẽ được đem đi thiêu giống hệt như người ta thiêu sách ở thư viện. Không phải tất cả sách ở thư viện đều bị thiêu hủy, nhưng cũng khoảng chừng không dưới 85%. Trên 95% tranh ảnh và tượng điêu khắc đã bị phá hủy vì chúng đã “làm suy đồi một xã hội Mỹ tốt đẹp.” Tất cả các biên tập viên báo chí cánh tả bị đem ra tra tấn trước sự chứng kiến của hàng trăm ngàn cử tọa tại các sân thi đấu thể thao trên toàn nước Mỹ. Và trong lúc những nạn nhân bị tra tấn kêu khóc rùm trời vì đau đớn, vì đang bị rút da rút thịt một cách chậm rãi bệnh hoạn thì từ những máy phóng thanh đang phát ra hết cỡ bài GOD BLESS AMERICA. Trong lúc đó, bọn tra tấn vừa

cắt từng mảnh thịt của các nạn nhân, vừa lên giọng nhắc nhở: “HÃY NHỚ HUNGARY! HÃY NHỚ PRAGUE!” và sau lưng các nạn nhân, đứng chễm chệ các mục sư Tin Lành tay huơ huơ những cây thánh giá bằng bạc trước mặt những kẻ đang chết dần mòn đau đớn. Để được tra tấn, không một ai phải trả một cắc lệ phí nào, dù là người đen hay người trắng.

Dĩ nhiên là tôi cũng đang bị thất nghiệp và chỉ có vừa đủ tiền trả khoản thuê nhà của tháng này. Một sự kết thúc đang chờ đợi tôi cuối đường. Công việc phá bỏ toàn bộ Bệnh viện Đa Khoa của quận hạt Los Angeles cũng đã hoàn tất. Vì thế, tôi chẳng còn một nơi nào để trú chân nữa. Tôi bị sụt mất 48 cân, vì đói. Nhưng, ít nhất, theo tôi nghĩ, nhờ vào sự hèn nhát, tất cả những gì tôi viết đều không có tí gì liên quan đến chính trị. Tôi sẽ được cho phép chết vì đói thay vì chết vì bị giết. Nhưng như George Wallace đã nói, đó là lỗi của tôi: tôi không có đủ khả năng chơi một ván cờ cho ra hồn. Chúa sẽ che chở cho những kẻ nào tự bảo vệ được chính mình. Ôi tất cả những thứ cứt đái rác rưởi ấy!

Vì thế, tôi thực sự cảm thấy hơi ngạc nhiên khi trước mặt tôi xuất hiện 3 gã đàn ông. Họ chìa cho tôi xem huy hiệu của họ.

“Thế này nhé, anh bạn Ròm ạ, chúng tôi có vài câu hỏi cho anh đây.”

“Bắn đi (*shoot: nói đi*)” Tôi trả lời.

Một trong những thằng chó đẻ trước mặt tôi rút súng ra chĩa thẳng vào tôi, đồng thời mở khóa an toàn.

“KHOAN ĐÃ, ÔNG BẠN! ĐÓ CHỈ LÀ MỘT CÁCH NÓI THÔI ÔNG BẠN ƠI!”

“Ồ, vậy à?” Anh ta bèn cất cây súng đi.

“Anh là Charles Bukowski?” Gã to bự hỏi tôi.

“Phải,”

“Trước đây anh có làm cho thằng chó đẻ Bryan?”

“Đúng,”

“Bọn tôi đã xem qua những thứ anh viết. Phần lớn chỉ là mấy chuyện sex vợ va vợ vắn. Nhưng tôi lại khoái ghen. Nhất là cái truyện mà anh đút thằng nhỏ của anh vào lỗ hậu môn của thằng bạn anh vì lúc đó anh xin nên tưởng mình đang ở trên giường với bạn gái của mình. Cái vụ đó có thực sự xảy ra hay không?”

“Có thực đây.”

“Bọn tôi xem lại tất cả 192 bài anh đã viết trong 192 tuần và trong đó chỉ có một bài về CHÍNH TRỊ...”

“Cái bài về Ưu và Nhược điểm của cách mạng. Phải, tôi nhớ ra rồi.”

“Nhưng bọn tôi đọc mà chẳng hiểu gì cả. Bài đó mang ý nghĩa gì vậy?”

“Nó có nghĩa rằng trừ khi tâm hồn anh trong sáng, bàn tay anh không như bản; nếu không thế thì cách mạng cỡ nào cũng vô ích mà thôi – nó chỉ có nghĩa là thay thế một loại Nô Lệ Kinh Tế này bằng một loại Nô Lệ Kinh Tế khác. Nó có nghĩa rằng, nếu anh định giết một ai đó thì trước đó anh phải chắc chắn rằng mình đã có một người nào đó, một cái gì đó tốt gấp 5 lần người anh định giết để thay thế cho anh ta.”

Cả ba người đều ngồi xuống, lấy sổ ra ghi ghi chép chép.

“Hitler vẫn còn sống và hiện ở Argentina phải không?”

“Ồ há,” Gã bự con trả lời. “Tháng tới ông ta sẽ đi nghỉ mát ở Vegas. Ông luôn miệng hỏi xin mấy cái

tám bưu thiếp có in hình các cô gái trong ban nhạc hoà. Anh biết không, con C. của lão già người Đức ấy sẽ là bộ phận cuối cùng từ già cõi đời này.”

“Thiệt sao?”

“Thiệt dzậy mà.”

Cả bọn đều bỏ bút xuống ngược lên nhìn tôi. Họ không nói một lời trong 5 phút. Có lẽ đó cũng là một phần trong nghề nghiệp họ đã được huấn luyện để thực hành như vậy. Sau rốt, gã bự con hỏi tôi.

“Ông Bukowski?”

“Anh hỏi gì?”

“Ông có cho phép con gái của ông kết hôn với một thằng mọi đen không?”

“Có chứ!”

“Hà?”

Cả bọn ba người đều hơi chồm về đằng trước.

“À,” Tôi nói thêm, “ý tôi là tất cả tùy vào nó thôi. Vả lại, con nhỏ mới có 4 tuổi. Tôi không nghĩ ở tuổi này nó muốn kết hôn với đũa nào đâu.”

Cả bọn lại nhìn tôi một lúc lâu.

“Ông có thích lũ Hippies không?” (Hippie đã bị tuyệt chủng từ lâu rồi.)

“Nói thiệt là không thích. Nhưng họ cũng chẳng bao giờ xúc phạm hay quấy rầy gì đến tôi cả. Máy anh còn định hỏi gì nữa?”

“Ông có ủng hộ chiến tranh ở Việt Nam không?”

“Đời tôi chưa bao giờ ủng hộ bất cứ một cuộc chiến tranh nào. Thậm chí tôi còn không ủng hộ cuộc chiến tranh chống Hitler nữa mà.”

“Hết sảy, ông bạn!” gã có vóc người tầm thước nói, rồi dứt súng vào bao lại.

Một lần nữa, cả bọn cứ ngòl đó, nhìn tôi mà không ai nói lời nào.

“À, Tôi e rằng chúng tôi phải đem ông về sở, ông Bukowski này,” Gã bự con nói.

“Được thôi, ít nhất thì ở trong tù tôi cũng có cái gì đó để ăn.”

Cả bọn đều cười khi nghe tôi nói ra điều đó.

“Không có đâu, hệ thống nhà tù mới chỉ có giam giữ, chứ không cho ăn. Tiết kiệm được mớ tiền không nhỏ cho nhà nước.”

“Chúa phù hộ cho nhà nước,” Tôi nói, “Và nhân thế thế nào mà Ông không ban phước lành cho tờ Saturday Evening Post luôn cho tiện.”

“Không đâu,” Gã bự con nói. “Tờ báo này đã bị đốt rụi rồi.”

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Quá thiên tả,” Gã mập trả lời.

“Ôi trời ơi,” Tôi nói, “Hãy ra khỏi nơi đây và kết thúc công việc này cho rồi.”

“Trước khi đưa anh xuống đó và tẩn anh một trận ra trò,” Gã mập nói, “Tôi muốn cho anh thưởng thức một chút đau khổ về tinh thần nhé.”

“Bẩn! Tôi nói. “À không, ý tôi là anh cứ nói cho tôi nghe đi.”

Họ đeo vòng cho tôi. Rồi dắt tôi ra cửa. Gã có thân hình tầm thước đánh rắm. Một dấu hiệu của hạnh phúc đấy.

“Bởi vì anh hiện không còn thuộc về nhân quần hỗn loạn quay cuồng ngoài kia nữa nên tôi không còn chút gì cản trở để nói cho anh biết điều này.”

Gã nhìn vào đồng hồ trên cổ tay gã. “Chúng tôi phải rất cẩn thận không để cho những tin tức bí mật lọt ra ngoài, nhưng tôi vẫn có thể nói cho anh biết chuyện này. Một thằng cặn bã như anh xứng đáng được hưởng mọi sự bất hạnh.”

“Được rồi. Giờ nói đi.”

Chúng tôi tiến ra cửa. Gã mập nhìn đồng hồ lần nữa.

“Đúng 2 giờ 16 phút nữa, Phó Tổng Thống Le May sẽ nhấn nút thả bom nguyên tử xuống miền Bắc Việt Nam, Trung Cộng, Nga Xô và một số mục tiêu tùy chọn khác. Anh nghĩ sao về tin này?”

“Tôi nghĩ đó là một sai lầm về mặt chiến thuật,” Tôi trả lời.

Gã mập vói tay mở cánh cửa. Cánh cửa bung ra, bỗng nhiên xuất hiện những mảnh giấy màu đỏ, xám, xanh, tím dàn rộng khắp nơi. Một tia chớp bùng lên. Có cả những đóa hoa loa kèn. Rồi thì nào là muống uống trà, những con chó chỉ có nửa thân hình, vớ chân phụ nữ, âm hộ rách bung, sách lịch sử,

thảm lót chân, dây nịt bụng, những con rùa, tách trà, mút cam và những con nhện đang bay bay trên không. Tôi nhìn chung quanh mình. Gã mập đã biến đâu mất, cả gã người tầm thước cũng biến ở lỗ hoảnh nào rồi. Cái gã nhỏ nhỏ cũng đã thành gió bay đi luôn rồi. Trên cổ tay tôi, cái vòng đeo tay (còng số 8) đã bị gãy vụn. Còn tôi thì đang đứng trong một cái bồn tắm. Nhìn xuống, tôi thấy mình chỉ còn lại một hòn bi và một mảnh của thằng nhỏ, rồi lại còn những con mắt bò lổn nhổn trên mặt đất như những con kiến. Những con mắt đủ màu: xanh, nâu, xanh da trời, vàng, cả màu mắt hồng của người bị bệnh bạch tạng. Mẹ Kiếp! Tôi bước ra khỏi bồn tắm. Tìm thấy một nửa cái ghế. Ngồi xuống. Tôi ngắm nguyên cánh tay trái của mình đang từ từ quần teo lại như mảnh giấy bóng đang bị đốt cháy.

Làm cách nào để giữ chúng lại ở nông trại? Mọi thứ biến tiêu hết rồi: Picasso, Shakespeare, Plato, Dante, Rodin, Mozart . . . Jackie Gleason. Cả những đứa con gái yêu kiều. Ngay cả những con heo cũng ăn bất kỳ loại rau nào, một cách hết sức ngoan đạo. Ngay cả bọn côm cũng mặc những chiếc quần đen bó sát lấy người. Ngay cả những anh côm mà tôi còn có chút cảm thông dường như cũng bị mắc kẹt trong sự ê tiện của họ. Cuộc đời đẹp biết bao, tuy có ớn thiệt nhưng vẫn đẹp. Vẫn có một vài đáng anh hùng giữ được cho đời tiếp tục trôi về phía trước. Có lẽ đó là những vị anh hùng được lựa chọn vì làm lần,

nhưng mặc cái con mẹ nó chứ! Các cuộc thăm dò cử tri lại sai bét bè be nữa rồi – cái thứ cút thối của lão già Harry Truman rơi rớt lại – Wallace đã đắc cử, ngồi trôn ở mãi trên một đỉnh núi. Nhỏ phệt ra đi những chiếc răng thô bỉ xấu xí đầy ắp thù hận – 2 tiếng 16 phút quá trễ

Hiroshima đã được đặt tên lại là AMERICA.

***

Tôi đang ngồi trong quán rượu có tên King's Crow thì gã ngồi bên cạnh hỏi, “tối nay anh có chỗ nào ngủ chưa?”

Và tôi trả lời ngay, “Mẹ bà nó, chưa! Mà tui cũng chẳng có chỗ nào gọi là nhà nữa.”

“Đừng lo, đi với tui. Tên tui là Teddy Ralstead.”

Thế là tôi đi với anh ta. Đêm đầu tiên tôi ngồi một mình ở phòng trước trong lúc Teddy và vợ vật lộn trên nền nhà. Cái áo ngủ của nàng cứ bị kéo lên lòi cả mông. Mỗi lần vậy, nàng ta lại nhìn tôi cười rồi lấy tay kéo áo xuống che. Họ cứ vật nhau trong lúc tôi ngồi uống bia.

Vợ của Teddy tên là Helen. Anh chàng Teddy này đi vắng nhiều hơn ở nhà. Còn Helen thì làm như tôi

quen biết nàng từ bao giờ rồi chứ không chỉ mới gặp đêm nay.

“Anh chả bao giờ thử bầm tôi, sao vậy Bukowski?”

“Teddy là bạn của tui mà, Helen.”

“Nói như cú! Thì đây chẳng phải là bạn của anh sao?” Nàng vừa nói vừa kéo váy lên cao. Helen không mặc quần lót.

“Teddy đi đâu rồi?” Tôi hỏi.

“Đừng lo về Teddy. Anh muốn anh “thoải mái” với em mà.”

“Sao cô biết?”

“Anh nói với em.”

Chúng tôi dắt nhau vào phòng ngủ. Trong phòng, Teddy đang ngồi trên ghế, hút thuốc lá. Helen đưa tay cởi bỏ chiếc đầm ngủ rồi leo lên giường.

“Tới đi,” Teddy bảo tôi, “tự nhiên đi mà!”

“Nhưng mà này Teddy, cô là vợ của anh mà!”

“Thì đúng rồi, vợ tui!”

“Ý tui là, Teddy nè...”

“Tui đưa anh 10 đô la để anh làm chuyện đó hén,”
Anh ta nói tiếp, “mình thỏa thuận vậy nhé,
Bukowski?”

“Mười đô la?”

“Đúng vậy!”

Tôi cởi bỏ quần áo, leo lên giường.

“Ngâm cho bả lâu lâu một chút,” Teddy nói. “Đừng
có chưa lên ngựa đã ói nghe bõ.”

“Tui sẽ ráng. Nhưng bả làm tui lên cơn sốt rồi nè!”

“Hãy cứ nghĩ anh đang ngồi trên một đồng cứt ngựa
cho đỡ sốt!” Teddy bảo.

“Phải, tui là đồng cứt ngựa nè,” Vợ của Teddy nói
thêm.

“Đồng cứt cao chừng nào?” Tôi hỏi.

“Cao lắm. Rộng nữa. Phủ đầy ruồi,” Teddy mô tả.

“Hàng ngàn con ruồi,” Hellen nói, “tụi nó đang ăn cứt.”

“Ruồi ở đây thì lạ lùng quá,” Tôi bảo.

“Cái đít của ông trông tức cười quá,” Teddy bảo tôi.

“Thì cái đít của ông cũng tức cười đâu kém gì của tui,” Tôi đáp.

“Còn đít của em thì sao?” Helen hỏi.

“Thôi nghe,” Tôi nói, “Tui không muốn nghĩ đến cái đít của em đâu. Nghĩ đến là ra lệ lắm đó.”

“Thử hát Quốc Ca đi,” Helen bảo tôi.

“Ôi, em có thấy không? Bên cạnh những ngôi sao sáng ấy? Ôi –“

“Sao ngắc ngư dzậy?”

“Tui không nhớ lời.”

“Dzậy cứ hát đại đi cũng được mà,” Helen khuyến khích tôi.

“Tui tới nghe,” Tôi bảo nàng.

“Hà?” Nàng hỏi.

“Tui nói, “Tui tới đó”

“Ôi, chu mệc ơi!” Helen kêu lên.

Chúng tôi vúi nhau, hôn nhau, rên rỉ. Tôi leo xuống. Tôi kéo tấm ga giường lau chùi. Teddy đưa cho tôi tờ giấy 10 đô la.

“Lần tới, phải ráng kéo dài hơn nữa. Nếu không, chỉ có 5 đô thôi đấy!”

“OK.” Tôi nói

“À, Teddy ơi!”

“Cái gì dzậy, cưng?”

“Em yêu anh quá hà...”

Đêm thứ hai thì hơi khác một chút. Teddy và vợ vật lộn trên sàn nhà. Rồi Teddy bỏ đi đâu mất. Lúc ấy, tôi ngồi uống bia và xem TV. Helen vói tay tắt TV rồi đứng trước mặt tôi.

“Hey – Helen, chương trình TV đang hay mà. Sao tắt đi dzậy?”

“Anh không có nhiều chất đàn ông trong người lắm, đúng không?”

“Ý em là sao?”

“Anh có khoái cái món gà chiên tối nay mình ăn không?”

“Ngon hết biết mà.”

“Anh có khoái đùi em, lườn em, ngực em không?”

“Khoái đã tử luôn.”

“Anh có thích màu tóc của em? Anh có thích dáng đi của em? Anh có thích chiếc áo đầm em đang mặc không?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy là anh không có nhiều chất đàn ông trong người lắm, đúng không?”

“Anh không hiểu ý em, Helen.”

“Hãy đánh đập em đi!

“Đánh đập em? Sao lại đánh em?”

“Anh vẫn không chịu hiểu sao? Đánh em! Lấy dây lưng ra quất! Lấy tay anh mà đấm! Hãy làm cho em khóc! Hãy làm cho em kêu thét lên chín tầng trời!”

“Helen...”

“Hãy giúp em! Hãy làm cho em đau đớn!”

“Nghe đây, bà Ralstead ơi...”

“Ôi Thiên địa quỷ thần ơi, ra tay nhanh lên anh!”

Tôi cởi dây nịt lưng của mình ra và quất mạnh vào đùi trong của cô ta.

“Mạnh lên nữa, đồ dỏm...”

“Thưa bà Ralstaed...”

“Hãy là một con thú hung dữ vô cùng tận đi anh...”

Tôi quất mạnh vào mông đít cô ta bằng cái khóa của sợi dây lưng. Cô ả hét lên hoang dại.

“Nữa! Nữa!”

Tôi liên tiếp quất sợi dây lưng lên người cô ả. Từ trên ngực xuống tới dưới chân. Rồi tôi tát mạnh vào

mặt, khiến cô ả ngã nhào xuống, rồi lại nắm tóc kéo ả lên.

“Xé váy, xé nát cái váy của em ra!” nàng hét lên.
“xé nó ra thành từng mảnh đi nào.”

“Nhưng thưa bà Ralstaed, tôi khoái cái áo đầm của bà lắm!”

“Ôi trời ơi, thằng điên này – xé nát nó đi!”

Tôi nắm cái áo, xé toạc từ trên xuống. Tôi cứ thế tiếp tục xé cho đến khi không còn mảnh nào trên người Helen.

“Bây giờ thì làm gì nữa đây?”

“Đánh em! Hiếp em!”

Tôi đánh đập cô ả không thương tiếc, rồi kéo lê cô ta vào phòng ngủ. Teddy đã ngồi sẵn từ bao giờ, miệng phì phà thuốc lá. Còn Helen thì thỏn thức, khóc rầm rút.

“Đẹp tuyệt!” Teddy nói. “Đẹp tuyệt!”

“Đồ thú hoang!” Helen nhìn tôi gào lên.

“Nhào dzô!” Teddy bảo tôi. “nhảy lên làm luôn đi!”

Tôi nhảy lên người vợ của Teddy và đút của tôi vào.

“Kéo càng lâu càng tốt,” Teddy bảo.

“Nhưng cô ta làm tui chịu không nổi!” Tôi la lên.

“Hãy cứ nghĩ là ông đang ăn cút đi!” Teddy bảo.

“Ăn cút?”

“Phải, ăn cút!” Helen tiếp lời. “Với những con ruồi còn đang bu như đậu.”

“Ruồi sẽ bay đi nếu tui cho cút vào mồm,” Tôi nói.

“Những con ruồi này thì khác. Anh sẽ nuốt chúng cùng với cút!”

“OK,”

“Không có được leo xuống liền nghe!” Teddy nói.

“Này hỡi thằng nhỏ kia,” Tôi nói, “đến đây mà thổi tù và, bò thì ở trên cánh đồng, cừu trốn trong kho bắp...”

“Ông chưa có học thuộc lòng bài Quốc Ca à?”
Teddy hỏi tôi.

“Chưa”

“Ông không phải là một người Mỹ gương mẫu, phải không Bukowski?”

“Tui cho là không.”

“Tui chưa bao giờ bỏ lỡ lá phiếu của mình.” Teddy bảo. “Minh đang sống trong một đất nước vĩ đại mà.”

“Thằng nhỏ Jack Horner,” Tôi nói, “Ngồi trong một góc, ăn bánh nhân bí đỏ...”

“và kia một con nhện nhỏ, bò đến ngồi bên cạnh nó...” Helen tiếp lời

“Khoan khoan nào,” Teddy nói, “Câu chuyện là như dzậy hay sao?”

“Tui hông biết,” Tôi nói. “Mary có một con cừu nhỏ, lông của nó trắng như tuyết, và mọi nơi nào Mary đi qua – Hầy, tui tới nghe!”

“Hả? -” Helen hỏi.

“Tui tới rồi nè!”

“Ôi, chu mẹt ơi!” Cô ả cũng kêu lên.

Chúng tôi lại cào cấu nhau, níu kéo nhau, hôn nhau và rên rỉ. Tôi leo xuống khỏi người Helen. Kéo ga giường lau chùi. Teddy đưa cho tôi một tờ 10 đô.

“Lần tới,” Anh ta bảo tôi, “ráng giữ lâu hơn nữa. Nếu không thì chỉ có 1 đô thôi đó.”

“OK Teddy” Tôi trả lời.

“Ôi, anh Teddy ơi!” vẫn còn nằm trên giường, Helen kêu lên.

“Gì dzậy, cưng?”

“Em yêu cả hai anh luôn đó...”

Đêm thứ ba, cả ba chúng tôi ngồi xem TV. Tôi đứng dậy, bước ra phía sau Helen. Tôi nắm lấy tóc của cô ả, kéo mạnh về đằng sau, khiến Helen ngã ra khỏi ghế. Tôi đè lên người cô ta, hôn lấy hôn để trên đùi cô. Bỗng nhiên, tôi nghe có tiếng bước chân của Teddy. Anh ta nắm lấy tôi, kéo tôi ra khỏi người vợ của anh ta.

“Sao vậy?” Tôi hỏi Teddy, “Hôm nay sao lạ vậy?”

“Câm mồm lại!” Anh ta quát tôi.

Rồi Teddy nắm tóc Helen, tát vào mặt cô ta khiến Helen ngã sấp xuống đất.

“Con đĩ !” Teddy hét lên. “mày là con đĩ thối tha bản thú! Con đĩ dơ dáy! Mày phản bội tao đi ngủ với thằng này! Chính mắt tao chứng kiến mà!”

Anh ta kéo Helen đứng dậy, xé áo cô ả, tát vào mặt cô ta tới tấp. Sau đó, anh ta cởi dây lưng quần của mình quất túi bụi vào người Helen không một chút nương tay.

“Con đĩ chó phản bội kia! Con đĩ chó thối tha! Mày đã làm sỉ nhục giới đàn bà”. Anh ta ngưng một lát, rồi nhìn thẳng vào tôi. “Còn ông nữa, thằng chết bầm, liệu hồn mà ra khỏi nơi đây ngay cho kịp!”

“Nhưng, này Teddy...”

“Tôi cảnh cáo ông rồi đó nghe Bukowski!”

Anh ta kéo Helen đứng lên rồi bế cô ta vào phòng ngủ. Tôi lấy áo khoác của mình và cũng bỏ đi. Tôi nhắm hướng quán rượu King’s Crown bước tới, kiếm một chỗ ngồi và gọi một chai bia. Teddy như thế đó. Tôi không bao giờ hiểu nổi một thứ bạn bè kỳ quặc như Teddy.

***

*Chú Thích của người dịch:

Khác hẳn với những “chi tiết chính trị” mà Charles Bukowski nói đến trong đoạn này, cuộc bầu cử Tổng Thống Mỹ năm 1968 đã kết thúc với chiến thắng của liên danh Cộng Hòa R. Nixon và S. Agnew với 301 phiếu cử tri đoàn. Liên danh Dân Chủ H. Humphrey và E. Muskie về nhì với 191 phiếu cử tri đoàn. Liên danh Độc Lập (American Independent Party) G. Wallace và C. LeMay được 46 phiếu cử tri đoàn. Lý do nào khiến Bukowski đã cho Wallace và LeMay đặc cử trong truyện của mình cùng những chi tiết hầu như không có thật (hư cấu) và với mục đích gì thì chúng tôi (tuy cố cố tìm tòi) nhưng chưa tìm được câu trả lời thỏa đáng. Rất có thể là do thời gian này nước Mỹ bị ám ảnh bởi cuộc chiến tranh Việt Nam và những bất ổn về chủng tộc trong nước nên Bukowski đã dùng thủ pháp phóng đại cộng với máu hài hước đen sẫm có để phê phán các vấn đề chính trị, xã hội nói trên chăng? Xin để dành công việc này cho các nhà nghiên cứu văn học về các tác phẩm của Charles Bukowski. (T.Vấn)

SAU CƠN SAY*

Một đêm, tôi lái xe đến trường đua Los Alamitos. Trên đường đi, lúc ngang qua một trang trại nhỏ, tôi nhìn thấy một sinh vật to lớn đứng sừng sững dưới ánh trăng. Tôi như bị thu hút bởi một cái gì rất kỳ lạ toát ra từ hình ảnh trước mặt. Sức hút của một thời nam châm, một thứ hiệu lệnh buộc tôi phải ngừng xe lại, ra khỏi xe và tiến đến gần nó. Tôi có thói quen ra khỏi xa lộ sớm hơn lộ trình, rồi tha thần lái xe chậm chậm ngang qua những nông trại nằm trên đường đi. Nhờ vậy, tôi có thì giờ để cho đầu óc tôi thư giãn, không bị áp lực của các màn cá độ sắp xảy ra đè nặng cân não và nhờ vậy tôi cảm thấy mình sáng suốt hơn khi lựa chọn con ngựa nào để cá cược vào. Tôi không có ý muốn nói là sẽ chọn được con ngựa về đích sớm nhất mà là cơ hội chọn đúng con tốt hơn. Lần này, thực sự là tôi không có nhiều thì giờ để ngừng lại. Tôi đã bỏ lỡ vòng đua thứ nhất rồi. Nhưng hiện giờ thì tôi đang bước về phía khu vực có hàng rào bao quanh.

Tôi đã đến sát hàng rào. Hiện ra trước mặt tôi là một con heo khổng lồ. Tôi chẳng có nhiều hiểu biết hay

kinh nghiệm về công việc nông trang nhưng vẫn có cảm giác mình đang nhìn thấy một con heo lớn nhất trong đời. Nhưng cái hình dáng to lớn đó dường như không làm tôi cảm thấy một điều gì khác lạ từ con thú. Có một cái gì đó khác thường tỏa ra từ con heo, cái gì đó đã khiến tôi phải ngừng xe lại. Tôi cứ đứng đó nhìn con vật. Kia là cái đầu. Tôi gọi đó là mặt vì vị trí của nó là nằm ở phía trước cái đầu. Nhìn khuôn mặt con heo kia! Chưa bao giờ tôi thấy một cái mặt như thế. Tôi không thể quả quyết cái gì đã khiến tôi có sự so sánh như vậy. Mọi người thường hay điếu cọt về khuôn mặt xấu xí của tôi. Họ bảo tôi là một ông già xấu xí nhất mà đời họ được nhìn thấy. Nghe vậy, tôi lại cảm thấy mình kiêu hãnh về sự xấu xí ấy. Tôi đã gian khổ một đời để có được sự xấu xí ấy. Vì nó không phải là sự xấu xí bẩm sinh. Nó là kết quả của những gì tôi đã kinh qua và sống còn.

Tôi đã quên hẳn cuộc đua ngựa mà tôi định đến cá cược, quên hết mọi thứ khác. Trong đầu tôi bây giờ chỉ còn sự hiện diện của khuôn mặt con heo không lồ. Khi mà một khuôn mặt xấu xí này bày tỏ sự ngưỡng mộ đến một khuôn mặt xấu xí khác thì đó là một biểu hiện của sự thái quá hay đại loại như vậy, khiến người ta phải mỉm lòng mà sẵn sàng tiếp nhận phần xấu xí còn sót lại của nhau, hay cái gì tương tự như thế. Thì đây, con heo này, nó có khuôn mặt xấu xí chưa từng thấy trong đời. Da mặt của nó nhăn

neoh, đầy những mụn cóc và chia ra những sợi lông dài và chúng xoắn lại với nhau trông tục tũ không chịu được, lại mọc ở những chỗ lẽ ra không nên mọc lông mới phải. Tôi nghĩ đến con cạp của Blake. Nhà thi sĩ kiêm họa sĩ của kỷ nguyên lãng mạn (Romantic Age) đã từng thắc mắc sao Thượng đế lại sáng tạo một con vật như con cạp. Thì đây, chúng ta có con heo của Bukowski và tôi hiện đang tự hỏi con heo đứng trước mặt mình được sinh ra từ đâu, bằng cách nào và lý do nào cho nó được ra đời. Sự xấu xí sâu thẳm nhất tái hiện ở khắp mọi nơi. Phải nói đó là một sự bí ẩn. Đôi mắt con heo đã nhỏ lại còn phẳng phất vẻ ngu xuẩn, bần tiện. Nhìn đôi mắt, tôi có cảm tưởng tất cả mọi thứ độc ác, thô kệch mà người ta từng chứng kiến tận đâu đâu nay về tụ họp và chọn nơi cư trú trong đôi con mắt chú heo khổng lồ này. Đó là chưa nói đến cái miệng và nổi bật là cái mũi – ôi sao mà nó tục tũ, mất trí, nước dãi ứa ra đến khiếp. Chỉ nhìn cái miệng đầy nước dãi ấy tôi có thể tưởng tượng nó hôi thối biết là chừng nào. Đã vậy, phần thịt còn lại trên khuôn mặt lộ rõ sự thối rữa, bốc mùi và đang sẵn sàng rơi ra từng mảnh bất cứ lúc nào. Nói cách khác, toàn bộ khuôn mặt của con heo và cả thân xác của nó đã vượt quá cái khuôn nhận thức trong bộ não của tôi.

Một ý nghĩ nhanh chóng xuất hiện trong tôi – sinh vật này là một con người, phải - một con người. Ý nghĩ ấy, ngay lập tức, thiết lập một chỗ vững chắc

trong đầu tôi đến độ tôi chấp nhận ngay sinh vật đang đứng trước mặt mình là một con người. Nó hiện cách tôi khoảng chừng 3 hay 4 mét. Có vẻ như nó đang tiến dần về phía tôi. Một nỗi sợ khủng khiếp bao trùm lấy tôi nhưng tôi không thể nhúc nhích được, dù là lui nửa bước. Dưới ánh trăng chiếu sáng, nó đang tiến đến gần tôi. Nó đã tới sát hàng rào và hướng đầu về phía tôi. Khoảng cách giữa nó và tôi đã gần lắm rồi. Đôi mắt bần tiện, xấu xí ấy đang nhìn thẳng vào mắt tôi. Cứ thế, chúng tôi đứng nhìn nhau một khoảng thời gian khá lâu. Con heo đó đã nhận ra một điều gì đó ở tôi. Và tia nhìn từ đôi mắt xấu xí, bần tiện kia trông như thể nó đang tiết lộ với tôi sự bí ẩn của thế giới, một thứ bí ẩn rất hiển nhiên, rất thật và rất khủng khiếp.

Nó là người, nó chính là một con người. Ý tưởng này lại xâm chiếm tôi mãnh liệt.

Bỗng nhiên, như vượt quá sức chịu đựng của tôi, tôi quay gót bước đi. Tôi vội vã leo lên xe, lái thẳng đến trường đua. Con heo cùng đi theo tôi trong suốt đoạn đường. Nó ngồi trong não tôi, trong trí nhớ của tôi.

Ở trường đua, tôi cứ chăm chăm nhìn vào những khuôn mặt. Tôi phát hiện ra một phần của mặt con heo ở trên khuôn mặt người này và một phần khác ở trên khuôn mặt người nọ và cứ thế, mỗi khuôn mặt

người nhìn vào tôi đều tìm thấy một phần nào đó của mặt con heo. Tôi chạy vào phòng vệ sinh, nhìn mặt mình trong gương. Nhưng tôi không bao giờ có thói quen nhìn mình lâu trong gương. Tôi bỏ ra ngoài đi đánh cược.

Cái mặt của con heo là tổng thể của những khuôn mặt thuộc về đám đông trước mặt tôi. Tôi cho là như thế. Và của bất cứ đám đông nào, ở bất cứ nơi đâu. Nó có mặt ở trường đua này, nó hiện hữu qua sự hiện hữu của đám đông trước mặt tôi. Nó cũng đứng ở phía sau hàng rào của cái nông trại nhỏ bé cách đây chừng mấy dặm đường. Đêm hôm đó tôi chẳng nhớ một chút gì về những con ngựa. Dù vậy, sau khi ở trường đua ra, tôi không còn hứng thú đi tìm con heo nữa. Tôi lái xe về theo một con đường khác.

Mấy đêm sau, tôi có dịp kể lại cho một người bạn nghe câu chuyện về con heo, những gì tôi thấy và cảm nhận với niềm tin khá mạnh mẽ rằng dưới lớp con heo xấu xí ấy là một con người. Bạn tôi là một người trí thức, đọc sách nhiều.

“Heo là heo, Bukowski à. Đơn giản chỉ vậy thôi!”

“Nhưng John à, nếu anh nhìn thấy được cái khuôn mặt của con heo thì tôi tin anh sẽ nghĩ khác đi.”

“Heo là heo, tóm gọn lại là thế!”

Tôi không tài nào có thể giải thích thêm với John cũng như anh bạn tôi chắc chắn không thể thuyết phục được tôi bằng chỉ với câu nói Heo là Heo. Với con heo này thì chắc chắn là không rồi...

Tôi nhớ đến hôm đầu tiên làm việc trong lò sát sinh. Họ giết bò ở một phòng rồi sau đó hệ thống dây chuyền dẫn cơ thể con bò qua công đoạn lột da, móc ruột, chặt đầu xong xuôi con bò được treo lên móc với phần đuôi sau ở trên. Phần hành của chúng tôi là dùng vai vác những tảng thịt ấy lên trên những chiếc xe tải chờ sẵn và lần này thì móc phần vai con bò vào những cái móc treo lưng lửng trên xe. Công việc hết sức nặng nhọc, lại liên tục, hết tảng thịt này đến tảng thịt kia nối đuôi nhau chạy tới. Đến một lúc, tôi đã trở nên quá mệt mỏi. Khi ấy, trợn lẩn trong trí tôi là hình ảnh những con bò vừa bị giết còn tươi rói và hình ảnh những con người khốn khổ lao động cực nhọc; mồ hôi chảy nhễ nhại trên mặt, xuống cả mắt mũi khiến tôi nhìn đâu cũng chỉ thấy một lớp sương mù che phủ. Mệt quá làm tôi nghĩ mình say. Tôi cười vì những chuyện không đâu. Chân đau, lưng đau, trên người tôi chỗ nào cũng đau nhức. Tôi bị đẩy vào một tình trạng mệt mỏi quá mức khiến tôi cảm thấy mình không còn nhận ra mình là ai nữa. Thậm chí tôi không thể nhớ mình đang ở đâu, mình đang làm gì và tại sao lại ở đây. Súc vật và người đã bị trộn lẫn vào nhau. Tôi chợt có ý nghĩ, tại sao họ

không giết tôi chết cho rồi đi? Giết tôi rồi treo tôi lên cái móc lủng lẳng trên xe tải? Tôi và lũ bò thực sự có gì khác nhau? Làm cách nào mà họ phân biệt được nhỉ? Cái cảm giác này mạnh đến nỗi tôi không thể phân biệt được những tảng thịt với đám người đang lao động quần quật; ngoại trừ một chi tiết nhỏ mảy mẩn thì được treo lên móc bằng đui.

Đêm đó, khi ra khỏi chỗ làm, tôi nghĩ đây là đêm làm việc cuối cùng của mình ở đây. Và quả đúng như vậy. Không ai có cơ hội treo tôi lên những cái móc lủng lẳng trên xe tải nữa. Xin lỗi quý ông bà, chúng tôi không có Bukowski-steak hôm nay. Bò là bò, tất nhiên rồi, nhưng vài tuần lễ sau khi có dịp đi ra khu chợ bán thịt, tôi không thể cảm mình có ý nghĩ là mình đang nhìn thấy những tảng thịt người bị giết chết, làm biến dạng nó, rồi đem ra đây bán.

Điều ấy nghe thì thật vô lý, tất nhiên rồi, nhưng có những nơi công cộng như nhà hàng, chợ búa treo biển báo ngay ngoài cửa: CẤM SÚC VẬT. Những tấm biển báo này thường bằng thiếc, nền trắng, chữ đỏ. CẤM SÚC VẬT. Và được treo ngay chỗ nắm cửa người ta cầm rồi đẩy cửa bước vào. Mỗi khi nhìn thấy tấm biển báo ấy, tôi hơi ngưng lại một chút. Tôi ngần ngại. Nhưng rồi cũng đẩy cửa bước vào. Không có ai có ý kiến gì. Ai cũng chỉ lo cho công việc của mình thôi.

Một lần, để thử phản ứng của công chúng, tôi đứng bên ngoài cửa một khu siêu thị, tay cầm cái biển báo có chữ đỏ nói trên. Tôi cầm bảng rồi đứng lặng lẽ quan sát mọi người. Không một ai tỏ ra ngăn ngại hay khựng lại. Tất cả chỉ đơn giản đẩy cửa bước vào. Cái tâm trí quần chúng thật tuyệt – một ai đó nói với bạn rằng bạn là một con người. Thế là bạn tin ngay như thế. Rồi một ai đó nói với bạn rằng một con chó là một con chó, thế là bạn chạy đi mua tờ giấy phép nuôi chó và thức ăn chó. Việc gì xã hội cũng đã lo chu đáo gọn gàng. Không có việc đâm chôn lên nhau hoặc trộn lẫn... **CÁM KHÔNG ĐƯỢC MANG SỨC VẬT VÀO VƯỜN THÚ.**

Tôi tin rằng nhiều người trong chúng ta đã từng nhìn thấy những con heo quay trưng bày sau những cánh cửa sổ của các nhà hàng, mắt lồi ra, mỏ chu về phía ngoài với một trái táo nằm trong miệng, và vài khoanh dưa cắt mỏng trải dài trên lưng. Tôi đã từng sống ở thành phố New York. Một hôm vừa đói rã họng vừa chán chường tuyệt vọng, tôi lê bước trên vỉa hè và đi ngang qua một nhà hàng có trưng bày con heo quay như nói ở trên. Tôi ngừng lại. Ngay chỗ của hai con mắt heo đã bị khoét đi là hai cái lỗ sâu hoắm. Hai hốc mắt ấy có vẻ như bị nướng cháy xém nên hẳn không còn giữ được hương vị thơm ngon như lẽ ra phải có. Mặc dù đói đến như thế nhưng tôi vẫn không thể tưởng tượng được việc mình cầm lấy cái nĩa, xĩa mạnh vào đầu con heo và

dùng dao cắt một miếng thịt thật lớn. Đó, trước mặt tôi, đầu con heo nằm trên chiếc đĩa bạc, có vẻ cam chịu và thân phục, cùng lúc phát ra những tia kinh hoàng. Cư dân thành phố vẫn cứ hồi hả với việc của mình hoặc khoan thai ngồi bên trong nhà hàng vừa nhai vừa lấy khăn lau miệng. Từ đó, mối quan hệ của tôi với loài người cứ ngày một giảm dần và giảm dần. Quần chúng không bao giờ xem xét nghiêm chỉnh một vấn đề gì. Họ chỉ biết chấp nhận, đơn giản là chấp nhận. Ôi đám đông – một đám đông không biết thế nào là danh dự, là sự nhạy cảm, nếu họ còn cảm thấy có một chút cảm giác nào thì cũng chỉ là cái cảm giác về chính mình mà thôi. Con heo quay đó – với sự trưng bày cái độc ác của con người và cũng là giá trị duy nhất của con heo đối với đám đông – chính là chìa khóa quyết định các hành vi của đám đông, là cánh cửa mở ra để phô bày bản chất thực sự của đám đông. Tôi đành nói lời tạm biệt con heo và bước lê qua đám đông...

Tuần vừa rồi, một cô gái trẻ đến gặp tôi ở Costa Mesa. Cô ta bảo cô đã đọc nhiều quyển sách của tôi. Trông cô rất xinh gái, khoảng 21 tuổi. Và vì là nhà văn nên tôi lúc nào cũng đi tìm chất liệu để viết. Và đó là lý do tôi bằng lòng gặp cô gái. Cô ta ngồi trên chiếc ghế đối diện tôi, không nói một câu. Sự im lặng cứ thế kéo dài chừng vài phút. Cuối cùng, tôi hỏi cô: “Bia?”

“Vâng,” Cô ta đáp.

“Giờ thì cô mở miệng rồi đây.”

“Ồ há!”

“Tôi sẽ đi qua Mexico để học về sáng tác. Khóa học sẽ kéo dài 6 tuần.”

“Cách tốt nhất để học sáng tác là sống.”

“Tôi nghĩ khóa học sẽ bổ ích với tôi.”

“Không đâu. Nó sẽ cản trở cô sáng tác. Nó sẽ bóp nghẹt khả năng sáng tác của cô. Quá nhiều những lời khen dỏm và lời chê cà chớn sẽ chỉ làm hại cô. Quá nhiều những pha trộn hổ lốn các tính cách tương tự nhau sẽ chẳng giúp ích được gì. Nói tóm, đó là tự hủy hoại. Cô nghe chưa? Tự hủy hoại. Dù cô đến đó chỉ mong tìm một thằng đàn ông của mình thì chỗ đó cũng sẽ là nơi tệ hại nhất để gặp một thằng đàn ông mà thôi.”

Cô gái không trả lời.

Chúng tôi uống thêm bia. Và tôi tiếp tục nói. Rồi bia cũng hết.

“Tôi thích uống ở quán hơn,” Cô gái bảo, “Mình đi ra quán đi.”

Chúng tôi đi bộ xuống phố và vào một quán rượu. Tôi gọi hai ly Scotch và nước lạnh. Khi cô gái đi vào phòng vệ sinh, anh chàng pha rượu ở quầy chạy đến.

“Trời đất quý thần thiên địa ơi, Bukowski! Ông dzót thêm một con nhận nữa. Con nào cũng trẻ măng nghe. Ông làm cách nào mà hay dzậy?”

“Chỉ là bạn thôi Harry ơi. Thêm nữa là tìm chất liệu để viết văn ấy mà.”

“Ngon thiệt nghe!” Gã nói rồi bỏ đi. Harry vốn là một anh chàng khá thô lỗ.

Cô gái quay lại và chúng tôi gọi thêm một vòng thứ hai. Cô ta vẫn không nói gì nhiều. Cái con nhỏ chết bầm này muốn gì ở mình đây? Tôi tự hỏi.

“Cô đến gặp tôi để làm gì?” Tôi hỏi cô gái.

“Ông sẽ thấy...”

“OK. Cô bé!”

Scotch và nước lạnh ở quán rượu mau chóng làm cho tờ giấy tính tiền thêm nặng. Tôi đề nghị gọi thêm vòng thứ năm rồi quay về lại phòng tôi.

“Được thôi...”, cô gái nói.

Tôi rót vào ly của cô ta nửa Scotch nửa nước lạnh. Tôi cũng rót như vậy vào ly của tôi. Rồi tôi huyền thuyên chuyện này, chuyện nọ và cảm thấy hơi bối rối vì sự im lặng của cô ta. Tôi uống tới đâu, cô ta cũng uống tới đó. Rồi, đến khoảng vòng thứ 3 hay thứ 4 gì đó, sắc diện cô ta có phần biến đổi. Tôi thấy khuôn mặt cô ta hình như mang một hình dạng hơi kỳ kỳ. Mắt cô trở nên nhỏ hơn và đôi khác, mũi cô cũng có vẻ nhọn hơn và môi cô ta như nhỏ lại để phô ra hàm răng. Tôi nói rất thật đấy nhé.

“Tôi muốn nói với ông một điều,” Cô ta bảo tôi.

“Nói đi!”

“Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề,” Cô ta nói với giọng hết sức nghiêm chỉnh. “Tôi là một con chuột mang hình dáng một người phụ nữ. Bọn chuột đã bảo tôi đến gặp ông.”

“Tôi đang nghe đây.”

“Giống chuột, ông sẽ thấy, thông minh hơn con người. Chúng tôi đã chờ đợi hàng mấy thế kỷ nay để thống trị thế giới. Chúng tôi hiện đã sẵn sàng để làm việc này. Ông hiểu không?”

“Khoan đã,” Tôi bảo cô ta. Rồi đứng dậy rót thêm hai ly rượu.

“Nói rõ hơn cho tôi nghe được không?” Tôi bảo cô.

“Rất đơn giản ông à,” Cô gái nói tiếp, “họ sai tôi đến gặp ông để yêu cầu ông giúp chúng tôi trong việc giành quyền thống trị thế giới. Chúng tôi cần sự giúp đỡ của ông.”

“Tôi rất lấy làm vinh dự,” Tôi đáp, “bản thân tôi cũng chẳng ưa thích gì con người từ lâu rồi.”

“Vậy ông sẽ giúp chúng tôi chứ?”

“Mà tôi cũng chẳng ưa thích chuột cho lắm.”

“Cũng được thôi, ông à! Nhưng ông phải lựa chọn một bên. Ông sẽ chọn bên nào? Giống chuột rồi đây sẽ thống trị thế giới. Nếu là người khôn ngoan, ông sẽ chọn về phe chúng tôi.”

“Hãy để tôi suy nghĩ kỹ lại đã nhé!”

“Được, ông ạ! Tôi sẽ liên lạc với ông từ Mexico.”

Cô gái đứng dậy.

“Cô đi ngay bây giờ?”

“Đúng thế,” Cô gái trả lời, “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.”

“OK.” Tôi nói. Và đưa cô ra cửa. Đúng ra là tôi đưa cô gái ra chiếc xe Cadillac màu trắng mới toanh của mẹ cô. Cô leo lên xe và chiếc xe phóng thẳng.

Bây giờ thì tôi đang chờ đợi thư của cô gái. Tôi vẫn chưa biết mình sẽ trả lời cô ta như thế nào. Bọn chuột đang xuất hiện – chúng uống Scotch, lái xe Cadillac trắng và ôm sách đi học lớp sáng tác văn chương ở Mexico. Tôi cho rằng trận chiến cuối cùng sẽ xảy ra giữa giòng họ nhà Chuột và giòng họ nhà Gián. Tôi cho rằng bọn chúng có lợi thế hơn giống người. Tôi không tin chúng sẽ tập trung vào việc giết chóc lẫn nhau...

Ngày hôm qua, cô bạn gái của tôi đến thăm và có đất theo một con chó. Tôi sống ở khu vực mặt tiền, nơi xuất hiện rất nhiều những con mèo mà chủ sở hữu của chúng sống rải rác ở những khu phía sau. Có một con mèo đến ngồi trên hàng hiên phòng tôi. Thấy con mèo, con chó sủa ầm ĩ, không cách gì tôi

có thể làm cho nó im. Gã ở phòng bên cạnh là chủ của con mèo nên chạy qua bế nó về.

“Con chó ấy thuộc giống gì vậy?” gã hỏi. Anh ta có vẻ xin.

“Giống lai ấy mà. Một thứ chó lai hạ đẳng.”

“Thả cho nó ra đây đi. Con mèo của tui sẽ trị nó cái một.”

“Có thể lắm chứ. Và cũng có thể không. Không phải chó của tui ông ơi!”

“Chó của ai dzậy?”

“Của một người bạn.”

“Cho nó ra đây đi.”

“Không,” Tôi nói, “Tui thích thú vật.”

“Chúng biết điều hơn con người nhiều!”

“Anh nói đúng quá chời luôn.”

Kết thúc câu chuyện bằng cái cách này thì không được sâu sắc lắm nhưng tôi nghĩ như thế cũng tạm ổn rồi, phải không? Các bạn hãy cứ kiên nhẫn chờ

đợi đi nhé. Kiên nhẫn và chịu khó quan sát. Có lẽ tôi sẽ truyền đạt đến các bạn những tin tức cần thiết cho tương lai sau nhé!

*Những PHỤ ĐỀ do người dịch đặt để tiện theo dõi.

**Nguyên tác: THE WAY THE DEAD LOVE, trích trong tập truyện ngắn THE BELL TOLLS FOR NO ONE của Charles Bukowski do nhà xuất bản City Lights Books ấn hành (2015) và một truyện khác có cùng tên (THE WAY THE DEAD LOVE) trong tập SOUTH OF NO NORTH do nhà xuất bản Harper Collins ebooks ấn hành (1973). Chúng tôi đã tổng hợp hai truyện ngắn nói trên thành CỒI NHÂN SINH và lược bỏ đi các tiểu đoạn trùng.

TUYỂN TẬP TRUYỆN NGẮN của CHARLES BUKOWSKI do T.Vấn biên soạn và tuyển dịch từ nguyên bản Anh Ngữ, là tác phẩm thứ 91 trong Tủ Sách Điện Tử T.Vấn & Bạn Hữu. Bản điện tử được phát hành miễn phí trên hệ thống toàn cầu của trang mạng văn học

T.Vấn & Bạn Hữu
(T-Van.Net).

*Bản Quyền Việt Ngữ thuộc về dịch giả
và Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu*

